

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The marvelous
New York
Times
bestseller
from the
author of
The Blessing

Jude Deveraux

High Tide

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Yüksek Gelgit

Jude Deveraux

Yükselen bir şirket yıldızı olan Fiona Burkenhalter, baştan aşağı bir New Yorkludur. Patronu onu Florida Everglades'e gönderdiğinde

Varlıklı yeni müşterisine kırsal bir balık avı gezisinde eşlik eden şehirli Fiona için burası başka bir gezegen olabilir. Yöneticilerin hızlı yolundan bu sapma Fiona'yı biraz kızdırır, ki gezinin hayattan daha büyük rehberi Ace Montgomery ile tanışana kadar.

Tamamen olduğu Fiona, Florida'ya vardığı andan itibaren tüyler ürpertici bir labirentin içine saplanır.

Açıklanamaz bir şekilde şok edici bir cinayetin baş şüphelisi olarak gösterilen Fiona, tek müttefikinin Ace olduğunu fark eder.

Aralarındaki dayanılmaz kimya alevlendiğinde, hayatları ve kalpleri tehlikeye girdiğinde, çaresizce katili aramaya koyulurlar.

İçindekiler

[Önsöz 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21](#)

[22 Sonsöz](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara veya yerlere veya kişilere, yaşayan veya

tamamen tesadüfi.

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY

10020

Kopya hakkı © 1999 Devoraux, Inc. tarafından alınmıştır.

İlk olarak 1999 yılında Pocket Books tarafından basılmıştır.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Her neyse.

ISBN: 0-671-01417-X

Pocket Books ciltsiz ilk baskı Eylül 2000 ABD'de

basılmıştır.

Önsöz

^ "

"Bunu yapmayacağım," dedi Fiona buz gibi bir gülümsemeyle, sonra karşısındaki adama bakarken başka bir şey söylemeyi reddetti. Bu, genellikle insanları durduran bir bakıştı. Fiona topuklu ayakkabı giydiğinde 1.80 boyundaydı ve gerektiğinde boyunun her santimini gözdağı vermek için kullanırdı.

James Garrett ondan birkaç santim daha kısa *olabilirdi* ama Şirketin sahibi. "Gitmek isteyip istemediğini söylemedim," dedi sessizce, koyu renk gözleri obsidyene benzediği kadar sertti. "Gideceğinizi söyledim. Biletleriniz sekreterimde." Bununla birlikte, sanki mesele bitmiş ve kadın ofisini terk edecekmiş gibi masasına baktı.

Ama Fiona bulunduğu yere çekingen davranarak gelmemiştir. "Kimberly'nin Bana," diye kesin bir dille ifade etti, dudakları o kadar sıkıydı ki burnunun altında bir çizgiden biraz daha fazlasıydı. Çenesini öyle bir kaldırmıştı ki, başının üstünden aşağıya bakıyordu. Bunlar saç tıkaçları mıydı? diye merak etti.

"Kimberly yapabilir-" James Garrett bağırdı, sonra kendini sakinleştirdi. O ona söylemeyecekti. Ne ona ne de bir başkasına Napolyon kompleksi olduğunu ya da uzun boylu kadınların kendisini- "Otur!" diye emretti.

Ama Fiona ayakta kalmaya devam etti. "İşe geri dönmem gerek. Kimberly birkaç ayarlamaya ihtiyacı var ve Arthur'la gelecek sezon için projeksiyonlar hakkında konuşmam gerekiyor."

James dörde kadar saydı, sonra Fiona'ya döndü ve pencereden yirmi kat aşağıdaki karanlık sokaklara baktı. New York'ta

Şubat diye düşündü: soğuk, rüzgârlı, kasvetli. Burada üst düzey yöneticisine Florida'ya bir gezi teklif ediyordu ve o bunu reddediyordu.

Fiona'ya dönerek gözlerini kıstı. "Şöyle söyleyeyim. Ya bu adamla balık tutmaya gidersin ya da seni ve Kimberly'yi sonsuza dek ayırırım.

Anladın mı beni?"

Fiona bir an için hiçbir şey anlamadan ona baktı. "Ama ben Kimberly," dedi inanamayarak. "Ayrılamayız."

James elini yüzünde gezdirdi. "Üç gün, Fiona. Üç gün!

Tek istediğim bu. Bu adamla üç gün geçir, sonra bir daha New York sokaklarından ayrılmak zorunda kalma. Saks'ın ortasında ev tutabilirsin, umurumda değil. Şimdi git! Toparlan! Uçak yarın sabah erkenden kalkıyor."

Fiona'nın söylemek istediği birkaç bin kelime vardı ama adam ne de olsa onun patronuydu. Ve Kimberly'yi ondan almakla tehdit etmesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kimberly ve ailesi Fiona'nın hayatıydı. O

Başka arkadaşları, başka eğlenceleri vardı ama Kimberly her şeyiydi.

Kimberly-

James Garrett'ın sekreterinin yanından geçerken Fiona'nın düşünceleri durakladı. James Garrett'ın

İğrenç kadın Fiona'nın biletini bükülmüş elinde tutarken gülümsüyordu. "İyi yolculuklar," dedi kadın sırtarak. Her zamanki gibi patronunun ofisinde geçen her kelimeyi duymuştu. "Hepimiz Kimberly'nin her gece yattığından emin olacağız. Eminim seni çok özleyecektir."

Fiona topuklu ayakkabılarıyla kadının yanından geçerken biletleri aldı ve tatlı bir şekilde gülümsedi. "Zammını aldın mı, Babs?" James Garrett cimriliğiyle ün salmıştı.

Sekreter biletleri geri almaya çalıştı ama Fiona çok hızlıydı; onları yakaladı ve devam etti.

Üç gün, diye düşündü Fiona uzun bacakları geri dönüş mesafesini kat . Ofisinde. Bataklıklar, timsahlar ve... ve onun varlığını *talep eden* adamın ortasında üç gün.

"Kim olduğunu sanıyor bu herif?" diye mırıldandı ofisine doğru .

"Kim kim olduğunu sanıyor?" Gerald, Kimberly'nin yeni tasarımlarını Fiona'nın masasına koyarken sordu.

Fiona onlara bakmaya zor dayanıyordu. James Garrett bunu düşünebilirdi.

sadece üç gündü, ama onun için - "Oh, kahretsin!" dedi saatine bakarken.

Saat neredeyse altı olmuştu ve bu akşam Diane'in doğum günü yemeğiydi.

Fiona, asistanı Gerald'a bakarak konuşmaya başladı ama Gerald ondan önce davrandı.

"Tek kelime etmene gerek yok; ofisin her yerinde var. Bu adamın *seni neden* istediğini biliyor musun? Yani bir erkeğin bir kadını istemesinin olağan nedeni dışında..." Sustu.

"Onunla hiç tanışmadım; hiçbir şey bilmiyorum. Ama daha da kötüsü, zamanım yoktu-" "Diane'e bir hediye alır mısın?" Gerald güzelce paketlenmiş bir hediye çıkarırken gözleri parlıyordu. "Ferragamo ayakkabılar, altı buçuk numara," dedi. "Umarım mağazanıza biraz göz atmamın sakıncası yoktur.

özel dosya, sadece boyutları kontrol etmek ve-"

Fiona teşekkür mü etmeli, tokat mı atmalı yoksa kovmalı mı emin değildi.

Arkadaşlarının ve birçok iş ortağının sevdiği, giydiği ya da topladığı şeyler de dahil olmak üzere her şeyi bilgisayarında tutuyordu. Gerald'ın bu özel dosyaya girmiş olması, onun yönetici asistanı olarak görevlerini kesinlikle aşıyordu.

"Hiçbir şey için endişelenme," dedi Gerald, makaslanmış kunduz kabanını dolaptan çıkarıp havaya kaldırırken. "Kimberly, Sean ve Warren'la ben ilgileneceğim ve haritaların üretime ulaştığından emin olacağım. Hatta,

Neden tatile çıkıp biraz kalmıyorsun? Florida'nın yılın bu zamanlarında harika olduğunu duydum."

Fiona isteksizce ceketini giydi; sonra kapı aralığında arkasına döndü ve Gerald'a gülümsedi. Gerald çoktan masasının arkasında durmuş, tasarımlarına bakıyordu.

"Kimberly'nin saçının bir telini bile değiştirirsen bir timsah getirip seninle birlikte tuvalete kilitlerim," dedi en tatlı gülümsemesiyle ve sonra dönüp dışarı ıktı.

"Pekâlâ, bir kez daha söyle," dedi Diane başını geriye atıp bir kadeh daha sek tekila içmeden hemen önce. Bu en azından dördüncü içişiydi, belki de beşincisiydi. "Nereye, ne zaman ve *neden* gitmen gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Fiona öfkeyle elini kaldırarak.

Garsonun ona bir içki daha getirmesini istedi. Pişman olacağını biliyordu. ama bugün hayatının en kötü günü olmalıydı. Ama şimdi dünyadaki en iyi dört arkadaşı buradaydı ve paylaşmak istiyorlardı, o yüzden...

Her bir yüze sevgiyle baktı. ocukluklarından beri birlikteydiler ve-

"Hey! !" Ashley dedi ki. "Bize duygusal davranma. Nedir bütün bunlar?"

ne hakkında? Bu adam sana aşık mı?"

"Nasıl olabilir ? Onunla hiç tanışmadım," dedi Fiona. "Duyduğuma göre altmış yaşlarında ve Noel Baba gibi bir vücudu varmış."

"Ama o zengin, değil mi?" Jean buzlu çay bardağını boşaltırken "Ama zengin, değil mi?" dedi. Long Island buzlu çayı, votka, cin, rom ve tekila karışımı gibi. "Şimdi zengin değilse bile, şovu piyasaya çıkar çıkmaz zengin olacak; o zaman-"

"Affedersiniz," dedi Susan, Fiona'nın sözünü keserek.

üçgen şekilli martini bardağı. Susan martinileri pek sevmezdi ama Gözlükler o kadar seksiydi ki, sadece birini tutmak bile onu tahrik ediyordu.

"Hepimiz burada, bu muhteşem şehirde yaşamıyoruz ve hepimiz-"

"Evet,

Evet,"

dedi Jean

gölerek.

"Sakın

başlama

ve

"Ben Indiana'lı fakir bir ."

"Los Angeles," dedi Susan, soğukkanlılıkla. Manhattan'da yaşayan ikilinin Hudson'ın batısındaki herhangi bir yerin medeni olup olmadığı konusunda yaptıkları bir şakaydı bu.

"Pekâlâ, sakin olun," dedi Fiona, ellerini barış işareti yaparcasına havaya kaldırarak. "Size tüm bildiklerimi anlatacağım ama çok az şey biliyorum. Roy Hudson adında Teksaslı bir adam *Raphael* adında bir çocuk şovu yarattı. Yerel televizyon kanalında büyük bir hit olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

ulusal kanallardan biri tarafından satın alındığını söyledi." "Hangisi?" Jean sordu.

"Ne fark eder ki?" Ashley sordu. Bir gece önce Seattle'daki evinden uçakla gelmişti.

"PBS mi NBC mi?"

"Anlıyorum," dedi Ashley. "Para."

"Tabii ki. Her zaman her şey bununla ilgili değil midir?"

"Fiona'nın konuşmasına izin verecek misin, vermeyecek misin?" Susan söyledi.

Fiona cin tınışından bir yudum daha alırken, "Fazla bir şey yok," dedi. "Bu tür şeylerde her zaman olduğu gibi, franchising olacak ve Davidson dizideki oyuncakları üretmek için sözleşme istiyor. Bu kadar basit."

" Mmmm," dedi Jean. "Peki senin ve Kimberly'nin

Bu TV şovu mu? Adı neydi? Ve ne hakkında?" "Kasetleri görmedim, bu yüzden ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Adı '

Raphael ve sanırım... Şey, aslında ne hakkında olduğunu bilmiyorum - tüm bunları ilk kez bugün duydum." Fiona cin toniğinden derin bir yudum aldı.

"Peki neden-?"

"Bu adam neden Davidson Toys'a sadece onunla birlikte Florida'ya gidersem satış yapacağını söyledi?" Normalde Fiona'nın mükemmel terbiyesi toplum içinde sesini yükseltmesine asla izin vermezdi ama Garrett'la karşılaşması onu neredeyse çileden çıkarmıştı.

"Bilmiyorum!" diye yarı bağırdı, sonra Ashley onu

kırmızı tırnaklı elini bileğine koydu. "Tek bildiğim bu Teksaslı iyi çocuk bir yolculuğa çıkmamı istedi..." Kelimeyi önce yutkunmak zorunda kaldı.

"Onunla ve Ace adında bir rehberle üç günlük bir *balık avı* gezisi." Bunun üzerine

İçkisinin son damlasını da mideye indirdikten sonra yeniden doldurması için garsona elini uzattı.

İlk gülen Susan oldu. Ağzının kenarlarından diğer kadınlara tanıdık gelen bir şekilde kaçırıyordu. Sık sık Susan'ın mizah anlayışının akıl sağlıklarını kurtardığını söylerlerdi.

" 'Ace' mi?" Susan ağzının kenarları seğirerek konuştu. "Sence

Cüzdanında ilk karısının, ikinci ve üçüncüsünün fotoğraflarını taşıyan adamlardan biri mi? Ve her birinden olan çocuklarının fotoğraflarını.

Evlilik mi?"

"Ve her fotoğraf en az yirmi yaşında mı?" Jean gülerek şöyle dedi.

"Fotoğraftaki küçük Leroy şu anda otomobil hırsızlığından beş ila dokuz yıl hapis yatıyor."

Şimdi hepsi gülüyordu ve Diane kızarmış cipsle birlikte batırmak için yüksek kalorili peynirli bir şey sipariş etti. Şimdiye kadar yemek siparişi vermemişlerdi.

"Hayır, Ace İkinci Dünya Savaşı sırasında bir uçak uçurdu," dedi Jean.

"Fiona'ya savaş madalyalarını gösterecek."

"Gerçekten kızlar," dedi Ashley. "Burası Florida. Güreştiği timsahlardan daha sert derisi olacak. Ve tüm kadınlara 'tatlım' ve 'bebeğim' diyecek. "

"Ve dövmeleri moda olmadan önce yapılmıştı," dedi Diana. Fiona öne doğru eğildi. "Her gibi, hepiniz yanlış düşünüyorsunuz. Ace muhteşem:

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ufak tefek bir şey dışında her şeye sahip."

Bunun üzerine tüm kadınlar müstehzi bir şekilde güldü. "Eğer küçükse, istemiyorum." "Oh, o değil..." Fiona adeta mırıldandı. Yeşil gözleri ışıldayarak sırtarak, "*Bu*, şu boyuta kadar geliştirildi - işte yemek," dedi.

Jean güldü. "O zaman bu küçük parça onun olmalı-"

masanın etrafına baktı. "Şimdi hep birlikte, bayanlar, bir, iki, üç." Kollarını bir orkestra şefini taklit edercesine kaldırarak koroyu yönetti.

"*Beyni*," dediler hep bir ağızdan.

"Biliyor musun Fee," dedi Ashley, ağzı cips ve sosla doluydu, "Ace adında bronzlaşmış bir Adonis'le üç gün geçirebilirim."

"Puh-lütfen," dedi Fiona. "Bir erkeğin göğüs kaslarından başka bir şeye sahip olmasını isterim."

"Ben değil," dedi Susan, ağzı doluydu. "Bir erkeğin beyni olup olmaması hiç umurumda olmadı."

Fiona ciddiyetle, "Yeniliğin etkisi geçtikten sonra umursayacaksın," dedi. "O zaman elinizde hiçbir şey kalmaz. O sarışın bir sürtükle kaçacak ve sen de ortada kalacaksın-"

"Beni rahat bırak!" Diane dedi ki. "Bugün benim doğum günüm."

"Doğru," dedi Fiona özür dileyerek. "Bugün senin doğum günün ve tek yaptığımız *benim* sorunlarım hakkında konuşmak."

"Bazı sorunlar var," dedi Ashley. "Güneşli Florida'da beyni olmayan güzel bir vücutla baş başa üç gün ve-"

Fiona kuru bir kıkırdamayla, "Ve iyi çocuk Roy ve balıkları temizleyen başka bir adam," dedi. "Bu arada, Kimberly-"

"*Aaaargh*," diye toplu bir inilti geldi.

"Tamam, . Biliyorum. Kimberly konuşmak yok."

"Evet," dedi Susan, "hadi hep birlikte başka bir şeyden konuşalım." "Katılıyorum," dedi Jean.

Birkaç dakika boyunca bütün kadınlar sessiz kaldı.

"Peki bu Ace'in ne? Yoksa sadece 'Ace' mi diyor?" Ashley parmak uçlarını bardağının kenarında gezdirerek sordu.

Fiona isteksiz bir iç çekişle çantasına uzandı, bir kâğıt çıkardı ve taradı.

"Montgomery. Adı Paul "Ace" Montgomery."

Bir

" ^ "

Ace, elinde bir pano tutan ve kabul belgelerini imzalamasını bekleyen adama ters ters bakarak, "Bu durumda kabul etmeyi reddediyorum," dedi

"Bakın bayım, ben sadece teslimatçıyım ve kimse kırık kasalar hakkında bir şey söylemedi. İmzalayın ki buradan gidebileyim."

Ace ellerini yanında tuttu. "Sen okuyamıyor olabilirsin ama ben okuyabiliyorum," dedi. "O sözleşmedeki ince yazı, sevkiyatı kabul ettiğim anda bunun benim sorumluluğumda olduğunu söylüyor. Bu da demek oluyor ki, eğer kırılırsa, bu benim sorunum.

Ama imzalamadan önce bozuk olduğunu öğrenirsem, o zaman bu sizin sorunuz olur. Anladım.

Bu mu?"

Adam bir an ağızını açıp kapatarak öylece durdu. "O şeyin içinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Kesinlikle biliyorum, çünkü siparişi veren benim. Ve ekleyeyim, parasını da ben ödedim."

Adam hâlâ anlamamış görünüyordu. "Öyleyse onu buradan çıkaralım ki-

"

"Hayır," dedi Ace. "Onu burada ve şimdi açıyoruz."

Bunun üzerine adam sanki Ace tam olarak nerede olduklarını anlamamış gibi dikkatle etrafına bakındı. Fort Lauderdale havaalanının bagaj teslim alanındaydılar. Şu anda sadece birkaç görevli sahipsiz bavulları karusellerden indiriyordu, ama her an

Sol taraftaki yürüyen merdiven bir uçak dolusu insanı taşımaya başlayabilir.

"Bu şeyi buradan çıkarmamı mı istiyorsun? Şimdi mi?" dedi adam sessizce.

"Şimdi," dedi Ace kararlı bir şekilde. "Onu benim kamyonetime koydun, o benim, bu yüzden hasar görürse parasını ben ödemek zorundayım ve bunun için çok fazla para ödedim-"

"Evet, evet," dedi adam sıkılarak, sonra Ace'in yanında duran sıska bir çocuğa döndü. Çocuk, emirleri veren adamın giydiği gri üniformanın aynısını giyiyordu. "Hep böyle midir?"

"Hayır, bazen tam bir baş belası oluyor."

"Umarım iyi para alıyordur."

"Aslında..." diye başladı ama Ace'den gelen bir havlama onu durdurdu.

"Tim! Kasanın o ucundan uzaklaşmak ister misin? İşe yaradığını görene kadar adamlarımdan birinin ona dokunmasını istemiyorum."

Sırtı Ace'e dönük olan teslimatçı yüzünü buruşturdu. Yorgun ve açtı, daha da kötüsü yalnızdı. Bir köşedeki küçük bir göçük yüzünden bu lanet şeyi tek başına açmak zorunda kalacaktı. Bir levye kullanarak on beş fit uzunluğundaki sandığın bir kenarını kaldırdı ve orada, strafor topaklarından oluşan bir yatakta yatan uzaktan kumandayı gördü. Kimsenin görmediğinden emin olduğu hınzır bir gülümsemeyle kumandayı cebine attı, sonra da kasayı açmaya devam etti.

Diğer uca ulaştığında, Ace karşı uca eğilmiş, yüzünde konsantre bir ifadeyle içeriye bakıyordu.

" Şışt," dedi teslimatçı üniformalı çocuğa. Cebindeki etikette Tim, Kendrick Park yazıyordu. Teslimatçı "Tim," dedi ve uzaktan kumandayı ona uzattı.

"Bu ne-"

"Sessiz ol," diye emretti adam. "Görmesine izin vermeyin."

"Evet, tabii," dedi Tim, gözleri kocaman açılmış, elinde dünyanın en büyük Nintendo oyunu olan bir çocuk gibi görünüyordu.

"Sadece düğmelere basmayın," dedi teslimatçı, "çünkü bu şey

hareket etmeye başlayacak ve herkesi korkutacak."

"Öyle mi?" Tim bir şekilde gözlerini daha da açmayı başarak, "Evet," dedi. Ama Tim bu cazibeye Adam'dan daha fazla karşı koyamadı. Sandık, yakın ucunun içini görebilecek kadar açılır açılmaz, Tim sandığın kapağını itti.

düğmelerini ilikledi ve arkasındaki kadın korku dolu bir çığlık attığında son derece memnun oldu.

"Her şey yolunda," dedi Ace kalabalığa.

muhtemelen bagaj alım yerine gelen bir uçak dolusu yolcuydu. "Bu gerçek değil. Sadece Kaliforniya'dan buraya gönderilen fiberglas bir timsah ve hasar kontrolü yapıyoruz."

Onun sözleriyle yüzlerindeki korku kayboldu, ama bagaj karuseline yaklaşma belirtisi göstermediler. Bazılarının az önce gördüğü şey, bir timsahın devasa kafasına benzeyen bir şeyin tahta bir sandıktan kalkması ve ellerini korkusuzca uzun kutuya sokan adama çenelerini kapamasıydı.

Kimse bavullara doğru bir santim bile kıpırdamayınca Ace öfkeyle başını salladı, sonra dönüp Tim'in elindeki kumandayı kaptı. "Engel olmak yerine yardım eder misin?"

"Üzgünüm patron," dedi Tim ama üzgün görünmüyordu.

"Dayanamadım. Bu şey kesinlikle gerçek görünüyor."

"İşte bu yüzden sahip olduğum her kuruşa mal oldu," diye mırıldandı Ace. "Şimdi şu tarafa geç ve kuyruğunu kontrol et. Bak bakalım en ufak bir çizik var mı?"

Ace ve Tim işi devraldığından beri teslimatçı arka duvara yaslanmış, tırnaklarını kesmek için bir çakı kullanıyordu. "Peki neden gerçek bir timsahınız yok?" diye sordu. "Burada gerçek timsah kalmadı mı?" Kendi şakasına güldü. "Çok fazla el çantası ve ayakkabı mı var?"

Ace bir kadını neredeyse kenara itmek zorunda kaldı çünkü kadın kasanın içini görebilmek için o kadar eğilmişti ki önüne çıkmıştı.

"Kendrick Parkı bir kuş cenneti," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Adam şaşkın şaşkın bakınca Tim sessizce, "Bir şeyleri kafese koymayı sevmez ama timsahlar kalabalıkları çeker," dedi.

Adam bunu bir dakika boyunca düşündü. "Anlıyorum. Yani sahte bir timsah alırsanız turist çekeceğinizi ama yaşlı Ivan'ın yalnızlıktan timsah gözyaşları dökmeyeceğini düşündünüz. Değil mi?" Küçük esprisine sırıtıyordu.

Ace cevap verme zahmetine girmeyince Tim, "Aynen öyle," dedi.

Teslimatçı, "Teftişiniz bitmek üzere mi Bay Birdman?" diye sordu.

"Sandıktaki hasar alt tarafta. Düzgün bir inceleme yapmak için sandığı çıkarıp karnına bakmamız gerekecek."

"Karım da bana her gece aynı şeyi söylüyor," dedi adam nefesinin altından Tim'e. Tim kıpkırmızı oldu ve boğuldu. Patronu şu anda şaka yapacak havada görünmüyordu.

"Tamam, Tim, kuyruğu al. Dikkatli ol. Canının yanmasını istemiyorum. Tamam," dedi Ace bir an sonra yerde boylu boyunca uzanan dev timsah kopyasına bakarken. "Hasar görmemiş görünüyor."

"Yani bunu şimdi imzalamak istiyorsun, böylece ben de gidip bir şeyler yiyebilirim?" ", " dedi Ace, elini uzatarak; sonra derin bir nefes aldı

Son derece pahalı olan kopyanın artık kendi sorumluluğunda olduğunu belirten kâğıdı imzalamadan önce bir nefes aldı. Bir an için uçağa baktı. yolcular sarmıştı. Sessizdiler, New York'tan uçtukları için yorgundular ya da belki de Florida seyahatlerinde görmeyi umdukları şeyi gördükleri için dehşete kapılmışlardı. Her neyse, bavullar fark edilmeden atlıkarıncanın üzerinde dönüp dururken orada öylece durmuş bu ücretsiz gösteriyi izliyorlardı.

"Tamam, hadi onu kutusuna geri koyalım," dedi Ace. "Tim, sen kuyruğu al, ben de kafayı alacağım."

Ace, en iyi nasıl kavrayabileceğini düşünürken bir an tereddüt etti. Bir saniye sonra önce elini, sonra da kolunu koltuk altından timsahın ağzına kadar. Toplu bir "Ooooh" sesi çıktığında

izleyen kalabalığın arasından kalkıp gülümsedi. Bunun işe yarayacağını düşündü. Eyaletin diğer tarafında Disney sahte hayvanlarıyla bir servet kazanırken, Fort Lauderdale'deki çiftlikler zar zor geçiniyordu.

450 kiloluk timsahlarını besleyebiliyordu. Anne, baba ve çocukların bir flamingo sürüsünü görmeye gitmek istemelerini sağlamak kaybettiren bir teklifti ve bunu kanıtlayacak boş bir banka hesabı vardı.

Ace ve Tim dev fiberglas timsahı kutuya geri koyarken, ikisi de meraklı çocuğun bavulların arasından kayarak Ace'in alet çantasının üzerine dikkatle yerleştirdiği uzaktan kumandayı aldığını görmedi. On sekiz aylık küçük çocuk düğmelere basmaya bayılıyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandı Fiona uçaktan inerken. Uçaktan indiğinde

Hayatında birkaç kez akşamdan kalma olmuştu, çoğu üniversitedeyken, ama hiçbiri böylesine değildi. Sadece başı ağrıyordu, ayak bileklerindeki küçük kemikleri bile hissedebiliyordu. Uçakta uyuyakalmıştı ve görevli onu uyandırmak zorunda kalmıştı, bu da onu uçaktan en son inen kişi yapmıştı.

Sırt çantasını omzunda sürüklemek daha fazla acıya yol açtı.

Onu. O ve Beşli'nin geri kalanı, kendilerine çocukken taktıkları isimle, **gece** ikiye kadar dışarıda kalmış, hayatlarındaki her şeye ama en çok da Fiona'nın *balık tutmaya* gitmek zorunda kalmasına kahkahalarla gülmüşlerdi.

"Sen mi?" Jean demişti ki. "Seni bir evden iki milden fazla uzakta hayal edemiyorum.

manikürcü." Jean bir heykeltıraştı ve elleri her zaman kazınmış ve yıpranmış görünürdü. Ancak dört kadın da Jean'in geçimini sağlamak için bir şey yapmasına gerek olmadığını biliyordu; bir güven fonu vardı.

Fiona havaalanına girdiğinde, pencereden gelen parlak ışık

LaGuardia Havaalanı'ndan aldığı güneş gözlüklerini çantasında ararken büyük camlar gözlerini saklamasına neden oldu. New York'ta

o kadar karanlık görünüyordu ki, onları zorlukla görebiliyordu. Ama şimdi parıltı onları şeffaf cam gibi gösteriyordu.

İlerlerken havaalanı boş görünüyordu, ağrıyan kafası kötü düşüncelerden başka bir şeyle dolu değildi. Önümüzdeki üç gün boyunca nasıl hayatta kalacaktı? Bu adam *ondan* balık temizlemesini isteyecek miydi?

Bagaj arabalarına giden yürüyen merdivene adımını attığında, hareket neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Çabucak çantasını karıştırıp bir mendil aradı, sonra da ağzına götürdü. Neden buradaydı ve Roy Hudson denen bu adam ondan ne istiyordu? Ve neden Florida? Ve eğer Florida ise, neden güzel, temiz, özel bir plaj değil? Neden bataklıklara gitmekte ısrar ediyordu ya da aramak için-

Fiona'nın ağzında bir mendil olduğu ve gözleri kapalı olduğu için, yürüyen merdivenden inerken alt kattaki sessiz, seyreden kalabalığı görmemişti. Ama , az kalsın eli silahlı bir adamın üzerine düşüyordu.

göbekli ve fazla saç olmayan.

"Affedersiniz," dedi beyninin hissettiği kadar boğuk bir sesle. Adam başını kaldırıp ona baktı ve yüzü yumuşadı. "Ne zaman istersen," dedi ve sonra kenara çekilerek hepsinin ne izlediğini görebilmesini sağladı.

Daha sonra Fiona düşünmediğini, sadece *hareket* ettiğini söyledi. Gördüğü şey -koyu gözlüklerin ardında gözleri kırpışıyor, zihni bataklıklar, timsahlar ve Florida eyaletinin ihanetiyle doluydu- kolu devasa bir timsah tarafından yenen bir adamdı. Timsah kuyruğunu sallayıp başını bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye başladığında adam bağırdı

Kendini saldıran sürüngenden kurtarmaya çalışırken anlaşılmaz bir şey.

Fiona okuldayken, ister futbol ister sopa olsun, her oyunda en hızlı tepki veren kızdı ve şimdi de hiç vakit kaybetmiyordu. Yanında elinde havaalanı bagaj arabası olan bir kadın vardı ve arabanın üstünde, üzerinde *Dixie* yazan pembe bir bowling topu çantası duruyordu.

Fiona hiç düşünmeden çantayı aldı ve tüm gücüyle timsahın orta kısmına doğru fırlattı.

Sonrasında olacıklara hazırlıklı değildi. Timsah patladı! Ağzını açıp kurbanını serbest bırakmadı. Bunun yerine, müthiş bir gürültü koptu, sonra bütün o iğrenç yeşil şey binlerce

havaalanında uçuşan parçalar.

Fiona orada şaşkın bir sessizlik içinde dururken, havaalanındaki diğer insanlar çılgına dönmüş gibiydi. Bir anda çığlıklar ve "Bomba, bomba!" bağırışları ; ardından sirenler çaldı ve insanlar koşturmaya başladı.

Kıpırdamadan duran ve ne olduğunu hala anlayamayan Fiona, güneş gözlüklerini çıkardı ve timsah olduğunu düşündüğü şeye baktı. Bir adam ona doğru geliyordu ve kolunun üst kısmına çift sıra diş takılmış gibiydi. Gözleri dişlerin tuhaflığına takılmıştı ama neden diş taktığını sormak için adama baktığında adamın öfkeli olduğunu ve *peşinden* geldiğini gördü.

Fiona içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı ve ayağı takıldı.

bovling topu çantasına sahip olan kadının bagaj arabası. Ama şimdi kadın gitmişti, muhtemelen çığlık atan ve çıkışlara doğru çılgınca koşan insanlara katılacaktı.

"Hanımefendi, sizi öldürecekim," dedi adam elleri Fiona'nın boynuna uzanırken.

Ama timsah dişleri ve kopmuş bir göz küresine benzeyen şey ellerinden aşağı kaydı, böylece hem dişler hem de öldürücü eller boğazına doğru geliyordu. Fiona çığlık atmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Ama sonra, adam ona ulaşmadan hemen önce, iki güvenlik görevlisi ve kızıl saçlı bir çocuk adamı dişleri ve her şeyiyle yakalayıp uzaklaştırdı. Üçüncü ve dördüncü güvenlik görevlisi ayağa kalkmasına yardım ettiğinde Fiona, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Bu adam atılmalı. O toplum için bir tehlike ve eğer yapmazsanız-Bir dakika! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Gardiyan Fiona'nın ellerini arkaya doğru çekmiş ve bileklerine kelepçe takmıştı. "Seni polis için tutuyoruz, olan bu. Adam bombayı senin attığını söylüyor." Havaalanında sağa sola koşuşturan ve bulamadıkları insanların isimlerini haykıran insanların kakofonisi arasında onu güçlükle duyabiliyordu.

"Bomba mı?" diye bağırdı. "Bir adamın kolunu yiyen bir timsaha bowling topu torbası fırlattım."

"Evet, doğru," dedi korumalardan biri. "Fort Lauderdale'deki havaalanlarının her yerinde timsahlar geziniyor. Bu da turistleri çok eğlendiriyor."

"Ama sorabilirsin-"

"Bunu polise sakla," dedi ikinci koruma, ikisi birlikte onu çıkış kapısına doğru çekerken.

"Bagajım ne olacak? New York'taki patronumu aramalısın. O arayabilir.

."

"Ah. New York," dedi ilk muhafız, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Fiona daha tek kelime edemedi adamlar tarafından çekıştırılarak Havaalanı Güvenliği yazan bir arabaya götürüldü. Tıpkı televizyonda olduğu gibi, adam Fiona'yı zorla arabaya bindirirken başını kapı çerçevesinin üst kısmına çarpmaktan korudu.

Yorgunluktan titreyen Fiona kirli yatak örtüsünün üzerine oturdu ve ucuz, hırpalanmış komodinin üzerindeki telefona baktı. Kalması gereken güzel otel, saat altıdan önce gelmeyince rezervasyonunu iptal etmişti. İlk başta kibarca bunu açıklamaya çalışmıştı.

Son altı saattir hapisteydi ama genç kadın memurun Fiona bir suçluymuş gibi geri çekildiğini görünce tehdit etmeyi denedi.

Bu şekilde hiçbir yere varamadı ve kısa süre sonra müdür dışarı çıktı ve gitmesini istedi.

Şimdi Florida'nın en adi moteli olması gereken yerdeydi. Saat **sabahın** dördüydü ve iki saat içinde Roy Hudson'la buluşması gerekiyordu.

Ellerini bir mendille koruyarak (çünkü bu telefonu en son ne tür bir insanın kullandığını kim bilebilirdi?) Jeremy'yi aramak için tuşlara bastı. Jeremy'nin uykulu sesi cevap verdiğinde Fiona gözyaşlarına boğuldu.

"? Bu bir şakası mı? Konuşsan iyi olur!" Fiona kendini toparlamaya çalışırken Jeremy yüksek sesle talepte bulundu.

"Benim," diye fısıldamayı başardı. "Oh, Jeremy, az önce-" "Fiona, saatin kaç olduğunu biliyor musun? Üç saat içinde kalkıp işe gitmem gerekiyor."

"Hiç yatmadım. Oh, Jeremy, *hapisteydim*."

Bu onun dikkatini çekti ve oturduğu yerden kalkıp sigaraya uzandığını hayal edebildi. Çakmağının çaktığını duyana kadar bir an bekledi, sonra da içine çektiğini duydu.

"Pekâlâ, dinliyorum," dedi avukat sesiyle.

Belki bir kız arkadaşının şafaktan önce onu aramasından hoşlanmıyordu ama başı dertte olan bir müşteri bambaşka bir konuydu. Yaklaşık on dakika Fiona'nın yarı histerik bir şekilde anlattığı çirkin hikâyeyi dinledikten sonra Jeremy araya girdi. "Gitmene izin mi verdiler? Suçlama yok mu?"

"Beni neyle suçlayabilirler ki?" Fiona'nın sesi yükseliyordu. "Düşündüm ki Adamın *hayatını* kurtarıyordum. Çok değerli olduğundan değil. O nankör pisliğin beni *öldürmeye* çalıştığını söylemiş ? Onu *dava* etmeliyim."

"Ah. İşte kelime. *Sizi* dava etmeyi mi planlıyor? Peki ya havaalanındaki insanlar? Sebep olduğunuz panik sırasında kaza geçiren oldu mu? Kalp krizi? Ambulans çağrıldı mı?"

"Jeremy! Kimin tarafındasın?"

"Senin tabii ki," dedi adam umursamaz bir ses tonuyla, "ama para .

Adam timsahını yok ettiğiniz için sizi dava edeceğini söyledi mi?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Oraya vardıktan sonra bizi ayrı tuttular.

Polis karakolunda. Oh, Jeremy, çok korkunçtu ve keşke burada olup bana sarılsaydın. O adam-"

Sözünü kesti. "Davadan bahseden başka biri oldu mu? Peki ya havaalanı personeli? Kitlese histeriye neden oldunuz, bu yüzden bunu hafife alacaklarından şüpheliyim."

Fiona elini yüzünde gezdirdi. Hâlâ makyaj yaptığına dair hiçbir umut .

"Jeremy, seni *arkadaşım* olarak aradım, avukat olarak değil." "Belki ikisine de ihtiyacın olacak, o yüzden lütfen sorularıma cevap verir misin?" Bir yanı telefonda elinden geldiğince bekleşmek, kucaklanmak ve sarılmak istiyordu ama bir yanı da akli başında ve mantıklıydı. Derin bir nefes aldı.

"Bowling topu çantasını kullandığım kadın karakola geldi ve ona yeni bir çanta almam gerektiğini söyledi. Topu da ezikti."

Jeremy o kadar hızlı duman çıkardı ki neredeyse boğuluyordu. "Onun bowling topunu mu ezdin?"

" başlama," diye tersledi Fiona. "Bunların hepsini duydum.

korkunç polisler. Sanırım fkemin çoğunu o atışa yansıtmış olmalıyım çünkü o... o... şeye oldukça sert vurdum."

Jeremy hayretle, "Bir bowling topunu ezmeye yetecek kadar," dedi. "Hatırlat da bana seni asla kızdırmayayım. Peki, kadının çantası ve topu konusunda ne yaptın? Bu arada, neden beni aramadınız?" "nk tutuklu olmadığımı, onların 'misafiri' olduğumu söylediler.

Bu olay kavuştu, bu nedenle New York'lu süslü püslü bir avukata ihtiyacım yoktu."

"Bunu belgelemeniz gerekiyor. Onlara karşı bir dava aabilirsiniz."

"Onları bir daha asla görmek istemiyorum. Kadına  yüz dolarlık bir ek verdim ve-"

"Sen ne!?"

Fiona telefonda yarı bağırarak, "Ezdiğim topun parasını ödedim," dedi.

"Az önce bana sorduğun şey bu değil miydi?"

Jeremy bir süre konuşmadı. "ister misin?"

"Nasıl sakinleşebilirim? En başta Kimberly'den ayrılmak istememiştim; Garrett beni gitmeye zorladı. şimdi dava etmek istediğim biri *var*. Eğer bu geziye gitmezsem beni Kimberly'den sonsuza dek ayırmakla tehdit etti. Bunu yapabilir mi?"

Jeremy sigarasını söndürürken, "O senin patronun," dedi. İçten içe, Fiona'nın Kimberly'den ayrılmasının büyük bir rahatlama olacağını düşünüyordu.

"Bak, Fee, tatlım, biraz daha uyumam gerek. Başın ciddi bir beladaymış gibi görünmüyor ama sabah bir arkadaşımı arayıp seni aramasını söyleyeceğim.

Başına kötü bir şey gelmeyeceğinden emin olmasını sağlayacağım." Sesi yumuşadı. "Şimdi uzun, sıcak bir banyo yapmanı, sonra da yatağa girip beni hayal etmeni istiyorum." Sonunda Fiona gülümsedi. Günlerdir, hatta belki de yıllardır gülümsememiş gibiydi. "Bu hoşuma gider," dedi yumuşak bir sesle ve yatak başlığına yaslandı. Ama gıcırdayan şey neredeyse ucuz çerçevesinden çıkacaktı, bu yüzden düşmemek için hızla doğrulmak zorunda kaldı ve bu hareket büyüğü bozdu.

", " dedi küçük bir kız . "Bir saat içinde şu yaşlı adamla, Roy Hudson'la buluşmam gerekiyor."

"Arayıp toplantıyı erteleyemez misin?"

"Balık tutmak için" -yutkundu- "balık tutmak için. Balık tutmak için çok erken saatte tekneyle açılman gerekir. Belki de sümüksü küçük şeyler öğleden sonra yapıyordur; bilemiyorum. Ama çok yakında orada olmalıyım."

"Pekâlâ, sakın olun. Hudson zengin bir adam, eminim mürettebatı olan bir teknesi vardır. Muhtemelen bir yat. Bir yatı idare edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Evet.

Kendinize birkaç içki? Güneşin altında uzanmak?"

"Beni bu karmaşanın içine sokan şey içki içmekti ve güneş tenime dokunacak ve beni kırk yaşında altmış gösterecek ve-"

"Tamam, istediğin olsun. perişan ol. Sadece bana nerede olacağını söyle ki arkadaşım sana ulaşabilsin."

"Tekneye binene kadar Kendrick Park'ta olacağım. Sanırım orası bir kuş cenneti ve sanki yeterince sorunum yokmuş gibi, teknedeki adamlardan birinin adı Ace."

Jeremy sustuğunda Fiona tekrar konuştu. "Bunun komik olduğunu düşünmüyor musun?"

" sayılmaz. Bu ismin nesi var?"

Beşli'yle birlikte adam hakkında bulduklarını ona anlatmayı düşündü ama Jeremy Beşli'yi de Kimberly kadar seviyordu. "Bence bu bir kadın meselesi olabilir."

"Eminim öyledir. Bak, tatlım..."

"Evet, biliyorum, güzellik uykusuna ihtiyacın var. Bavulumu almadığımda onu yakma fırınına koyduklarını söylemiş miydim? Ne de olsa o gün zaten bir bomba korkusu yaşamışlardı, bir başkasına ihtiyaçları yoktu. Sırtımdaki giysiler ve çantamdakilerle buradayım."

Jeremy esnedi. "Eğer kadınları tanıyorsam, o şey her şeyle doludur."

ıssız bir adada bir hafta için ihtiyacım var."

Fiona dudaklarını sıkarak telefona ters ters baktı. Şovenist yorumu bir kovmaydı ve tüm dikkati ve endişesi yasal konular hakkında. Yaşadığı onca şey için ona tek bir sempati sözcüğü bile sunmamıştı. bir omuz için çok fazla! "En azından fotoğrafınız yanan çantanın içindeydi," dedi ve telefonu kapattı. Fakat Jest onu daha iyi hissettirmedi. Roy Hudson'la buluşmaya hazırlanmak için bir buçuk saati vardı.

İki

" ^ "

Bir kış sabahı saat altıydı ve hava şimdiden Fiona'nın güneş gözlüğüne ihtiyaç duyacağı kadar aydınlıktı. Tabii ki karakolda geçirilen bir gecenin, daha hafif bir insanı öldürecek bir akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya hiç faydası olmamıştı.

Görünüşe göre James Garrett'ın sekreteri Fiona'ya kendisini Kendrick Park'a götürecektir olan araba servisinin adını ve numarasını vermeyi "unutmuştu", bu yüzden Fiona taksiye binmişti. Bu cehennem yolculuğunda zaten çektiği rezillikler listesine bir yenisi daha , diye düşündü.

Taksi onu aşılmaz gibi bir ormanın önünde . "I

Sanırım bir hata var. Buranın bir park olması gerekiyordu."

Taksi şoförü omuz silkti. "Adres burası," dedi ve muhtemelen orman kütlesindeki bir açıklığın yakınındaki küçük, güneşten solmuş bir tabelayı işaret etti.

Fiona isteksizce parasını ödedikten sonra arabadan indi.

"Ayakkabılarına dikkat iyi olur," dedi gülerek arabayı sürerken.

Daha yakından incelediğinde, çalıların arasından kıvrıla kıvrıla giden dört ayak genişliğinde bir patika vardı ama yürüyüş yolunu derin kum kaplamıştı. "Elbette," diye mırıldandı. "Ne bekliyordum ki? Bir kaldırım mı? Oh, Fiona, espri anlayışın varmış."

New York üniformasını giymişti: siyah yün ceket, beyaz ipek bluz, kısa siyah etek, siyah hortum ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar. Bavulunda tekne de giymek için mükemmel olan bazı güzel kıyafetler vardı, ama şimdi kül oldular, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Ama belki buranın bir hediyelik eşya dükkânı vardı ve en azından bir çift spor ayakkabı satın alabilirdi.

Ama yürüdükçe daha da köhne bir yer gibi görünüyordu. Tam olarak Disney değil, diye düşündü. Bilet alma gişesi gibi görünen küçük büfe vardı ama sabahın bu erken saatinde orada kimse yoktu.

Daha ileride, iyi bir rüzgârla yıkılabilecekmiş gibi görünen bir bina daha vardı.

Ne kasvetli bir yer, diye düşündü kumda ilerlerken, ama yine de ayakkabılarına bulaşıyordu. Ellerini kavuşturarak, içeriye baktı büyük binanın penceresi. Bir tarafta tabureleri yıpranmış kırmızı plastikle kaplı eski moda bir meyve suyu barı, diğer tarafta ise hediyelik eşya dükkânı olması gereken bir yer vardı.

Fiona camdaki tozu sildi ve daha yakından baktı. İçeride görebildiği tek şey kuşlarla ilgili şeylerdi. Kuş fotoğrafları, plastik kuşlar, kocaman kuş uçurtmaları, kuş posterleri, taştan yapılmış kuşlar vardı. Yazar kasanın üzerinde bile kuş resimleri vardı.

Arkasını dönerek bir an için binaya yaslandı, ayakkabısını çıkardı ve birkaç kilo kum döktü. Böyle bir yerde sadece perdeli ayaklar için ayakkabı bulunurdu.

Saatine bir göz attığında saatin neredeyse altı buçuk olduğunu gördü. Bu yüzden

Herkes neredeydi? Bu düşünceyle neredeyse ağlayacaktı çünkü muhtemelen hepsi hâlâ yataktaydı. Uyuyorlardı.

Birden, bol yeşilliklerin arasından bir hareket gördüğünü sandı. "Eğer bir timsahsa, kendimi üzerine atacağım," dedi yüksek sesle, sonra dikkatle insan giysilerine benzeyen bir şeye doğru ilerledi. Bir adam bir şeyin üzerine eğilmişti. Adamın pek bir şeyini göremiyordu, sadece sırtını ve sağ kulağının bir köşesini.

"Affedersiniz," dedi usulca, ama adam onu duymuyor gibiydi.

"Affedersiniz!" dedi daha yüksek sesle.

"Sağır değilim!" dedi adam yarı yolda dönerken, sonra tekrar geri döndü.

"Lanet olsun! Bana ne bak. İnsanlara sinsice yaklaşılmayacağını bilmiyor musun? Hem bu kadar erken saatte burada ne işin var? Dokuza kadar açmıyoruz."

Bu sözlerle birlikte ona doğru döndü ve karşısında uzun boylu, uzun bacaklı Elinde beyaz bir kuş vardı. Fiona bir an için adamın kendisi , hatta daha uzun boylu olduğunu etti. "Merhaba, ben-" dedi ve onu tanıdığıında elini uzatmıştı.

"Sen!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Önce o toparlandı. "Eğer buraya özür dilemeye geldiysen, bunu kabul etmeyeceğim. *Senden* kabul edeceğim tek şey bir çek."

"Özür dilemek mi? Aklını mı kaçırdın sen?" Fiona, öfkesi bir anda kaynama noktasına gelmiş bir halde konuştu. "Senin değersiz *hayatını* kurtardım."

"Neyden? Plastikle ölümden mi? Bakın bayan, buraya neden geldiğinizi bilmiyorum ama *şimdi* gitmenizi istiyorum."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni ilgilendirmez ama biriyle buluşacağım. O kuşu öldürüyor musun?"

Kuşu düşürdü ve kuş koşarak bitkilerin arasına daldı. "Peki kiminle buluşacaksın?"

"Roy Hudson," dedi ve tüm gücüyle Hudson'ın buranın sahibi olmasını umdu, böylece bu sürüngeyi kovdurmak için elinden geleni yapabilirdi. "Ve Ace."

"Ace?" dedi adam, yüzü yumuşayarak.

Şimdi vardı. Belki Ace onu . "Evet Ace. O ve Roy benimle buluşacak ve balığa çıkacağız."

"Gerçekten mi? Peki burada ne yapıyorsunuz? Karabatakları kullanmayı mı planlıyorsun?" Bunun üzerine kadın ona sadece göz kırpabildi. Bu özel bir Florida şakası mıydı?

"Kesinlikle balık tutmak için giyinmişsin," dedi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

Onu kulağının dibine oturtacak bir laf sokmayı çok istiyordu. "En azından bugün dişlerinden başka bir şey giyiyorsun." Hiçbir anlam ifade etmeyen bu karşılık üzerine gömleğine baktı.

Cebinde Ace, Kendrick Park yazıyordu.

"Bu kadar," dedi, sonra ellerini havaya kaldırdı ve geri yürümeye başladı girişe. "artık. Dayanma gücümün sınırına ulaştım. İnsanların *güvende* olduğu New York'a geri dönüyorum."

"Fiona," bir ses daha geldi arkasından, bu daha yaşlı ve

ama girişe doğru yürümeyi bırakmadı.

"Tatlım, seni nerede görsem tanırım," dedi adam kolundan tutup hareket etmesini engellerken.

"Dur tahmin edeyim," dedi ağır bir alaycılıkla. "Roy Hudson."

", küçük hanım. Şimdi buraya gel ve mürettebatın geri kalanıyla tanış."

Roy Hudson altmışlı yaşlarının başındaydı ve çok sevimli görünüyordu.

Winnie the Pooh'ya benziyordu. Fiona ona bala düşkünlüğü ve zıplamayı seven bir arkadaşı olup olmadığını sormak istedi. "Bu Ace Montgomery ve bu küçük eski yerin sahibi."

"Ve her santimetrekaresini hak ediyor," dedi Fiona, Roy'un uzattığı elin üzerinden gözlerinin içine bakarak gülümserken.

harap Kendrick Park. Ama Ace'in elini sıkmak için elini uzatmadı.

"Tanışmıştık," dedi Ace, Fiona'yı bir kez daha aşağı yukarı süzerken üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Bayan Burkenhalter ve ben havaalanında bir... yüzleşme yaşadık."

"Ne harika," dedi Roy ve Fiona'nın sırtına öyle sert bir tokat attı ki neredeyse Ace'in üzerine düşecekti. "Gitmeye hazır mısın? Bekleyen bir arabam var ve tekne de tamamen dolu."

"Bay Hudson," dedi Fiona kararlılıkla. "Bence ortada bir hata var. Biliyorum ki

Garrett'la benim hakkımda konuştuğunuzu ve beni istediğinizi biliyorum ama aksiyon figürlerinin ticareti hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da doldurulmuş hayvanlar ya da satmak istediğiniz her neyse. Ayrıca balıkçılık hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa, sanırım bu geziden izin alıp kasabaya döneceğim."

Elini sırt çantasının dış cebine sokarak cep telefonunu çıkardı. Doğrusu, Beş'e haklı olduğunu söylemek için can atıyordu: Ace inanılmayacak kadar güzeldi: siyah saçlar, siyah gözler, bir vücut... Ve tahmin ettiği kadar büyük bir ezikti, düşündü yıkık dökük hediyeelik eşya dükkânına dönüp bakarken.

Düğmelere basmak için parmağını kaldırdığında Ace'e baktı. "Merak etme, bu gerçek, plastik bir taklit değil."

Ace bu espriye cevap veremedi Roy gülmeye bağladı. "Bu olmalı Dün ikinizin bir buluşması olmuş olmalı. Ama ikinizin bana her şeyi anlatması için önümüzde günler var." Bununla birlikte kolunu Fiona'nın omzuna doladı.

Omuzlarından tutup sertçe girişten uzaklaştırdı ve aynı sertlikle kolunu telefonu kullanmasını engelleyecek şekilde tuttu. "Tatlım, seni neden çağırdığımı gerek. Ama henüz değil. Önce biraz eğlenmemiz gerek."

Bu konuşma boyunca Ace, Fiona'ya öylesine ters ters bakıyordu ki

Öyle bir düşmanlık ki, koşullar farklı olsaydı ondan korkabilirdi. Ama Gu anda aklı hiçbir Çeyden korkamayacak kadar planlarla doluydu. Bu durumdan kurtulması gerektiğini anlayınca Roy'dan bir adım uzaklaştı. Başına gelenlerden sonra giderse Garrett bile anlayışla karşılardı. Tek yapması gereken Garrett'a "dava "dan bahsetmekti, o da her şeyi affedecekti. "Sanırım bu bayana farklı giysiler almamız gerekiyor, değil mi Roy?" Ace'in sesinden nazik bir düşünce damlıyordu. Ama Fiona'nın üst kolunu çelik gibi kavrayışı hiç de nazik değildi.

"Burada kalmayacağım," diye tısladı ona, sonra Roy'a gülümsemek için geri döndü. Garrett imtiyaz haklarını bu kadar çok isterken, *Raphael*'in sahibi olan adamı kızdırmasa iyi olurdu. Roy'a bu küçük geziyi başka bir zaman, tercihen Ace denen adam toprakta çürüdükten sonra yapmaları gerektiğini açıklayacaktı.

Ace yüksek sesle Roy'a, "Onun için giysilerim var," dedi; sonra Fiona'nın kulağına, "Ya benimle gelirsin ya da bu öğleden sonrayı avukatlarla birlikte yok ettiğin mülkün bedelini nasıl ödeyeceğini konuşarak geçiririz," dedi.

Jeremy bundan hoşlanmazdı, diye düşündü, sonra adamın elleri etini daha sert ısırırken gözleri yaşardı. "Ben, ah, sanırım giymeliyim farklı bir şey," diye mırıldandı Roy'a, sonra da ona ayak uydurmaya çalıştı.

Manyak Parkman'ın adımları.

Roy'un görüŖ alanından çıktıklarında, yani medeniyetin görüŖ alanından çıktıklarında, diye düŖündü bitkiler etraflarını sararken, durdu ve kolunu onun elinden çekti.

"Buna karŖı kanunlar var," diye tısladı ona, Roy duymasın diye. Ace onları ayıran tek basamağı kapattı ve burnunu onunkine dayadı.

"Mala zarar vermeye karŖı da yasalar var. Avukatım sizi dava etmediğim için aptal olduğumu söyledi. O timsahın bana ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ticari fiyat mı, perakende mi?"

Belli ki adamın *hiç* espri anlayışı yoktu. Adamın yüzündeki öfke ifadesiyle geri adım attı.

Çenesindeki kaslar çılgınca çalışırken Ace onun bileğini yakaladı ve onu patika denebilecek bir yerde yarı sürükledi. Sadece on beş santim genişliğinde olduğu için bitkiler kollarını sıyrırıyordu ve hortumuna takıldıklarından emindi. O kadar uzun zamandır kumda yürüyordu ki ayak parmaklarının arasında kum olması normal gelmeye başlamıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu ama adam hiçbir şey söylemeden onu çekiştirmeye devam etti.

Sonunda "ormanda" bir açıklığa geldiler ve orada küçük bir

Evin ön tarafı çatıdan yerin yarısına kadar paravanlarla kaplıydı. Ace bir paravan kapıyı açtı, onu uzun ve dar bir odaya çekti, sonra başka bir kapıyı açtı ve onu bir yatağın üzerine itti.

Fiona bir an için gerçek bir korku hissetti. Çığlık atacak olsa kimse onu duymayacaktı ve gözü dönmüş bir deliyle tamamen yalnızdı.

"Kendini övme," dedi Ace alaycı bir ifadeyle. "Benim tipim değilsin. Ben kadınların *kadın* olmasından hoşlanırım," dedi ve sonra bir dolabın içinde kayboldu.

Fiona anında iyileşti. Korkuyu yok etmek için kadınlığının saldırıya uğraması gibisi yoktu. "Peki *bu* ne anlama geliyor?" diye sordu yataktan kalkarken.

"İşte," dedi yatağın üzerine bir kot pantolon ve beyaz pamuklu bir gömlek atarken. "Bunları giy."

İki giysiye baktı. "Senin kıyafetlerin mi? *Senin* kıyafetlerini mi giymemi istiyorsun?" Ses tonundan zehirli boya giymeyi tercih ettiği anlaşılıyordu.

Onun tepkisine hazırlıklı değildi. Bir yılanın dili kadar hızlıydı, onu omuzlarından yakaladı ve duvara yasladı. "Beni dinle, Bayan Kibirli New Yorklu, senden alabileceğimin hepsini aldım. Benim ve bu parktaki herkesin satın alacak kadar para kazanmak için üç yılını verdiği bir şeyi yok ettiniz.

Ve hiç umurunda değil.

Bunu senin yaptığını. Tek duyduğum burayı sevmediğin.

New York standartlarına uygun değil."

Mümkün görünmese de ona daha da yaklaştı ve burnunu onunkine bu kadar yaklaştırmak için biraz eğilmek zorunda kaldı. "Beni dinlemeni ve iyi dinlemeni istiyorum. Neden burada olduğun ya da Roy Hudson'ın senden ne istediği umurumda değil. Umurumda olan tek şey, önümüzdeki üç gün içinde -bu *tekne gezisinde*- televizyon programından edeceği kârın bir kısmını bu parka yatırıp yatırmayacağına karar verecek olması. Burası size pek bir şey ifade etmiyor olabilir - bunu açıkça belirttiniz - ama burası *benim* hayatım."

Sesi alçaldı. "Bana yardım et, bu yolculuğu sümüklü kibir, sahip olduğun, kazanacağın ve çocuklarına bırakmayı planladığın her şey için seni dava edeceğim. Yeterince açık mı?"

Bir an durakladı ama Fiona cevap vermeyince onu duvara daha sert bastırdı.

Adamın iri ellerinin baskısını hissedebiliyor ve kocaman vücudunun gücünü kendi vücuduna bu kadar yakın hissedebiliyordu. Daha önce sadece Jeremy ile yakın temasta bulunmuştu ve Jeremy bu adamın yaklaşık yarısı kadardı.

Kuru dudaklarından "Evet," demeyi başardı. "Anlıyorum."

"Pekala," dedi ve sanki yapamayacakmış gibi ondan uzaklaştı.

yeterince hızlı hareket etti, sonra döndü. "Şu giysileri giy," dedi.

sesi biraz daha yumuşaktı. "Sana ayakkabı bulmaya çalışacağım." Kapıda geri döndü, odanın içinde ilerledi, yatağın cep telefonunu aldı ve cebine koydu. "Sakın gitmeye kalkma," dedi kapıda. "Dışarıda bazı kötü yaratıklar var."

"*Dışarıda* mı?" diye nefes almayı başardı ama adam çoktan kapıdan çıkmıştı. Fiona odanın diğer ucundaki yatağa doğru üç adım attıktan sonra yere yığıldı, titriyordu. Korkmuş muydu yoksa kızgın mıydı, bilmiyordu. Daha önce hiç o adamın kendisine hitap ettiği şekilde konuşulmamıştı ve kesinlikle hiç duvara itilmemişti.

Hayatta kalmak, diye düşündü, önümüzdeki üç gün boyunca yapması gereken şey buydu

-Hayatta kalmak. Adamın tehditlerinin gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Jeremy bile adamın onu dava etmeye hakkı olduğunu düşünmemiş miydi?

Bir insanın hayatının saniyeler içinde nasıl değişebileceği inanılmazdı.

Uçaktan daha önce ayrılmış olsaydı, timsahın sahte olduğunu görebilirdi, zaman da...

"Güç" dedi yüksek sesle, sonra kendini yataktan kaldırdı ve

kiyafetler. Kadınlardan hoşlandığını söylerken ne demek istemişti?

Kadın mı? Daha önce görünüşünden hiç şikâyetçi olmamıştı. Gözetleyen

olup olmadığını anlamak için etrafına hızlıca baktıktan sonra iç

çamaşırlarına kadar soyundu ve ardından hızla adamın giydi. Kot pantolon

Kalçaları ve beli çok büyüktü; gömleğin kolları çok uzundu. Ama boşuna New Yorklu değildi, diye düşündü kemer aramak için dolaba girerken.

Moda onun uzmanlık alanıydı.

Büyük bir gömme dolaptı ama çoğunlukla kuş kitapları ve kuşlarla ilgili şeylerle doluydu. Eşyaların çoğunun ne hakkında hiçbir fikri yoktu ama hepsinin kuşlarla ilgili olduğundan emindi. Bir köşede üç çift pantolon ve dört gömlek asılıydı. Bugün giydiğine benzeyen gri üniformalarından iki tanesi rafta katlanmış duruyordu. Başka ne olursa olsun, bir giysi atı değildi.

Fiona, bir yığın kahverengi dosya kutusunun altına gizlenmiş, süslü gümüş tokalı bir kovboy kemeri buldu. Kutulardan birinin içine baktığında, farklı kuşların isimleriyle etiketlenmiş klasörler gördü. Kemerini etrafında denedi, tırnağını yeni bir deliğe ihtiyaç duyduğu yerde tuttu, sonra bir

Yıldız tornavidayı deriye sapladı. Aslında "ona" ait bir şeye keskin bir aletle vurmak iyi hissettirmişti.

Delik açıldığında, kemeri kot pantolonun geçirdi ve sıkıca çekti. Gömleği pantolonun içine soktuktan sonra paçalarını kıvırdı ve yakasını ensesinde topladı.

Giyindiğinde ve adam hala dönmediğinde, içeri girdi.

Diğer tek oda olan banyoya sırt çantasıyla gitti. Aynaya bakarak yüzünü inceledi. İşteyken çok az makyaj yapıyordu ve

Saçlarını boru temizleyicisi gibi sertleştiren bir spreyle geriye yatırdı.

Garrett'ın kadınların iş hayatında olmasının doğaya aykırı olduğunu düşündüğünü biliyordu, bu yüzden onun için çalışan her kadın kendini yumuşatırdı. Bir de başkan yardımcısı vardı ki, o da kadın çalışanların en güzellerine el atma eğilimindeydi.

Şimdi Fiona leğeni suyla doldurdu, sonra başını içine daldırdı ve bu sabah alışkanlıktan saçına sürdüğü spreyi gevşetti. Saçları iyice ıslandığında bir havlu aldı ve kuruladı. Aynaya dönüp baktığında, kısa, şık saçları dolgun bukleler halinde dalgalanırken kendi kendine gülümsedi. Makyajı yüzünden akıyordu, o da düzeltti ama gözlerine daha ağır bir el kullandı.

Geri adım attığında kendine baktı ve yine gülümsedi. Yıllarca küçümsemeye çalıştığı şeyi şimdi vurguluyordu: ellili yılların film yıldızı Ava Gardner'a tıpatıp benziyordu.

Bir sonraki an kapının açıldığını duydu ve banyodan çıktı. Ace elinde bir çift spor ayakkabıyla odaya girdiğinde, onu görünce küçük bir iki adım . Belli belirsiz bir hareketti ve kendini çabucak toparladı ama kız bunu gördü.

Ancak öfkesi yüzünden hiç eksilmedi. "Bunları dene. Seni bekleyeceğim Dışarıda," dedi, sonra kapıyı arkasından çarptı ve Fiona gülümsedi.

Belki bir dahaki sefere onun "kadın" olmadığını söylemeden önce iki kez düşünürdü. Ayakkabılar tam oturmuştu. İyi giyilmiş, eski moda spor ayakkabılardı ve onları nereden aldığını merak etti. Bağcıklarını bağlamak için eğildiği sırada, ayakkabının altından gümüş bir şeyin çıktığını gördü. Yatak. Dolabın içi dışında evin geri kalanı son derece düzenliydi. Evde çok az eşya vardı ama olanlar da derli toplu ve tozluysa da. Banyo çok temizdi. Köşede bir

Birkaç dolap, bir ocak ve küçük bir tezgah altı buzdolabı. Duvardaki tek resim siyah-beyaz bir adam resmiydi.

Dolaptaki kuş eşyaları dışında evde tek bir kişisel eşya yoktu, bu yüzden düz gri yatak örtüsünün altına gizlenmiş gümüş nesneye dokunduğunda meraklandı. Bu bir resim çerçevesiydi ve fotoğraftaki gülümseyen kadın çok güzeldi. Dünyadaki her balo kraliçesi/güzellik kraliçesi/amigo kız gibi görünüyordu: uzun sarı saçlar, iri mavi gözler, mükemmel pembe yanaklar ve oyuncak bebek ağzı.

Fiona çerçeveyi ters çevirirken, Kimberly bile bu kadar güzel değil, diye düşündü. Tiffany Sterling'di ve arkasında şöyle yazıyordu: "Lisa Rene Honeycutt."

Fiona resmi yatağın altına geri koydu, ayakkabılarını bağlamayı bitirdi, çantasını omzuna koydu ve dışarı çıkmak için döndü. İkinci kez

düşündü, tek taraflı bir gülümsemeyle geri döndü, yatak örtüsünü geri çekti ve yüksek topuklu ayakkabılarındaki kumu Ace'nin üzerine boşalttı.

Montgomery'nin temiz beyaz çarşafı. Daha sonra New York kıyafetlerini aceleyle çıkarılmış gibi düzenledi. Hâlâ gülümseyerek dışarı çıktı, Ace kaşlarını çatmış bekliyordu.

"Çok güzel bir sabah, değil mi?" dedi yanından geçerken, sanki evde yaşıyormuş ve o da sadece oradan geçiyormuş gibi davranarak. Yol ayrımına geldi ve sağa döndü.

Üç dakika sonra kapılarında büyük kilitler olan birkaç kulübenin önünde duruyordu.

"Gösterişin bitti mi?" diye sordu Ace'sesi arkasından.

"Çünkü eğer bizimle geliyorsan, o zaman yol bu. Tabii hepimize iş olarak geri ödemek istemiyorsan. gereken bir bataklığımız var. Bütün hayvanlarla dolu-"

"Çok komik," dedi, sonra yanından geçerek gömleğinin kolu göğsünü sıyrarak kadar yaklaştı.

İki adım sonra her iki kolunu da kavradı, sonra da barakalara doğru geri dönmesi için onu döndürdü.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı.

"Tamam, o zaman devam et. Misafirim olun." Bununla birlikte geri çekildi, onun

Kolunu uzattı ve neredeyse başka bir barakanın temeline benzeyen bir şeye bastığını gördü. Orada her ne varsa, şimdi sadece sarmaşıklarla zar zor örtülmüş derin bir çukurdu.

"Bu çok tehlikeli," diye nefes aldı. "Bir çocuk-"

"Doğru. Buralarda tehlike arz eden pek çok yer var ama bunları düzeltmek için insan gücü gerekiyor. Ve insan gücü de paraya mal olur. Biz de mekanik bir timsah görmeye gelen turistlerden ya da yatırımcılardan para alıyoruz.

Dün ikisine de sahiptim ama bugün sadece biri kaldı."

Tüm bunları onun bir embesil olduğunu ima eden bir tonda söyledi.

"Biliyor musun," dedi sessizce, "senden hoşlanmadığım kadar bir erkekten hoşlanmadığımı hiç sanmıyorum."

"Sizi temin ederim ki hislerimiz karşılıklı. Şimdi, Roy eşyalarını toplayıp Teksas'a dönmeden gidelim mi?"

Üç

" ^ "

Tekne yat değildi. Hayır, Roy'un yirmi yıldır kullandığını söylediği eski püskü bir balıkçı teknesiydi. Fiona'nın yorgun gözlerine, Robert Shaw'un *Jaws* filminde balıkların yediği teknenin birebir kopyası gibi göründü. "Bu bebekle çok balık yakaladım," dedi.

"Ve her birinin kokusunu alabiliyorum," dedi Fiona nefesinin altından. Ne zaman

Ace ona uyarıcı bir bakış attı, o da ona soğuk bir şekilde gülümsedi. Kız, gülünç bir şekilde park olarak adlandırılan o harabeden çıktıktan sonra Roy, kızın kendisinin olduğunu ilan ettiği kadına olan benzerliğinden o kadar etkilenmişti ki

Fiona'dan sonra tüm zamanların en gözde film yıldızı yanlış yapamazdı.

"Bugün onun gibi kadınlar yapmıyorlar," demişti Roy Fiona'ya yol gösterirken, Ace'i istediği gibi girip çıkmaya bırakarak, çünkü Roy onu tamamen unutmuş görünüyordu. "O zamanlar kadınlar *kadın* gibi görünürdü. Bugün aktrisler sadece kız. Julia Roberts. Şu Guinevere denen kız. Adı neydi onun?"

"Gwyneth Paltrow mu?" Fiona dedi ki. "Ama sen kadın gibi görünen kadınlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" Bu son cümleyi omzunun üzerinden, hâlâ uyumakta olan kuşları uyandıracak kadar yüksek sesle söylemişti ama üçünün etrafında giderek artan gürültüye bakılırsa hepsi uyanıktı.

Roy hiçbir Çeyi kaçırmıÇ gibi görünmüyordu. "Bana Ace'le ilk buluşmanızı anlatman gerekecek. Senin söylemediğin bir şey söyledi. gibi mi?"

"Korkunç Çeyler," dedi Roy'a kirpiklerini kırpıÇtırarak. Bunu düşününce Adam en az beş santim kısaydı, bu hiç kolay değildi. "Onu benim için döveceğini umuyorum."

Roy kahkahalar atarak kolunu Fiona'nın omzuna dolamaya çalıştı.

ve onu kendine çekmeye çalıştı. Ancak bu girişimi başarılı olmadı çünkü kolunu yukarı kaldırması gerekiyordu ve ayrıca kolu, göbeğinin genişliği kadar uzun değildi. Kız onun elinden kolayca kurtuldu.

Onları bekleyen bir araba vardı ve Fiona içeri girmek için eğildiğinde Ace onun kulağına, "Mızımız kız rolünü bırakıp uslu durmak ister misin?" dedi.

"O da neydi?" Roy kız içeri girdiğinde söyledi. "Ne neydi?" Fiona masumca sordu.

Ace ön koltukta şoförün yanına otururken, o ve Roy arkada birlikteydiler.

"Ace, oğlum, iyi misin? Bağırdiğını duyduğumu sandım."

Fiona, "Kaval kemiğini sert bir cisme çarptı," dedi.

Ona hızlı bir tekme atmak için kullandığı topuğunu ovma ihtiyacına boyun eğdi.

Tekneye kadar olan yirmi dakikalık yolculuk boyunca Fiona çok az şey yapmıştı.

Roy'un ellerini vücudunun çeğitli yerlerinden çekmesini kolaylağıtırdı.

Otoyol boyunca bir Çeyleri iğaret ediyor, sonra kız bakmak için öne eğildiğinde elini dizine koyuyordu. Sonra arabanın diğeri tarafında bir Çey vardı, o tarafa doğru eğildi.

Her seferinde, Fiona onun birçok elinden kurtulacak şekilde dönüyordu. Ve bir keresinde araba beklenmedik bir şekilde keskin bir dönüş yaptığında

Eğri ve Fiona Roy'a çarpınca Ace arkasını dönüp bunu görmek zorunda kaldı. Fiona'ya kaşlarını çatarak yaşlı adamı baştan çıkarmayı bırakmasını söyledi. Kendini savunmasının hiçbir yolu yoktu. Ne yapabilirdi ki, pis ihtiyarın ellerini ondan uzak tutamadığını mı haykıracaktı? Hayır, diye düşündü neden orada olduğunu hatırlamaya çalışırken.

Çünkü tehdit edilmiş ve şantajı uğramıştı, diye düşündü. Onun tüm kariyeri . Ve Ace'e inanılacak olursa, muhtemelen sahip olduğu her şey. "Kesinlikle çok güzelsin," dedi Roy nefesinin altından ve Fiona eski zaman film yıldızlarından birine olan benzerliğini "ortaya çıkardığı" için kendini tekmeleyebilirdi. Onlu yaşlarının sonlarında, göz alıcı bir film yıldızına benzediğinin söylenmesine bayılırdı, bu yüzden Ava Gardner'ın filmlerini ve görünüşünü incelemişti. Güçlü bir benzerliği, bir drag queen'in kıskanacağı bir taklide dönüştürmeyi öğrenmişti.

Ancak Fiona yirmi dört yaşına geldiğinde, başka birine benzediğı için dikkat çekmekten bıkmıştı, bu yüzden benzerliği küçümsemeye başladı.

İnsanlar, film yıldızlarının bir başkasına benzemediğinin farkında değildi.

Duştan ilk ıktıklarındaki gibi. Harika görünmek için çalışmak gerekirdi. Ve Fiona başka birine benzemeye çalışmadığında, ona benzemiyordu. Davidson Toys'da hiç kimse ona benzediğini söylememişti.

Başka biri.

Ve bu azgın yaşlı adam onu mıncıklarken ve kara gözlü bir güzelliği arzuladığı gençliğini yeniden yaşamaya çalışırken, benzerliği oynamamış olmayı diledi. Ama o iğrenç adam Ace onu kadın olmamakla suçlamıştı, bu yüzden-

Tekneye vardıklarında, iyi çocuk Roy'dan bıkmıştı, Birdman'den sürekli olarak gördüğü kara bakışlardan bıkmıştı ve hepsinden öte, şantajı uğramaktan bıkmıştı. Son kırk sekiz saat içinde iki adam tarafından şantaja uğramıştı; önce patronu Garrett, sonra da para almak için herkesi ezebilecek bir adam tarafından.

Bu yüzden Ace, eski teknenin güvenliğiyle ilgili endişeleri hakkında masum bir yorum yaptığı için ona sakinleştirici bakışlarından birini attığında, onu denize itmek istedi. Aslında, tam da bunu yapmak için ellerini kaldırdı. Ama adam onu atlattı.

"Her şeyi hep şiddetle mi çözersiniz?" diye sordu, üst dudağı . "Her zaman önce saldırır, sonra ne yaptığınızı anlar mısınız? sonra?"

"Ben mi?" diye soluk soluğa kalmayı başardı. "Beni duvara yaslayan sendin ve-"

Roy onu ölçeklendirmesine hayran kalması için çağırdığı için ayrıldı.

bıçak ya da sahip olduğu başka bir şey.

Fiona, Roy'un onu çağırdığı teknenin ucuna doğru ilerlerken Ace, "Eğer bunu benim için berbat edersen, seni pişman ederim," diye tısladı.

"Beni üzmeden önce neşelendirmen gerekecek," diye tersledi onu, sonra da yoluna devam etti. Belki Roy'un onu *neden* çağırdığını öğrenirse (Roy'un onu arzuladığı gerçeğı dışında)

yarı yaşında ve kendisinden bir kafa daha uzun kadınlar), o zaman daha erken ayrılabilirdi. Zaten üç gün daha böyle devam etseydi aptalın teki olacaktı. Roy hâlâ onu çağırıyordu ama o çürümeye yüz tutmuş eski güverteden aşağı inerken,

ilk kez gemideki diğer tek kişiyi fark etti. Eric muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı, kısa boyluydu ve onu gördükten sonra fark ya da hatırlayabileceğiniz biri değildi. Ona bakarken bile onu tarif edemiyordu.

"Merhaba," dedi Fiona ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini vererek.

Babası tarafından ödenen fahiş diş faturaları dişleri mükemmeldi.

Eric parlak metal bir kancaya ip bağıladığı yerden başını kaldırdı ve

"Benimle mi konuşuyorsun?" der gibi bir ifade takındı.

Fiona'nın çene çalmaya vakti yoktu. "Roy için uzun zamandır mı

çalışıyorsun?" "Yeterince uzun süredir," dedi temkinli bir ifadeyle.

Kötü bir özel göz filmindeyim, neredeyse yüksek sesle söylüyordu, sonra derin bir nefes aldı

Nefes al. "Neden bu yolculuğa çıkmamı istediğini öğrenmeye çalışıyorum." Adam ipi daha sıkı çekti. "Ona sorman gerekecek. Ben sadece işi yapıyorum; bana güvenmiyor."

"Ama onun için araba kullanıyorsun ve şimdi de onunla bir teknedesin, yani bir şeyler duymuş olmalısın."

Kulübesini ziyaret etmek istiyorsa, buna istekli olduğunu ama onunla *konuşmayacağını* bildiren bir şekilde ona yukarıdan aşağıya bakarken küçük bir gülümseme verdi.

O gün Fiona ikinci -ya da üçüncü müydü?

Hayal kırıklığı içinde ellerini kaldırdı, sonra tekrar yürümeye başladı. "Bir de New Yorkluların deli olduğunu söylerler," diye mırıldandı. "Yaşlı bir adam nefes nefese

Güverteyi temizleyen adam bana bakıyor ve bir kuş manyağı bana cinsiyetsiz olduğumu söylüyor. Böyle devam ederse denize atlayacağım ve o timsahlar benimle uğraşmaya *cesaret* edemezdi. Evet, evet, Roy, geliyorum," diye bağırdı. "Keep

gömleğini giy." Sesini alçalttı. "*Pllleeaaaassssee* gömleğin üzerinde kalsın."

"Fiona, tatlım, bir kuğu hayatta tutacak kadar bile yemiyorsun," dedi Roy, sonra da bunun hayatında duyduğu en komik Çaka olduğunu . "Bir kuğu hayatta tutmak' ve Ace kuğular konusunda uzmandır, anladın mı?" dedi neredeyse

kendi üzerine hayranlık dolu kahkahalar attı. "Size söylüyorum, bazen kendimi gülmekten kırıp geçiriyorum."

Teknenin içindeki masada oturuyorlardı. Sen yapamazdın gerçekten bir kulübe diyebilirsiniz, ancak sıcaktan cehenneme kadar değişen hava sahip bir ülkede olduğunuzda, arka duvara ne ihtiyacınız vardı?

Fiona düşündü. Roy masanın ucunda oturuyordu, o ise

Ace'in karşısında. Tanrı yardımcısı olsun ama Roy'un saçma sapan şakalarına *gülüyordu*.

"Roy," dedi Fiona onun kendi kendine çıkardığı kıkırdamaları duyabilmek için yüksek sesle, "beni neden buraya çağırdın? Eğer Gırketimden biriyle balığa çıkmak isteseydin, eminim başka biri daha uygun olurdu. Hayır, teÇekkür ," dedi yüksek sesle ve iÇaret ederek, sürahiden biraz daha Çarap dolduran ama onun bardağını doldurmayı teklif etmeyen Ace'e Bu karÇılıklı konuÇma Roy'un sevincini gizlemek için elini ağzına götürmesine neden oldu.

"Siz ikiniz bana bugünden önce nasıl tanıştığınızı anlatmak ister misiniz?"

"Hayır!" Fiona ve Ace hep bir ağızdan "Hayır," dediler ve birbirlerine bakmayı reddettiler. "Roy," dedi Fiona kararlılıkla. "*Benden* neden buraya gelmemi istediğini bilmek istiyorum."

Roy onun eline uzanırken, "Tatlım," dedi ama Fiona dolu kadehini almak için hareket etti ve o berbat Çeyden biraz içti.

"Daha fazla mı?" Ace onun yüzünü buruşturduğunu görünce sordu. "İyi bir bağbozumu, en az üç aylık."

Roy masayı tokatlarken, "Vay canına," dedi. "İkinizin arasında neler geçtiğini duymak istediğime eminim."

"İyi bir hikâyeyi seviyorsun, değil mi Roy?" Fiona hâlâ adamın zihnini yönlendirmeye çalışarak konuştu. "Ne de olsa *Raphael*'i sen yarattın, değil mi?"

"Ah," dedi Roy ve hemen ayıldı. "Bu kadar popüler olacağını düğünmemiştım." Sesi yumuşaktı, sanki bir Geylerden piçman olmuş gibiydi.

"Ama bu iyi," dedi, biraz öne eğilerek ve ilk kez oyuncak ayı bedeninin içinde bir insan olabileceğini düşünerek.

Ace yüksek sesle, "Bu dünyadaki herkes başarının her şey demek olduğunu düşünmüyor, Bayan Burkenhalter," dedi.

"Kimse sana sormadı," diye tısladıktan sonra Roy'a döndü. Ama Ace'in araya girmesi adamın havasını bozmuştu.

Roy, yüzü bir kez daha parti vermek istiyormuş gibi bakarak, "Siz ikiniz konuğmayın," dedi. "Siz ikiniz neden bana

Kendiniz mi? Çocukluğunuzdan beri ne yaptınız?"

Fiona'nın yapmak isteyeceği son şey bütün gece uyumayıp Roy'a ve karşısındaki çatık kaşlı kuzguna olaysız geçen çocukluğunu anlatmaktı.

Ayrıca, birkaç gündür hiç , ayrıca yapması gereken çok şey vardı.

İçki, Fort Lauderdale polis karakolunda geçirdiği bir süre ve... Ayağa kalktığında yorgunluktan biraz sendeledi. "Bu teknede uyuyacak bir yer var mı, yoksa en yakın balinanın ağzına mı atlayacağız?"

"Yemin ederim çok benziyorsun-" Roy sözünü kesti, sonra gülümsedi.

"Eskiden tanıdığım bir arkadaşım çok ." Ayağa kalkarak onun koluna girdi ve Fiona'nın yüzünü göğsüne gömmeyeceğini ummasına neden olacak bir Gekilde ona baktı. Ona karşı koyabilecek gücü olduğunu sanmıyordu. Hala tökezleyerek onu kokuşmuş eski teknenin arkasına kadar takip etti ve ona iki ranza gösterdiğinde, mahremiyet eksikliği hakkında düşünmedi, sadece en yakın olana düştü ve uyumaya gitti, yüzünde bir gülümseme vardı çünkü hayatının en kötü gününün sonunda bittiğini düşündü.

Çok ama çok yanılıyordu.

Dört

" ^ "

Fiona bu rüyayı daha önce de görmüştü. Kocaman bir şey tarafından tutulduğu için boğuluyordu. Ama geçmişte uyandığında bunun sadece üzerine çok sıkı sarılmış bir örtü olduğunu fark etmişti. Bir keresinde de Diane'in evinde kalırken uyandığında kendini ailenin İrlanda seterinin altında bulmuştu. "Onun yatağında uyuyorsun," demişti Diane hiç düşünmeden.

en ufak bir mizah izi yoktu. Şimdi Fiona tamamen uyanmak konusunda isteksizdi. Başı ağrıyordu ve tarif edilemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden uyanmak istemiyordu.

uyandı. "Git buradan," dedi ve üzerindeki her neyse onu dirsekleyerek çıkarmaya çalıştı. Ama büyük şey hareket etmedi ve o kadar ağır olduğunu fark etti ki hareket edemedi. Ayrıca karnında sıcak bir şey vardı. "Eğer o lanet köpek üzerime işediyse..." diye mırıldandı, sonra sert bir tekme attı ama o şey hareket etmesine izin vermeyecek kadar büyüktü.

Biraz zaman aldı ama kendine gelmeye bağıladı ve yavaĞ yavaĞ üstündeki *adamın* bir *erkek* olduğunu anladı. Zihni berraklaşmaya başladığında, nerede olduğunu hatırladı (koku bu anıyı geri getirdi), bu yüzden üstünde hareketsiz duran iri adamın Roy olması gerektiğini biliyordu.

"Dinleyin bayım," dedi adamı iterken. "İsteğiniz burada olabilirim, ama bu demek değil ki-" İtmeye devam etti, ama adam hareket etmiyordu. "Bayıldı," diye fısıldadı. "Üç yüz

Onun kiloları üzerimde bayıldı." Ve daha da kötüsü, orta kısmı kesinlikle ıslanıyordu. "Çişini tutamayan bir sarhoş!" diye tısladı,

sonra bacaklarını kaldırmaya çalıştı, böylece ona karşı itmek için daha büyük kaslarını kullanabilecekti. Kişisel antrenörü harika bacak kasları olduğunu söyledi. "Öyleyse kullanalım

o bebekler," dedi, sonra ellerini yatağın kenarlarına dayadı

İtmeye hazırlanmak için iyice kavramak istedi ama eli soğuk ve ıslak bir şeyi kavradı.

"Bir erkek uyuyamaz mı hiç?" diye sordu son birkaç gündür çok sık duyduğu bir ses. Bir an sonra oda tepedeki ıGıkla aydınlandı ve kadın Roy'un iri bedeninin üzerinden Ace'in bedenine baktı.

Yakışıklı yüz, şimdi şok ve dehşet içinde iki büklüm olmuş bir yüz.

Fiona bir an için hiçbir şey anlamadı, ta ki Ace'in gözlerini takip edip elindeki şeyin bir bıçak olduğunu görene kadar.

Aşağı doğru baktığında, kendisinin ve yatağın kanla kaplı olduğunu gördü.

Çığlık atmadı. Hiç ses çıkarmadı, sadece bıçağı kaldırdı ve ona baktı.

Belli belirsiz bir hareketlilik olduğunun farkındaydı.

etrafında. Teknede sadece dört kişi olduğu için -düzeltiyorum, üç canlı, bir ölü- hareket edenlerin Ace ve Eric olduğunu biliyordu.

Dakikalar sonra Roy'un iri bedeni üzerinden yuvarlandı ama Fiona hâlâ hareket etmiyordu. Serin gece havası giysilerini ıslatan kanı soğuk hissettiriyordu ama Fiona hareket etmedi. Sanki ruhu bedenini terk etmişti ve kendine bakıyordu. Bir erkek sesinin "... şoka giriyor..." dediğini duydu ama bunu kendisiyle ilişkilendirmedi.

Daha derinden gelen bir sesin motoru çalıştırma emri verdiğini duydu ve

kıyıya doğru yöneldi. Sonra sanki bir çaydanlık dolduruluyormuş gibi su sesi duyar gibi oldu. Oh, ne güzel, bir çay partisi.

Motorun dişlerini titreten titreşimini hissedinceye kadar

Birisi üzerine bir battaniye atmış ve yataktan kalkmasına yardım etmeye çalışmış. Ancak bacakları altına çöktü, bu yüzden adam onu kollarına aldı.

"Eğitmen yanlış," diye fısıldadı. "Dört ayak iyi değil."

Onu masadaki bir sandalyeye oturtuktan birkaç dakika sonra, ona sıcak bir fincan bir şey uzattı.

"Beni dinle," dedi ona doğru eğilerek. "Beni duyabiliyor musun?"

"Elbette duyabiliyorum. Nedir bu? Darjeeling mi? Yoksa Earl Grey mi?"

"Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Onu neden öldürdün? Üzerinde bir şey mi vardı? Yoksa sadece sana tecavüz etmeye çalıştı ve sen de buna izin mi verdin?"

Fiona sıcak bir şeyler içtiği kupasının üzerinden ona baktı. "Ne?" "Sana ne yaptı? Ben iyi bir dinleyiciyimdir.

hikayeleri doğrudan polise anlatmak için."

Fiona'nın kafası, içine birkaç düşünce girecek kadar başlamıştı. Yavaş yavaş ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Yatakta biriyle birlikteydi.

Yüzü samimiyet ifadesiyle çarpılmış olan Ace'e baktı

ve sempati. Tüm dünya için tecavüz danışmanını oynayan bir aktör gibi görünüyordu.

Fincanı yere bıraktı. "Birini *öldürdüğümü* düşünüyorsun," diye nefes almayı başardı. "Cinayet mi?"

Ace sandalyeye geri oturdu ve yüzü sertleşti. "Bak, yardım etmeye çalışıyorum ama belki de her şeyi polise saklamalısın." Bununla birlikte ayağa kalktı ve teknenin arka tarafına, cesedin olduğunu bildiği yere doğru yürüdü. Fiona az önce söylediklerinin yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Anında ayağa kalktı ve ayağa kalktığına üzerine sarılı olan battaniye yere düştü. Kendine baktı ve boynundan dizlerine kadar kan içinde olduğunu gördü ve tekrar yukarı baktığında Ace'in birkaç saat önce birlikte yemek yediği adamın kanlı cesedinin üzerine eğildiğini gördü.

Fiona'nın ses çıkardığından haberi yoktu ama bir dakika sonra Ace onu yakaladı ve içinde hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar kasılırken başını teknenin kenarından tutuyordu.

Ace onu yavaşça teknenin kenarındaki tahta koltuğa oturttu. "Daha iyi misin?"

Titriyordu, o kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Ace bir an ortadan kayboldu, sonra küçük bir su kabının içinde bir şeyle geri döndü.

Cam.

"İç şunu" dedi, kadının sorgusuz sualsiz itaat etmesini sağlayacak bir şekilde. Kadın viskiyi içtikten sonra, adam ayağa kaldırarak önünde durmasını sağladı. "Bak, kanıtları yok ettiğimi biliyorum ama..."

Neden bahsettiğini anlamamıştı. Ama sonra, hiçbir şey son iki gün ona mantıklı gelmişti. Bileğini nazik bir şekilde tutarak onu teknenin arkasına çekti ama kendi bedenini Roy'un kiyle onun arasına yerleştirmeye dikkat etti, böylece Roy'un yerde uzandığını göremedi.

"Duşa gir," dedi ama kız kıpırdamayınca ve suyu açtı. "Şimdi soyun ve oraya gir."

Giysilerinin tenine yapışmasına neyin sebep olduğunu düşünemiyor, teninde kurumaya başlayan soğuk, ıslak şeyleri düşünüyordu. Kız Ace iki elini birden uzatıp kızın gömleğinin önünü yırtarak açtı.

"şunu! Beni duyuyor musun!" diye bağırdı.

Sanki tekrar bedenini terk etmek üzere olduğunu düşünüyordu, ki öyleydi, ama sesi onu gerçekliğe geri getirdi. Bir sonraki anda, bir insan vücudundan yanan paçavraları çıkarır gibi kıyafetlerini yırtıyordu, sanki dışarı çıkmak onun hayatının ta kendisiydi

onlardan.

Çıplak kaldığında onu duşa itti. Ilık su onu uyandırdı ve zihninin tek bir şeye odaklanmasını sağladı: dışarı çıkmak

Duştan, tekneden. DIŞARI. Ama yolu Ace Montgomery'nin iri cüssesi tarafından kesilince, onu geçmek için elinden geleni yaptı.

"Hayır, ," dedi ve kapıyı ona doğru kapatmaya çalışarak onu tekrar içeri itti. "Gerçekliğe dönmek için uyanman gerek."

"Dışarı çıkmalıyım, seni piç kurusu," diye bağırdı onu iterek geçmeye çalışırken.

O anda çıplak olmanın utancını düşünmüyordu.

duş alırken, kapının hemen dışında duran giyinik bir yabancıyla dövüşüyordu.

Tek düşündüğü uzaklaşmaktı. "Bırakın beni

Buraya!" diye bağırarak duş kapısını açmaya çalıştı ama adam onun için çok güçlüydü.

Kadın kapıyı itmeye devam edince, adam kapıyı açtı ve onunla birlikte duşa girdi. İlk başta onunla mücadele etti. Adam sırtı duş borularına dönük durdu ve kadın tüm gücüyle onunla mücadele ederken onu belinden tuttu.

Yüzünü pençeleylememesi için ellerini tuttu, ama ellerinin arkasındaki deriyi epeyce tırmıklamayı başardı ve göğsüne sertçe vurdu.

Uzun dakikalar mücadele ettikten ve onu hareket ettiremedikten sonra hıçkırmaya başladı. Ve ağlamaya başladığında, vücudu onunkine karşı gevşedi. Adamın iki kolu da kadının sırtındaydı, ılık su ikisinin de üzerinden akıyordu, adam giyinik, kadın çıplaktı ve adam onu kendine doğru tutuyordu

O ağlarken.

Beş

" ^ "

"Beni nereye götürüyorsun?" Fiona karanlık arabanın içinden Ace'e bakarken sordu. Roy'un kanlı bedenini üzerinde bulalı sadece saatler olmuştu ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Ace'le duş alıp ağladıktan sonra, şaşırtıcı bir şekilde kendini daha iyi hissetmişti. Eğer kızgın ve en yakındaki kişinin kafasını kesmek istiyorsa, bu daha iyidir. Bir kez daha Ace'in kıyafetlerini giymişti, bu kez gri eşofman altı ve kalın yeşil bir kazak.

Sol göğsünün üzerinde bir Ivy League okulunun adı işlenmiş.

Bulgudan bu yana geçen zaman içinde, zihninde adlandırdığı gibi, Ace ve Eric bir sürü fısıldaşma yapmışlardı. Her konuda hemfikir gibiydiler çünkü başlarını sallayıp Fiona'ya bakıyorlardı.

teknenin kenarına oturup ay ışığıyla aydınlanan suyu izledi. Anlayabildiği kadarıyla, her an kendini denize atabileceğini düşünüyor gibiydiler. Ama Fiona suya ve yıldızlara baktı ve tekneyi yönlendirmeye çalıştı.

Aklını hayattaki gerçek amacına yöneltti: Kimberly. Şimdi ona neler oluyordu? Fiona merak etti. Onu kim idare ediyordu? Asistanı Gerald haritaları prodüksiyona mı göndermiŐti yoksa Saks'ın çantasında yerde mi bırakmıŐtı?

"Hazır mısın?" Ace sonunda sordu; ona yine ıldırma k üzere olan bir akıl hastasıymıŐ gibi davranıyordu. Ne bekliyordu ki, Şu anda onun bir katil olduğunu düşünmek için her türlü nedeni vardı.

Sonunda duşu kapatıp kapıyı aarak dışarı çıktığında, ona bir battaniye uzatmıŐ ve yürümeye devam etmişti. Teknede bir yerlerde kaybolmuştu ve daha sonra tekrar ortaya çıktığında kuru ve sakindi ve Fiona'ya soğuk bir k  msemeyele bakmıŐtı.

ona baktığında her zaman giydiği kıyafet. Yakın zamanda aralarında yaŐanan samimiyeti kimse tahmin edemezdi.

Ama Fiona o sahneyi çok iyi hatırlıyordu. "Florida benimle aynı fikirde değil," dedi, zayıf bir Şaka denemesi yaparak - ve bazı insanlar temas kurarak tekneden inmesine yardım etti.

Ama gülümsemedi ya da onun ciddiye giriŐimini hiçbir Şekilde kabul etmedi. Yüzü asıktı.

O sahneyi untabildiyse, kendisi de untabilir, diye düşündü. Kıyıya çıkınca etrafına bakındı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir cip vardı.

Onları bekliyorlardı, yani iki adamdan biri tekmeden seslenmiş olmalıydı.

Ace arabaya binmesine yardım etmek için elini kızın dirseğinin altına koydu ama kız irkilerek geri çekildi.

Kendini arabaya doğru iterken, "Ben sakat değilim," diye tersledi.

Spor çantasını ve kızın sırt çantasını arka koltuğa fırlattı, kapıyı çarptı, sonra sürücü tarafına bindi ve bir an sonra yola koyuldular.

otoyolda.

"Beni nereye götürdüğünüzü sormak çok mu fazla?"

"Polise," dedi sertçe.

"Ah, evet. Suçlu olduğum için, değil mi?" Cevap vermedi ama sürmeye devam etti.

"Benim iki katım büyüklüğünde ve muhtemelen iki katım gücünde bir adamı öldürmediğimi söylemem bir işe yarar mı?"

"Senin gücünü gördüm," dedi.

"Seni canlı canlı yiyorlar sandım!" diye bağırdı ona. "Bunu neden anlayamıyorsun? Durup o yaratığın gerçek olup olmadığını düşünmedim, sadece tepki verdim."

Ace çok sakindi, abartılı derecede sakindi, sanki deli biriyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. "Biliyorum. Ve eminim ki Roy sana saldırdığında sen de durup düşünmedin; sadece bıçağını çektin

ve onu bıçakladı."

"Çok zor uyuyordum. İki gündür uyumamıştım, hatırladın mı? Elimdeki bıçak da yanımdaki yatağın üzerinde duruyordu. Bir kılıf içinde değildi."

"Bıçağı her zaman beline taktığı çantanın içindeydi. Eminim görmüşsünüzdür."

"Hayır, ," dedi dişlerinin arasından. "O göbeğinin altından kim bir şey görebilir ki? Ben de bakmadım zaten."

As sağa dönerken direksiyonu sertçe çevirdi. "Baksana, neden biraz kahve içmiyorsun? Eric bizim için taze bir demlik yaptı."

"Ne kadar nazik değil mi? Bunu Roy'u öldürmeden önce mi yoksa sonra mı yaptı?" Ace yola dönmeden önce ona sert bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Neden *senin* masum olduğunu varsayayım ki? Ya da diğer adamın masum olduğunu? Eğer onu *ben* öldürmediysem, ikinizden biri öldürmüştür."

Ace onun söylediklerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bu bir sebep meselesi. Roy'un ölümüyle Kendrick Park için para bulma şansımı kaybettim ve Eric'in de artık bir işi yok."

Başka bir şey söylemediğinde, Fiona onun ne söylediğini düşünmek zorunda kaldı.

"Adamı sırf bir balık kurtulmak için mi öldürdüğümü düşünüyorsunuz?"

İnanamıyordu.

"Orada olmaktan son derece mutsuzdun, belki de daha derin nedenlerin vardı."

Bunun üzerine Fiona pencereden dışarı baktı ve ne kadar hızlı gittiklerini anlamaya çalıştı.

gidiyorlardı. En az altmış. Eğer bu hızla giden bir arabadan , vücudundaki her kemiği kırardı.

İç çekerek ayaklarının dibindeki büyük gümüş termosu aldı ve

Kendine bir fincan kahve doldurdu, içti, sonra Ace'e bir tane doldurdu ve fincanı ona uzattı. Elini kapının mandalına koyarken, "Bu da nesi?" diye düşündü. Eğer polis bu adam kadar aptal ve acımasızsa, bu onun sonsuza dek özgür kalacağı son gecesi idi.

Ama Fiona'nın ilk hareketinde Ace elini onun koluna koydu ve boş

kahve fincanı yere düştü. "Aptalca bir şey yapma." "Başıma gelenlerden daha aptalca mı demek istiyorsun? Daha aptalca

Son iki günden daha mı? Daha aptal-" Sözüünü yarıda keserek elini alnına götürdü. Hâlâ o kadar yorgundu ki gözlerini açık tutamıyor gibiydi. Aslında yorgunluktan başı dönüyordu. "Ben, ah..." diye başladı ama ne söyleyeceğini hatırlayamadı. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Dakikalar sonra, cafcacflı pembe bir motel tabelasının belli belirsiz farkına vardı başının üzerinde yanıp sönüyor ve araba durma noktasına geliyordu. Düşündü ki

Ace'in kaçtığını ve hatta kaçmayı denemesi gerektiğini düşündü, ama vücudu hareket etmedi. Bunun yerine başını koltuğun arkasına yasladı, vücudu yorgunluktan gevşemişti. Biri ayaklarını elektrikli testereyle kesebilirdi ve fark edeceğinden emin değildi.

Ama sanki bir rüyadaymış gibi, güçlü kolların kaldırdığını ve bir kapı aralığından geçirdiğini, sonra da gerçek bir yatağın -dalgaların kaprisleriyle dalgalanmayan bir yatağın- cennet gibi rahatlığına yerleştirdiğini hissederek gibi oldu. Orada öylece yatarken, uykudan çok komaya girdiği kesin olan şeyin daha da derinlerine gömülürken, birinin tökezlediğini duyar gibi oldu. Sarhoş,

diye düşündü, sonra gülümsedi ve kendini uykuya bıraktı. Kapı ile arasına ağır bir beden girdiğinde yatağın sarktığını hissetmedi.

Fiona'yı müthiş bir baş ağrısı uyandırdı. O tür bir , boş

Çok az yemek, çok az uyku ve çok fazla içkinin neden olduğu baş ağrısı.

Vücudundaki her kas ağrırken, bacaklarını yataktan sarkıtıp doğruldu. Bir an için nerede olduğunu ve özellikle de neden orada olduğunu bilmiyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair belli belirsiz bir his vardı içinde ama ne olduğundan emin değildi. Ama bunun Kimberly ile ilgili olduğundan emindi, bu yüzden işe koyulup bunu çözse iyi olacaktı.

Arkasından gelen bir ses dönmesine neden oldu. Yanındaki yatakta mışıl mışıl uyuyan bir adam vardı. Jeremy'nin burada ne işi vardı? diye merak etti ama

Adam yüzünü ona doğru çevirdiğinde, Jeremy'nin hayatında hiç bu kadar gür saçları olmadığını anladı. Ne o kadar dolgun dudakları, ne o kadar güçlü, o kadar ince bir burnu, ne de-

"Kutsal-!" Fiona, hafızası bir sahile vuran tsunaminin gücüyle geri geldiğinde yüksek sesle söyledi.

Bir sonraki saniyede sırt çantasını masanın yanındaki cılız sandalyeden almış ve elini kapı koluna atmıştı. Ama bir sonraki saniyede, daha büyük, daha karanlık bir el onunkini örttü.

"Bence gitmemelisin," dedi Ace; sonra elini yüzüne sürdü. "Ve lütfen vurma ya da tekmeleme. Bu sabah senin saldırılarından birini kaldıracak havada değilim."

"Benim-" diye başladı, sonra kendini sakinleştirdi. "Sen benim koruyucum ve beni burada tutmaya hakkın yok."

Ace onu duymamış gibi görünüyordu. Esneyerek kapıdan geri çekildi ama ona kaçacak yer bırakacak kadar değil. "Sence şuradaki lokanta teslimat yapıyor mudur?"

"Nereden bilebilirim ki? Uyuşturuldum ve isteğim dışında buraya getirildim, Hatırladın mı? Bu eyalette adam kaçırma suçu için ne veriyorlar sanıyorsun?"

"Uyuşturulmadınız ve iradeniz dışında tutulmadınız. Sen uyuyor," dedi duygusuzca. Gerçek şuydu ki, Fiona

Öfke dışında bir duygusu olup olmadığını merak ediyordu. "Önce banyoyu mu istersin yoksa beni mi?"

Bunun üzerine Fiona spekülâtif bir şekilde ucuz ahşap banyo kapısına doğru baktı.

As tekrar esnedi. "Merak etme. Penceresi yok. Penceresiz bir banyo istemiştim."

"Sen hastasın, bunu biliyor musun? Ve bana ilaç verildi; bu hissi çok iyi bilirim."

"Öyle mi? Şahsen ben uyuşturucu kullanmıyorum, ama eğer-"

Cümlesinin geri kalanını dinleme zahmetine katlanmadı ve çantasını omzuna atarak banyoya . Yirmi dakika sonra duşunu almış ve makyajını yapmış olarak çıktı.

"Ah," dedi Ace ona bakarken. "Maskenizi takmışsınız tekrar." Odadaki tek sandalyeye oturmuş bir dergiye bakıyordu. Önündeki masanın üzerinde perde ipine benzeyen uzun bir parça duruyordu. Fiona onu görür görmez geri çekilmeye başladı. *Birisi* Roy Hudson'ı öldürmüştü ve eğer o değilse, o zaman o olabilirdi.

"Bak," dedi usulca, "belki de polise gitmeliyiz. Belki de onları şimdi aramalısın ve-"

"Bir süre sonra gideceğiz, ama son günlerde başka bir şey öğrenmediysem Polis sana yemek için bile zaman vermiyor. İleride olacaklara hazırlıklı olmalıyım."

Kordonu olduğu yerde bıraktığında, görünüşe göre varlığından habersizdi, "Elbette," dedi ve ona gülümsedi. "Sen git duş al ve tıraş ol. Ben seni burada bekleyeceğim."

Bir an için gözlerini kırıştırdı. "Ben duş alırken senin kapıdan kaçmayacağından emin olmalıyım ve..."

Ona bakarken gözlerini kırıştırmaya devam etti ve Fiona'nın onun şaşkın ve utanmış olduğunu anlaması bir anını aldı. Ona göz kulak olurken banyoyu ve duşu nasıl kullanacaktı?

Birlikte aldıkları duşun anısı aklına geldi. O sırada tek düğündüğü Roy'un cesedinin yarattığı travma ve Roy'un kanının her tarafına bulaşmasıydı ama şimdi çıplaklığını ve ıslak giysilerini hatırlıyordu.

Çıplak olan oyken utanmamıştı ama şimdi durum tersine dönünce... Ne? Onun üzerine atlayacağını mı düşündü? ", duşa gir. Bakmayacağıma söz veriyorum." Ses tonu, yeni mütevazı olmuş dokuz yaşındaki bir çocukla konuşan bir anne gibiydi.

Bir an tereddüt eder gibi oldu ama sonra banyoya döndü. Ne sert adam, diye düşündü kendi kendine kıkırdarak.

"Eğer kapıdan çıkmaya izin , cinayete suç ortağı olurum," dedi büyük pencereye doğru yürüyüp perdelerin arasından dışarı bakarken. "Doğru, sen de kendi derini korumak zorundasın," dedi.

"Bak," dedi adam perdeyi indirip ona bakarken, "Ben Şu anda kaçmak istediğinizi biliyorsunuz ama nereye gideceksiniz? New York'a geri dönüp yarın hiçbir şey olmamış gibi işe gidemezsin. Roy tanınmış bir adamdı ve öldürülmesi haberlere konu olacak."

"Onu ben öldürmedim."

"Muhtemelen hayır," dedi Ace spor çantasından bir tıraş kutusu çıkarırken.

"Banyoya gel ve otur."

"Yapmayacağım-" diye söze başladı ama sonra "Neden olmasın?" diye düşündü. Onunla birlikte banyoya gitti ve o tıraş olurken tuvalete oturdu.

"Gördüğüm kadarıyla sana bir iyilik yapıyorum," dedi yüzünde köpük, boğazında bir jilet.

Fiona odanın kafasına için ağır bir şey arıyordu. Ama odadan uzun zaman önce taşınabilecek her şey çalınmıştı. Belki ustura kayabilirdi...

"Peki sen bana nasıl iyilik yapıyorsun?" dedi. Yatak odasına döndüğünde arkasını dönmesini sağlayabilirse, belki ona vurabilirdi

sandalye ile.

"Eğer kaçarsan, adaletten kaçan bir kaçak olursun ve-"

Onu öldürmeyi unutmuştu. "Adalet mi? Bu kelimeyi bana söyleyebilir misin? Adalet hakkında ne biliyorsun ki? İğrenç bir balık avına için Kimberly'den alındım ve-"

"Kimberly kim?" diye sordu yüzünü kurularken.

"Gerçekten mi?" dedi Fiona toplayabildiği en ağır alaycılıkla. "Kulaklarında ve gözlerinde kuş tüyleri mi var? Gerçekten Amerika'da mı *yaşıyorsun*?"

Telefonu eline aldığında ona şaşkın bir bakış attı, ama bir an sonra biriyle konuşuyordu. "Jambonlu yumurta, mücver, kızarmış ekmek, kahve, her şey var. Evet, bu da var. Tabii. Teslim edebilirsin. Teslim etmiyor musun? Ama ben hemen karşıdaki moteldeyim. Anlıyorum." Ace tekrar dürtmeden önce bir an bekledi, sonra sesini alçalttı ve tatlı bir tonda konuştu. "Ama bu seferlik bir istisna yapamaz mısın? Benim için?" Belli ki bir kadınla konuşuyordu.

"Hasta olacağım," diye mırıldandı Fiona, sonra Ace'e doğru uzun bir adım attı, telefonu elinden kaptı ve ahizeye, "İçinde senin için yirmi bahşış var," dedi.

"Hemen geliyorum," dedi bir kadın sesi; sonra telefon sessizliğe gömüldü. Fiona ahizeyi parmak uçlarından sarkıtarak Ace'ye baktı

Gözlerinin içine baktı, dudaklarında sana söylemiştim gülümsemesi kıvrıldı.

"Artık liseyi bitirdin... Ace." Onun adını küçümseyerek söyledi. "Bütün kadınlar futbol kaptanını arzulayan amigo kızlar değildir."

Adama sırtını dönerek, en azından küçük odanın izin verdiği ölçüde uzaklaştı. Doğrusu, bu adamla geçirdiği süre uzadıkça polise teslim olmaya daha da hazır hale geliyordu. Artık tamamen uyanık olduğuna göre, cinayetin ciddiyetini ve Roy'u o öldürmediyse bile ya bu adamın ya da balık temizleyicisinin öldürdüğünü düşünüyordu.

Belki de iki adam bunu birlikte yapmıştı.

Bir an için ne Fiona ne de Ace tek kelime etti.

"Futbol," dedi Ace. "futbol oynadım, futbol değil."

Fiona neredeyse "Ben de öyle" diyecekti ama kendini tuttu. Şu anda garsonu görür görmez kapıdan dışarı fırlamaya odaklanmıştı.

ortaya çıktı. Eğer ondan kaçabilirse, belki de yapılacak en iyi şey kendini koruyucu gözetim altına teslim etmek olacaktı.

Dakikalar sonra kapı çalındı. Ne de olsa, kadının uzattığı tepside sallanıp duran yağlı kütlenin içinde mükemmel yiyecekleri kızartmak ne kadar zaman alırdı ?

"On altı elli, artı bahşiş tabii ki," dedi, Ace'e o kadar konsantre bir şekilde bakıyordu ki Fiona'nın ona doğru yaklaştığını fark etmedi.

Kapıdan. "Sana bu sabahın gazetesini bile getirdim. Hepsi şu iki katil hakkında..."

Önce gazeteye, sonra tekrar Ace'e baktı ama hemen tekrar gazeteye baktı ve gözleri büyüdü. Bir sonraki anda başını kaldırdı ve Fiona'nın sanki sıçrayacakmış gibi bir pozisyonda olduğunu gördü.

Tombul garson kız dehşet dolu bir çığlık atarak elindeki tepsiyi yere bıraktı ve otoparktan lokantaya doğru koşmaya başladı.

"Bu da böyle?" Ace orada durmuş kadının koşuşunu izliyordu.

Fiona eğilerek kâğıdı aldı.

Her ikisinin de gördüklerini anlaması çok kısa sürdü. Ace ve Fiona'nın fotoğrafları ön sayfadaydı ve

Manşetlerde kaçak katiller oldukları yazıyordu. Fotoğraflarının altında Eric'in hastane yatağında yatarken bir fotoğrafı vardı; bir gözü şişmiş, yüzü yara bere içindeydi ve yazıda Roy Hudson'ın vahşice öldürölmesinden sonra Ace ve Fiona tarafından ölüme terk edildiğı yazıyordu.

Ace iki çantayı ve arabanın anahtarlarını aldı ve kapıdan çıkarken

Fiona'nın kolundan tutup onu cipe doğru çekti. Saniyeler içinde lokantanın pencerelerinden çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. İçerideki her müşteri

pencerenin önünde durmuş izliyor ve işaret ediyordu.

"Bonnie ve Clyde," diye bağırdı Fiona park yerinden çıkan tekerleklerin sesi üzerine. "Kendimi Bonnie ve Clyde gibi hissediyorum."

"Evet," bağırdı Ace, "ve bakın sonları nasıl oldu."

Altı

" ^ "

Ona hakkını vermek zorundaydı: araba kullanabiliyordu. Dikkatsiz değildi ve bir kez bile hız sınırını aştığından şüpheliydi ama trafiğe hızlı bir şekilde girip çıkıyordu. Arabayı yerleşim bölgelerindeki ara sokaklardan geçiriyor, gözleri her zaman üç aynada da onları takip eden biri olup olmadığını izliyordu. Ona gidecekleri bir yer olup olmadığını sormadı çünkü olumsuz bir cevap alacağından korkuyordu.

Bir keresinde bir şeyler mırıldandı.

"Ne?!" diye sordu korku içinde.

"Kızıl saçlı ağaçkakan," dedi. "Bu bölgede nadirdir."

İçinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, bu söz karşısında sadece gözlerini kırptırabildi.

Yaklaşık kırk dakika sonra güneşliği indirdi ve

küçük siyah uzaktan kumanda, kırmızı bir düğmeye bastı ve bir dakika

sonra bir garaja girdiler ve kapı arkalarından kapandı. "Hadi," dedi

Ona bakmadan bir kapıdan içeri girdi ve onu arabada bıraktı.

Fiona yavaşça arabadan indi, sırt çantası omzundaydı. Ne zaman

Kapıdan içeri adımını attığında küçük bir mutfaktaydı, çok sade, temiz ama kimsenin kullanmadığı bir yerdi. Kapı aralığından bir ses duyabiliyordu.

Temkinli bir şekilde, bir oturma odasına adım attı.

beyaz bir Berberi halısı ve siyah deri mobilyalar. Duvarlarda Florida'nın yerel manzaralarını gösteren üç büyük suluboya resim vardı. Otel odaları buradan daha kişiseldi.

Ace kanepede oturmuş telefonla konuşuyordu.

Fiona parmağını düğmeye basıp adamın önünü kesmesi gerektiğini düşündü ama . Sağduyu korkusunu bastırdı. Polis nerede olduklarını bilmiyorsa, neden bir telefon dinlemesinden korkmak zorundaydı?

"İsimler sende mi?" Ace söylüyordu. "Doğru."

"Evet, anlıyorum."

"Evet, burada Joe'nun yerinde."

"Hayır, burada kadar kalacağım."

"Evet, o burada benimle."

Bunun üzerine Ace kanepeye yaslandı ve uyumlu siyah deri koltukta oturan Fiona'ya baktı. "Hayır, hayır, elbette değil," dedi içine doğru

sonra gülümsedi. "Boy u benim kadar, o yüzden benim kıyafetlerimi giyiyor." Bunun üzerine Fiona dik oturdu ve ona ters ters baktı.

Telefonun diğer ucundaki kişinin cevabı daha geniş gülümsemesine neden oldu.

"Evet, tamam, ona endişelenmemesini söyle, her şey kontrolüm altında. Faksını bekleyeceğim." Durakladı. "Evet, tamam, sen de."

Ahizeyi yerine bıraktığında Fiona hâlâ ona ters ters bakıyordu ama görmezden geldi. "Aç mısın? Burada yiyecek ne var emin değilim."

Fiona tek bir hareketle koltuktan kalktı ve onun karşısına dikildi. "Neler olduğunu bilmek istiyorum. Neyi kontrol altında tutuyorsun?

Neredeyiz biz? Kimi ve bu kıyafetlerin nesi bu kadar komikti? Onlardan bıkmış olmam dışında."

Yanılıyordu, diye düşündü, adam ondan en az iki santim daha uzundu.

Topuklu ayakkabı giyseydi eşit olurlardı, ama eski tenis ayakkabılarıyla ona bakmak zorundaydı, çok az da olsa, ama yukarı bakıyordu.

Sık sık yaptığı gibi, onu görmezden ; etrafından dolaştı ve içeri girdi.

mutfağa girdi. Fiona birkaç santim arkasındaydı, hatta o kadar yakındı ki neredeyse yan yana duran arabanın dondurucu kapısı Fiona'nın yüzüne çarpacaktı.

"Ah, burada çeşitli dondurulmuş yağlarımız var. Peki senin zehrin ne?" Biri jambona sarılı yumurta, diğeri peynire sarılı yumurta olmak üzere iki paket uzattı.

Derin bir nefes aldı. "olduğunu bilmek istiyorum," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Cinayetten arıyorum. Gazete-" "Hayır, *biz* cinayetten arıyoruz." Dondurulmuş paketleri yerine koymuştu. dondurucuya koymuş ve şimdi de dolaplara bakıyordu. "Krep yapmayı biliyor musun?"

Bunun üzerine Fiona kollarını iki yana açtı, ellerini yumruk yaptı, ağzını açtı ve bir çığlık attı.

Kız ciğerlerinden bir gram bile hava çıkmasına izin vermeden Ace eliyle kızın ağzını kapattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. "Eğer Biri sizi duyarsa, araştırabilirler." Yavaşça elini çekti ve mutfaktaki tezgâha doğru başıyla işaret etti. "Şimdi ben kahvaltı hazırlarken otur."

. "Bana yardım et, eğer neler olduğunu söylemezsen avazım çıktığı kadar bağıracağım."

"Öfkeyle ilgili gerçekten var, değil mi? Bir danışmanla görüşmeyi mü?"

Bunun üzerine Fiona tekrar ağzını açtı ama bu sefer adam . Bunun yerine, spekülatif bir şekilde ona baktı.

Ağzını kapatan Fiona gözlerini ona dikti. "Peki neden karakolda değiliz Bay İyiliksever? Daha birkaç saat önce bana

Adaletten kaçamayacağımı, kendimi polise etmem gerektiğini söyledim.

Ama şimdi siz de suçlandığınız için saklanıyoruz."

"Krepine yaban mersini ister misin?" "Bazı cevaplar istiyorum!" diye bağırdı ona.

", " dedi, "ama bilmek istediğin şeyi bana sorarken otur." "Hayır," dedi kadın sakince, masanın uzak tarafındaki bir bar taburesine otururken.

"Ben bu oyunu oynamam. Bilgi için sana yalvarmıyorum. Sen konuşmaya başla."

"Sanırım ben açıklarken yemek pişirmenizi istemek çok fazla olur."

Fiona alaycı bir şekilde homurdandı. Bırakın bu şeylerden biriyle yemek yapmayı, ocağın nasıl yakılacağı hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

"Hiç . , bildiğiniz gibi Eric dün gece Roy Hudson'ı öldürdü, biz de-"

"Bir dakika," dedi Fiona yavaşça, elleri başının iki yanında. "Adamı *benim* öldürdüğüme inandığınızı sanıyordum."

Ace ocağın başındaydı, sırtı ona dönüktü ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle arkasını döndü. "Senden iki kat büyük bir adamı nasıl öldürebilirsin?"

"Bu hiç komik değil," dedi, "ve bu takdir etmiyorum."

"Tamam," dedi iç çekerek ve ocaktaki ızgaraya döndü.

Soba. "Dün gece seni oradan çıkarmak zorundaydım, bu yüzden Eric'e katilin sen olduğuna inanıyormuşum gibi . Tek bildiğim, teknede bize saldırmaya hazır birkaç kaçak yolcusu olduğuydu." İlk krep yığınının onun önüne koydu.

Normalde iki günde yediğinden daha fazla olduğu için kalktı, başka bir tabak buldu, sonra kreplerin biri hariç hepsini kaldırıp boş tabağa koydu. Bu sırada adamın söylediklerini düşünüyor ve dün gece olanları hatırlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Ama daha sonra yalnız kaldığımızda, neden benim bir katil olduğumu düşündüğünü durdun?"

"Az önce olanları düşünmeyesin diye seni için oldu." Elindeki spatula daha fazla krep ile doluydu. "Tüm yediğin bu mu?"

"Evet," dedi ona soğuk bir bakışla. "Biz kadınsı olmayan kadınlar çok fazla yemeyiz." Ama krepler oldukça güzeldi.

Tabağına iki tane daha koydu, her bir krebin üzerine üç parça tereyağı koydu ve ardından tüm yığını şurupla kapladı.

"Beni polise ihbar edecektin," dedi kreplere sadece bir ısırık daha almaya karar verirken.

"Koruyucu gözaltı. Bana öyle geldi ki Eric seninle uğraşıyordu. Ya da belki de ikimizden daha zayıf olan sendin." Bunun üzerine, adamın verdiği cevaptan dolayı kendisine saldırmasını engellemek istercesine ellerini kaldırdı ve kadın adamın ellerinin arkasının derin bir şekilde çizilmiş olduğunu gördü. Öyle olmalı araba kullanmak onun için acı vericiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ağzı doluydu, gözleri tabağındaydı, duşta onu tutuşunu hatırlayınca yüzü kızarmıştı.

"Ne dedin sen? Seni duyamadım." Elini kulağına götürdü. "Bana bir çocukmuşum gibi davranmaya hakkın olmadığını söyledim. Bana neler olduğunu anlatabilirdin," dedi yüksek sesle.

"Doğru. Üstünüzde kanlar içinde bir ceset bulduğunuz için şoka girmeden önce mi sonra mı?"

Bunun üzerine Fiona artık boş olan itti. "Peki şimdi ne olacak? Neredeyiz bu arada?"

"Bu ev bir ait. O burada olmadve çok fazla içtiğimde kaçış yerim..."

Durakladığında, Fiona onun kendisi hakkında çok fazla şey açıklamak istemediği izlenimine kapıldı.

"Her neyse, Florida'da kimse burayı bilmiyor, bu yüzden burada bulunamayız. Eric ve senin Roy Hudson hakkında neler öğrenebileceğini öğrenmek için kardeşimi aradım."

" Roy Hudson'*ım* mı?" Neredeyse patlayacaktı. "Bu da ne demek şimdi? En azından onunla daha önce kuş çiftliği için para istediğinde tanışmıştın."

"Hayır," dedi Ace düşünceli bir ifadeyle, "onunla tanışmamıştım ve ondan hiç para istemedim. Garip bir şekilde o bana geldi. Kötü bir şekilde yazılmış, yanlış yazılmış bir mektup aldım. Mektupta eline biraz para geçeceğini düşündüğünü ve bir kısmını Kendrick Park'a vermek istediğini yazıyordu. Diyordu ki eğer bu

benim için sorun olmadığını, parkta buluşacağımızı ve balık tutmaya gitmek için oradan ayrılacağımızı söyledi; sonra bir tarih ve saat verdi."

Tekrar elindeki kocaman krep yığınınına baktı. "Ayrıldığımız güne kadar senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O zaman bile bana sadece adın söylendi."

"Tamam, peki şimdi ne yapacağız? Yoksa bunu sormamalı mıyım? Tüm kadınların sadece itaat ettiği ve çok fazla soru sormadığı mağara adamı rolünü seviyor gibisin.

sorular."

Tezgâhın karşısından ona bakarak, "Dilin çok sivri," dedi.

"Bazı erkekler dilimi seviyor," diye karşılık verdi, sonra sözlerinden pişman oldu.

Buna cevap vermedi ama bir süre başını öne eğdi.

ona bakarak. "Kardeşimin ne bulabileceğini görene kadar beklemek istiyorum.

Eric ve Roy üzerinde. Bir nedeni olmalı. Tabii Eric sadece zevk için

öldürmeyi sevmiyorsa, ki bundan şüpheliyim."

"Neden? Neden bir şeyden şüphe ediyorsun? Pek çok insan sırf zevk aldığı için öldürüyor."

Ace onun tabağını ve kendi tabağını aldı, sonra onlarla birlikte lavaboya doğru yürüdü. "Bilmiyorum. Sadece içimde bir his var. bu şey planlanmıştı ve sanırım seninle bir ilgisi var."

"Ben mi?" dedi Fiona, sonra kendini savunmaya başladı ama durdu. "Bu işle ilgili hiçbir şey ya da hiç kimseyi tanımıyorum."

"Polis derinlemesine araştırırsa bile," dedi yumuşak bir sesle, "cinayet sebebi olarak yorumlanabilecek bir şey bulamayacaklar mı?"

"Elinde çıplak fotoğraflarım olduğunu ve ona ödeme yapmazsam bunları internette yayınlayacağını mı kastediyorsun, ne demiştin? 'Sahip olduğun her şey, kazanacağın her şey ve çocuklarına bırakmayı planladığın her şey'. Bu doğru mu?"

"Biraz hafıza var. Ne olmuş yani?" "Ne

olmuş yani?" diye sordu ona bakarak. "O fotoğraflar sende mi değil mi?"

"Çok komik. Hayır, hiç çıplak fotoğrafım yok.

Son on yıldır mı? Çıplak fotoğraf çektirmek moda oldu. Ama yine de bir önemi yok. Kimsenin bana şantaj yapabileceği bir şey yapmadım."

"Eminim bazı sırlarınız vardır."

Gözlerini ona dikti. "Ne ben sana söyleyebilirim ne de Roy Hudson bilebilir." O daha konuşmadan sesi yükseldi. "Sahip olduğum sırlar beni utandırabilir, ama kilise bültenine basılamayacak çok şey yok. Peki ya sen?"

"Ben mi?" diye sordu, sanki bu olayın bir parçası değilmiş de bir seyirciymiş gibi. "Evet, sen! O gazete senin benim suç ortağım olduğunu yazıyordu."

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken, "Ah, o mu?" dedi. "Eminim bu sonradan düşünölmüş bir şeydi. Benim bilmek istediğim Eric'i kimin ? Bu planın bir parçası mıydı, yoksa başka birini mi kızdırdı?"

"Belki de kendini dövmüştür."

"Bunu televizyonda gördün, değil mi?" dedi, belli ki ona gülüyordu.

Bunun üzerine Fiona ayağa kalktı ve oturma odasına gitti. Onun bu küstah tavrından hiç hoşlanmamıştı. Bütün bunlara büyük bir şaka muamelesi yapıyordu ve kardeşi bir faks gönderir göndermez her şey açıklığa kavuşacaktı. Onun mutfakta insanlar ne yapıyorsa onu yaptığını duydu ve sonunda oturma odasına döndüğünde hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Bunların hiçbirini seni rahatsız etmiyor mu?" diye tersledi. "Kuşlarının yanına dönmek istemiyor musun?"

Bunun üzerine dönüp ona ters ters baktı. "Burada kapalı kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Uçaktan indiğinden beri hayatımı cehenneme çeviren biriyle burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, istemiyorum. Ama senin aksine, ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bizi biraz kurtarmaya çalışıyorum.

Çünkü bu iş çözülene kadar bizi oraya koyacaklar. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa, teşekkür olmasa bile biraz takdir edilmek istiyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Seni duymadım."

"Özür dilerim," diye bağırdı. "Bunu duydun mu?"

"Evet, eminim komşular da biliyordur," dedi. Adamın masanın çekmecesini açıp bir cep telefonu çıkarmasını izledi.

"Kimi arayacaksın?" diye sordu şüphyle.

"Seni ilgilendirmez ama nişanlımı aramayı planlıyorum. Eminim çok endişelenmiştir."

"Ama polis-"

"Bu telefonda yapılan aramaları takip etmeye çalışmayacağım - bu telefon evin sahibine ait."

"Şey, ben sadece..." dedi ve başıyla banyoya doğru işaret etti. Ancak

Gerçek şu ki, onu ve duymadan gitmeye hiç niyeti yoktu. Yatağının altında bulduğu fotoğraftaki k, sarışın nişanlısı mıydı? Ve fotoğrafın onun yatağının altında ne işi vardı?

Fiona banyoya girdi ve suyu açtı, ama suyu bıraktı.

Kapıyı açtım. Bayan Perky telefonun başında oturuyor olmalıydı çünkü hemen cevap verdi.

Ace ondan daha önce hiç duymadığı bir sesle, "Evet tatlım, ben iyiyim," dedi. Neredeyse babacan bir sestir bu, çok şefkatli ve yatıştırıcıydı. "Evet, evet. Biliyorum. Gazeteleri gördüm. Hayır, elbette bunların hiçbiri doğru değil. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı, hepsi bu."

Bunun zerine Fiona boğazından bir ses çıkararak Ace'in ayağa kalkmasına ve onu görebileceği köşeye doğru yürümesine neden oldu.

Kapıyı kapat, diye düşündü Fiona, ama kendini bunu yapmaya zorlayamadı. Bu adamın özel konuşması onu ilgilendirmezdi ama yine de kapıyı kapatma emrini verecek gücü kendinde bulamıyordu.

Ace ahizeye yumuşak bir sesle, "Evet, burada benimle birlikte," dedi.

Bu sözden sonra Fiona bir santim bile kıpırdayamadan öleceğini biliyordu.

Ace baştan çıkarıcı bir şekilde güldü, "ok uzun, çok sıska," dedi ve durakladı. "Ah, şu. Düz." Telefonu Fiona'dan bir santim uzakta tuttu.

ağız. "Lisa kaç yaşında olduğunu bilmek istiyor." "Otuz iki," dedi Fiona düşünmeden önce.

"Gördün mü, sana söylemiştim," dedi Ace. "Şimdi endişelenmeyi bırak. Mike, Frank'i bu iş üzerinde çalıştırıyor. Bu akşama kadar ikisi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacağız, özellikle de Eric'in Roy'u *neden* öldürdüğünü. İşin anahtarı bu.

Her şeyi. Sebebini öğrendikten sonra Bayan Burkenhalter ve ben polise gideceğiz ve her şey sona erecek."

Dinlerken duraklayan Fiona aynadan onu izledi. Yüzünde en yumuşak, en tatlı gülümseme vardı, sanki güneşin altında oturan bir dondurma gibiydi.

"Hadi tatlım, ağlamayı kes. Ben iyiyim. Hayır, sana söyleyemem. olduğum yerdeyim ve beni ziyaret edemezsin." Daha geniş gülümsedi. "Evet, burada olduğunu biliyorum ama o da cinayetle suçlanıyor. Hayır, tabii ki kimseyi öldürmedi. Evet, öldürdü. Polise böyle dediğimi söyleyebilirsin. Bak, neden birkaç hap alıp yatmıyorsun? Bana yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Uzun bir süre durakladıktan sonra Fiona'nın yüzünü görememesi için arkasını döndü. "Evet, de," dediğini duydu, sonra, "Tamam, müsait olduğumda seni ararım," dedi; sonra telefonu kapattı ve Fiona'nın kulak misafiri olmasıyla ilgili bir yorum yapmadan ona uzattı.

"Birini aramak istiyorsan ara," dedi omzunun üzerinden.

Mutfak için.

Jeremy, Fiona'nın ilk düşündüğü şeydi. Endişeden çılgına dönmüş olmalı.

onu. Oturma odasına girerken hızlıca numarasının tuşlarına bastı.

Lisa gibi Jeremy de onun aramasını bekliyor olmalıydı.

"Hangi cehennemdesin?" diye patladı. "ne kadar büyük bir belada olduğu hakkında bir fikrin mi? Fiona, seni bu durumdan kurtarabilir miyim bilmiyorum. *Derhal teslim olmalısın.*"

"Ace'in Eric'in Roy'u neden öldürdüğünü araştıran bazı akrabaları var ve-" "Fiona, aklını mı kaçırdın? Deli misin sen? kadarıyla,

Bu Eric denen adam hastanede, yüzü darp edilmiş ve dalağı yırtılmış. Roy'u öldürdükten sonra senin ve Ace denen adamın onu dövdüğünüzü söylüyor."

"Ah," dedi Fiona ve vücudu titremeye başladı. "Gerçekten hepsini duymadım. Gazeteleri görmedik ve-"

"Bana öyle geliyor ki hiçbir şey hakkında gerçekten düşünmediniz. Düşünüyor musun?"

İnsanlarla dolu bir lokantanın önünde uçuşunuzla hava atarken rapor edildiğinizde davanızın nasıl görüneceğini biliyor musunuz? Senin ve o adamın vahşi kaçışınız sırasında neredeyse bir otobüs dolusu çocuğu ezdiğinizi söylüyorlar."

"Biz öyle bir şey yapmadık. Jeremy, sence ben çok mu zayıfım? Ve yaşlı?" "Tanrı aşkına, Fiona, aklını mı kaçırdın? Bekle, bekle, sonra

şokta ve tutarsız olduğuna tanıklık edebilirim."

Belki de yardımcı olmaya çalışıyordu ve belki de bir avukat gibi düşündüğü için minnettar olmalıydı, ama kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanmıyordu

"tutarsız," herhangi bir nedenle ve onu geri almak istiyordu. "Ace'in gazetedeki fotoğrafını gördün mü?" diye mırıldandı neredeyse. "Gerçekten çok güzel. Hayatımda hiç bu kadar gür saç görmedim ve-"

"Fiona," dedi Jeremy soğuk bir sesle, "eğer bu beni kıskandırmak için bir girişimse, bunun yeri ve zamanı olduğunu sanmıyorum, ya sen?"

Fiona oturma odasının kapısında bir adım sesi duyunca, "Gitmem gerek," diye mırıldandı ve Jeremy'nin yüksek sesle itiraz etmesi üzerine telefonu kapattı. Jeremy tarafından azarlanmak istemiyordu - nankörlüğüne duyduğu öfkeyi hak etmiş olsa bile.

Ace elinde uzun bir bardak buzlu çayla odaya girdi. "İçinde bulunduğun durumdan dolayı üzgün mü?"

"Ah, evet," dedi Fiona elinden geldiğince hafifçe. "Benim için çok endişelendi. Benim için her zaman endişelenir. Peki ya kız arkadaşın? Lena mı?"

"Lisa. Nişanlım. Düğün tarihi üç hafta için belirlendi. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Yani ona uzun, sıska ve yaşlı olduğumu söyledin.

söz..." Aşağıya, göğsüne baktı. Islak tişört yarışmasını kazanamayacağı doğrudu ama kıyafetler onun üzerinde daha iyi duruyordu...

Bu adamın kız arkadaşının onun hakkında ne düşündüğü neden umurunda olsun ki? "Bunun için üzgünüm," dedi Ace, ağzı doluydu.

"Tanıştığım her kadının benim peşimde olduğunu düşünüyor, bu yüzden ona hepsinin gerçek birer köpek olduğunu söylemek zorundayım."

"Olgun bir ilişkiye benziyor."

"İşe yarıyor. Peki ya sen? Erkek arkadaşın seni özlüyor mu?"

"Elbette." Kayıtsız bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Ve o korkunç Seni de kıskanıyorum. Nihayet ortak bir noktamız var. Sanırım ofisimi arayıp neler olduğunu öğreneceğim."

O cevap veremedi kadının ofisinin numarasını çevirdi. Gerald cevap verdi.

"Fiona, sevgilim, dünyanın neresindesin? Hayır, sakın söyleme. Eğer öğrenirsem, polise söylemek zorunda kalırım. Bütün sabah buradaydılar.

Korkunçtu." Üstünde ölü bir adam bulmak kadar korkunç değil, diye düşündü Fiona ama söylemedi. "İş yerinde bir sorun var mı?" diye sordu, içinde bulunduğu durumu aklından çıkarmaya çalışarak.

"Şey," dedi Gerald, "Kimberly'yi biraz değiştirmek zorunda kaldım, ama

Bu sabahki lansman büyük bir başarıydı."

Fiona boğazında histerinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Kimberly'yi erken mi fırlattınız? *Bensiz* mi?"

"Sana olanları düşününce, Garrett devam edip onu oraya götürmemiz gerektiğini düşündü ve ayrıca Roy'u öldürdüğünden beri *Raphael* imtiyazını alma şansımızın büyük ölçüde azaldığını söyledi, bu yüzden Kimberly'den alabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

Fiona kekeliyordu. "Ben-kimseyi-öldürmedim."

"Ah, tabii. Bunu biliyorum. Ve havuzda, senin tarafına bahse girerim." "Havuz." Sesi düz ve duygusuzdu.

"Oh, Fee, bu arada, sandıklardaki haritalar harika görünüyor. Dinle, gitmem gerek. Yapacak çok şey var. Eğer polis tekrar ararsa, onlara ne söylemeliyim?" "Kimberly'yle benim - Ah, canı cehenneme," diye tersledi, sonra da telefonu kapattı.

Fiona telefonu sırt çantasının üstüne fırlattı ve siyah deri koltuğa oturdu. Mümkünse, kendini olduğundan daha kötü hissediyordu. Bu kâbus ne zaman sona erecekti? O hain Gerald Kimberly'ye korkunç bir şey yapmadan önce işinin başına dönmeliydi.

"Sormamın sakıncası yoksa," dedi Ace, "Kimberly kim?"

"Benim, , benim!" Fiona yarı bağırdı. "Ve eğer o küçük pembe kulaklı

Döner kalçalı Gerald onu benden alabileceğini sanıyorsa, ölümüne savaşmaya hazır iyi olur."

Ace bir an için ona göz kırptı. "Bir içki ister misin? Biraz televizyon izlemeye ne dersin? Belki Disney Channel'da bir şeyler izleriz?"

Fiona ona ters ters bakarken için için yanıyordu, öfkeliydi. "Sence burada hiç kâğıt var mıdır? Ya da bir kalem? Ya da kalem?"

Ace hemen ayağa kalktı, odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü

plastik bir dosya içinde bir bloknot ve bir roller-ball kalemle.

"Yapabileceğimin en iyisi. İyi olacak mı?"

"Peki." Not defterini ve kalemi adamın elinden kaptı.

Dakikalar sonra ikisi de yapabilecekleri tek şeyi yapmak için oturmuşlardı: beklemek. Fiona çizim yaparken Ace televizyon izledi. Birkaç kez başını kaldırıp ona baktı ve her seferinde adamın televizyonda bu kadar çok kuş programı bulabilmesine hayret etti.

Televizyon programındaki ifadeler aklına geldi.

"Everglades'te yüz on altı kuş türü ürer." "Bir ons tüy, iki ons saf altın değerindeydi.

kadın şapkası yapan insanlar."

Dakikalar sonra kafasını kaldırdığında Ace'in evinde portresini gördüğü adamın resmini gördü.

"1905 yılında Guy Bradley, Oyster Key'deki bir çayırılığı korumaya çalışırken öldürüldü. O gün Amerika'da korumanın doğduğu gündü."

Ama Ace'in ne yaptığını düşünecek zamanı yoktu, çünkü kendi zihni hızlı ve öfkeli bir şekilde ilerliyordu ve onun taslağını çiziyordu kalemi hareket ettirebildiği kadar hızlı fikirler. Kimberly için çizmek ve tasarlamak onu rahatlatıyordu. Daha önce kullandığı hiçbir şeyi kullanmayı planlamıyordu.

Şimdi çizim yapıyordu, ama profesyonel aşçıların rahatlamak için yemek pişirdiği ve yarış arabası sürücülerinin Pazar sürüşüne çıktığı gibi, Fiona bir kalem ve bir kağıtla sakinleşti.

Dizinin jeneriğinin müziğini duyana kadar bir daha kafasını kaldırmadı ve orada "Dr. Paul Montgomery" ismi tekrar belirdi ve tekrar. Fiona bir an için şaşkınlıkla bakakaldı. Gösteriyi o yazmış, yapımcılığını üstlenmiş ve araştırmıştı. Hatta "ek fotoğraf" ve "danışmanlık" bile sağlamıştı.

Günün geri kalanında o çizerken, adam doksan küsur sayfayı çevirdi. kanalları ve televizyonu izledi ve kuşlar hakkında birbiri ardına bir program bulmayı başardı. Kuş isimleri, deyimleri ve sesleri kafasında uçuşuyordu.

" Görkemli kum turnası..."

"Büyük balıkçıl..."

" Mavi kanatlı çaylak yıl boyunca burada kalır. ..."

"Roseate spoonbill..."

" Kara karınlı yağmur kuşu..."

Ama bir dizinin bitiş jeneriğinin müziğini duyduğunda her zaman televizyona bakar ve ekranda her zaman "Dr. Paul Montgomery" adını görürdü.

Dışarıda hava karardığında ve Ace yatmaya gideceğini söylediğinde, zar zor

onu duydum.

"Sen yatağı istiyorsan, ben de kanepeyi alırım," dedi.

"Hayır, hayır," dedi dalgınca, gözlerini kâğıttan ayırmadan. "Yatağı al.

Ben burada kalıyorum."

Ace bir süre onu izledikten sonra omuz silkti ve yatağına gitti.

hemen uykuya daldı. Ama daha sonra uyandı, oturma odasındaki ışığın hâlâ açık olduğunu gördü ve araştırmak için kalktı. Fiona uyuyakalmıştı, defter kucağındaydı ve sayfaları üzerine düşüyordu. Dikkatle sayfaları üzerinden itti, onu yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Işığı kızın üzerine yayarken, "Kimberly'nin kim olduğunu bilmiyorum ama tüm bunlara degeceğini sanmıyorum" dedi.

Dönerek oturma odasına gitti, ışığı kapattı ve kanepeye uzandı. Kızın çizimlerine bakmak istedi ama

içinde kendini tutan bir şey vardı. Onun hakkında zaten bildiğinden daha fazlasını öğrenmek istemiyordu. Hayır, sadece bu saçma durumdan kurtulmak ve Kendrick Park'a ve sevdiği hayata geri dönmek istiyordu.

İki dakika sonra uyuyordu.

Yedi

" ^ "

Bugün eve gideceğim, Fiona'nın uyandığında ilk düşündüğü şeydi. Bu

Polisten saklanma, ceset bulma, Kimberly'nin onsuz yola çıktığını duyma kâbusu sona ermek üzereydi.

Gerinerek evin ne anlama geldiğini düşündü: kendi kıyafetleri, yüz bakım uzmanını tekrar görmek, masaj yaptırmak.

"Kahve?" diye bir ses geldi kapı aralığından, sonra Ace'in kafası göründü. "Biraz simit var ama dondurulmuşlar."

Fiona yüzünü buruşturdu, sonra küçük bir gülümsemeye zorladı.

"Elbette. Ne olursa. Faksta ne yazıyordu?"

"Henüz gelmedi," dedi yatak odasına girerken, sanki bu onun hakkıymış gibi. "Bak, endişelenme. Bu tür şeyler zaman alır. Benim

Kardeşim ve kuzenlerim pek çok kişiyi tanıyor ve bir şeyler öğrenecekler."

Buharlı fincanı ondan aldı ve yudumladı. Araba kullanabiliyor ve kahve yapabiliyordu. "Akrabalarının ne tür bir iş yaptığını bilmek istediğimi sanmıyorum. 'Bugsy' ve 'Scarface' gibi isimleri var mı?"

Ace bir an için ne ima ettiğini anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı, sonra ona çarpık bir sırıtış attı. "Elbette. Benim de 'Deuce' adında bir kardeşim var. Peki ya senin?"

"Erkek kardeş yok, kız kardeş yok.

Sadece ben." "Yalnız bir çocukluk, ha?"

"Pek sayılmaz. Hayatımın çoğunu yatılı okullarda geçirdim ve

harika bir zaman. Birini arayıp ne bulduklarını misin?" "Çoktan aradım.

Şimdiye kadar kimse kimseden haber alamadı. Bu iyi de olabilir kötü de."

"Lütfen açıklar mısınız? Suçluların ya da mafyanın jargonundan pek anlamam."

Ace konuşmadan önce yine ona göz kırptı. "Eğer arama yapanlardan hiçbiri

henüz rapor vermediyse, durum kötü olabilir, yani

hiçbir şey bulamadılar. Öte yandan belki de o kadar çok ayağa bastılar ki

yok edildiler."

Fiona boş bardağı ona geri uzatırken, "Espri anlayışın hoşuma

gitmiyor," dedi. "Tek istediğim buradan çıkıp New York'a dönmek."

"Ve sevgili Kimberly'nize," dedi Ace, sanki açıklayacağını umuyormuş

gibi ona bakarak.

"Beni biraz bırakır mısınız? Duş almak istiyorum."

"Elbette. Yumurta var, birkaç omlet yapacağım." Ayağa kalkarken

başıyla yatak odasındaki dolabı işaret etti. "Orada giysiler var." "Erkek

kıyafetleri mi?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Başka ne olabilir ki? En azından bu şekilde Lisa'ya kıskanacağı bir şey

vermemiş ."

"Oh? Bu Lisa'nın boyu ne kadar?"

"Beş dört," dedi Ace kapı aralığından. "Neden?"

"Onunla , bu taraftaki en küçük eteğı giymek istiyorum.

Çocuk bölümü. *Bacaklarımın* uzunluğu 1.80 cm. Şimdi git buradan!"

Adam gitti ama Fiona onun yüzündeki ifadeyi çok tatlı bir intikam duygusuna kapıldı. Bütün bu kaçamağın bir daha yaşanmayacak olması neredeyse çok kötüydü.

Ne de olsa Jeremy'yi kıskandırmak için kullanabileceğı birinin olması iyi olabilirdi. Onu çok fazla hafife alıyordu.

Fiona sıcak, sıcak su akıp gidene kadar duşun altında kaldı.

yorgunluğunun ve son iki gündür yaşadığı kıyamet hissinin bir kısmını atmıştı. Bugün her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Bugün *eve* gidiyordu!

Başka bir erkek pantolonu ve başka bir erkek gömleğı giydikten sonra, Ace'in cennet gibi kokular yaydığı mutfağı gitti.

"Yeterince yemiyorsun," dedi tabağı yağlı, yapışkan omlet koyarken.

"Dün bir öğün yedin ve hepsi bu kadar."

Omletini yerken "Sinirlerim," dedi. "Genelde yemek yerim-" Ayrıldı çünkü bu adamla fazla samimi olmaya başlamıştı.

Ace orada durup onun cümlesini bitirmesini bekledi ama bitirmeyince arkasını döndü. "Hey! Bakın ne buldum." Bir hamleyle mutfak dolabının kapağını açtı ve içinden küçük bir televizyon ile müzik setinin kumandaları çıktı.

"Oh, harika," dedi ağzı dolu bir şekilde. "Kahvaltıda kuşlar. Kalamar sevdiğimi söylemiş miydim? Ve kızarmış ördek ve-"

"Yamyam!" dedi o kadar tiksintiyle ki, bir an için ciddi olduğunu sandı ama gözlerindeki parıltı onu ele verdi. "Ve güvercin yumurtası," dedi kadın. "Ve üzerinde balıkkartalı tüyleri olan bir şapkam var."

Ace uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu açarken gülümsüyordu. ulusal bir sabah programına katıldı. Ancak bir haber muhabiri yayına girdiğinde gülümsemesi anında kayboldu. Ace ve Fiona'nın fotoğrafları başının arkasındaydı.

"Şimdi de *Raphael*'in yaratıcısı Roy Hudson'ın Fort Lauderdale'de vahşice öldürülmesiyle ilgili yeni bir gelişme var. Polis cinayetin nedenini bulmak için Bay Hudson'ın vasiyetini okuttu. Görünüşe göre büyük bir mirasın varisleri Fiona Burkenhalter ve Paul, daha çok bilinen adıyla 'Ace' Montgomery.

"İsimsiz bir ihbar sayesinde polis, Burkenhalter ve Montgomery'nin farklı eyaletlerde aynı otelde bulunduklarını da öğrendi

Son on dört ayda  kez. Polis, Roy Hudson cinayetinin bir süredir planlandığını tahmin ediyor. "Dn de Burkenhalter ve Montgomery'nin cinayetten bir gün önce Fort Lauderdale havaalanında yaşıanan bombalı saldırı korkusuna neden oldukları ortaya çıktı. Teslimatçı Arnold Sacwin polise, katil olduğu iddia edilen iki kişinin Hollywood'da üretilen pahalı bir mekanik timsahı yok etmek için bir sigorta dolandırıcılığı planında birlikte çalıştıklarına inandığını söyledi."

Haber muhabiri bir film klibinin gösterilmesine izin vermek için bir an durakladı. Timsahı teslim eden Arnold Sacwin kameradaydı ve "tüm operasyonda" bir bit yeniğı olduğunu en başından beri bildiğini söylüyordu. "Bu kadın bir anda ortaya çıktı ve timsahın patlaması için bombayı tam olarak nereye atacağını biliyor," diyordu mikrofona. "Sonra Ace denen adam... yani, bilirsiniz, bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığını sağlamaya çalıştı. Beni bir dakika bile kandıramadı."

Bundan sonra, görüntü haber odasındaki kadına geri döndü.

"Polis, katil olduğu iddia edilen iki kişinin nerede olabileceğine dair her türlü ipucunu araştırıyor ve tüm vatandaşlardan görüldükleri takdirde polisi aramaları isteniyor. Ve polis lütfen onlara yaklaşımayın diyor. Onlara inanılıyor

silahlı ve tehlikeli olmak."

Ace televizyonu kapatmak için düğmeye bastı ve bir dakika sonra Fiona'nın omuzlarından tutup onu ayağa kaldırdı. "Sakin bayılma!" diye bağırdı Fiona'nın yüzüne. "Bunun için zamanımız yok. Beni duyuyor musun?"

Tek yapabildiği başını sallamaktı. Az önce duyduklarını anlayamayacak kadar dehşete kapılmıştı.

"Beni dinle," dedi Ace, burnunu onunkine yaklaştırarak. "Sana bir seçenek sunacağım ama aynı zamanda sana bazı tavsiyelerde de bulunacağım. Beni duyuyor musun?" Fiona ona baktı ve sesini sanki çok çok uzaktaymış gibi duyabildi.

"Birisi bunu ayarlamak için çok uğraşmış. Bu kişi bunun için çok zaman harcadı, bu yüzden tahminimce polise gidersek Şimdi biz kadar masumken, onlar..." Duraklayarak kadının bembeyaz yüzüne baktı, gözleri kocaman olmuştu. Baktığı şey düpedüz dehşetti.

Onu yeniden ayarlamak zorunda kaldı çünkü kız daha da batıyordu.

Aşağı. "Beni dinleyin! Buradan çıkmak zorundayız. Eğer şimdi polise gidersek, kendimizi asla temize çıkaramayız. Beni anlıyor musun?"

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Kimberly'yi hazırlamak istiyorum

ve..."

"Şimdi benden vazgeçme." Bir nefes aldı, sonra onu oturması için tabureye oturdu. "Sen ve ben bir şey biliyoruz," dedi. "Beni anlıyor musun?"

"Hayır," dedi kadın dürüstçe. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Bak, sana yalan söylemeyeceğim. Neler olduğunu ben de bilmiyorum ama dün mantıklı olmayan şeyler görmeye devam ettim ve şimdi Roy'un sana ve bana vasiyetini açıkladığını duymak her şeyi bir araya getiriyor gibi görünüyor."

"Neyi bir araya getireyim?" dedi ona bakarak. Beyni bulanıktı ve düzgün çalışmıyordu.

"Sen ve ben. Roy'un bize söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyordum ama ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Her şeyi bize bıraktığını söyleyecekti.

Sana ve bana. O balık tutma gezisinin amacı buydu."

"Davidson Oyuncakları'nın... küçük..." üretmesini istedi.

"Biliyorum. *Yıldız Savaşları* gibi, o şeyler."

"Evet."

"Ama görmüyor musunuz? Bize vasiyetinden bahsetmesini engellemek için öldürüldü."

"Yani bunu ulusal haberlerde mi duyacağız?" diye sordu.

Alaycı ses tonu karşısında Ace ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "İşte benim kızım.

Dün kendime Roy'un neden senin ve benim onunla birlikte o yolculuğa çıkmamızı istediğini sorup durdum. Aradaki bağlantı neydi? Oyuncakların kuşlarla ne ilgisi var? New York ile Florida'nın?"

"Buna cevap vermem mi gerekiyor?" Fiona onun söylediklerine kulak vermek istiyordu, çünkü vermezse kendilerine yapılanların gerçekliğini .

"Seninle benim aramdaki bağlantıyı bilmiyorsun, ben de bilmiyorum."

Yüzüne daha yakın olmak için eğildi. "Ama biri biliyor ve o kişi bizim öğrenmemizi engellemek için öldürmeye hazır."

"Peki kendimiz bilmiyorsak polise bağlantının ne olduğunu nasıl söyleyeceğiz?"

Ace sessizce, "Bildiğimiz zaman onlara söyleriz," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı Fiona, sonra daha yüksek sesle. "Hayır, ben dedektif değilim. Hafiyelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bunun üzerine mutfak duvarındaki telefonu kaptı ve ona uzattı. "O zaman polisi ara ve teslim ol. Onlara vasiyet hakkında hiçbir şey bilmediğini söyle.

Onlara, benim o evde olduğuma dair hiçbir fikrin olmadığını söyle.

son 14 ayda üç kez aynı otele gittiğinizi söyleyin. Onlara mirasçı arkadaşınızın timsahını yok etmenizin sadece kozmik boyutlarda bir tesadüf olduğunu söyleyin. Onlara Roy'u sevdiğini ve

oyuncak imtiyazını çalıştığınız şirkete vermesinde kendi çıkarınız var.

Devam et. Neden tereddüt ediyorsun?"

"Senden hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de sana ve huysuzluğuna bayılmıyorum," diye tersledi onu. "Ama hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum, özellikle de yapmadığım bir şey için. Şimdi, sen olsan da olmasan da, kimin ve neden yaptığını bulmaya çalışacağım. Ama dürüst olmak gerekirse, başarısız olacağımdan eminim çünkü bu işin anahtarı aramızda olan şey ve bunu ancak birlikte bulabiliriz."

"Seninle kaçmamı mı istiyorsun?"

"Temel olarak, evet. Bununla kadar savaşmama yardım etmenizi istiyorum." "Polis tarafından aranıyoruz. Kaçağız."

Ace, " atılmaktan iyidir," dedikten sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Fiona bir an için tabureye oturdu ve görmeyen gözlerle odaya baktı. Burada olmak istemiyordu. Aslında, bütün bu yolculuğa çıkmak istememişti. Bu nedenle...

Ama geçmişi görmek onu bir yere götürmeyecekti, değil mi? diye düşündü.

"Kuzular ve boğalar vardır," derdi babası. "Ve *bütün* eğlence boğalarındır." Belki de boşuna babasının kızı olmamıştı.

Kimberly'nin hesabını alması için onu zorlayan oydu.

Fiona tabureden kalktı ve derin bir nefes aldı. Kafası hapishaneyle, firarlarla ilgili izlediği filmle ve tüm film ve televizyon suçlularının geldiği kanlı sonla doluydu.

Başı dik ve omuzları geride, Ace'in bir çanta hazırladığı yatak odasına gitti.

"Sence kıyafetlerinden biraz daha alsam sorun olur mu?" dedi ama sesindeki titremeye engel olamadı.

Sekiz

" ^ "

"Bilmiyorum. Bilmiyorum," dedi Fiona ellerini kulaklarına götürürken.

"Sana her şeyi söyledim. Daha fazlasını bilmiyorum." "Ama bağlantıyı bulamadık," dedi Ace. "Bizi birbirimize bağlayan bir şey ya da biri olmalı."

"Belki Roy beni bir nedenden dolayı seçti, seni de başka bir nedenden dolayı. Belki-" "O zaman seni ona ve beni ona bağlayan şey nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Fiona ve sonra topuklarının üzerinde dönerek verandaya oturmak üzere dışarı çıktı. Bütün gün kulübedeydiler ve Ace ona sorular sorup bir şeyler bulmasını sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Roy Hudson'ın tüm parasını ikisine bırakması için bir neden yok.

"Suçluluk," demişti Ace daha . "Sanırım bize ya da bize yakın birine yaptıklarından dolayı suçlu hissediyordu. Sadece bunun ne ve kim olduğunu bulmamız gerekiyor. oldu."

Ancak, kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kendilerine yapılan ve başkasının hatası olabilecek trajik bir şey bulamadılar.

Ve Tanrı biliyor ki denediler.

Bu sabah Ace evi terk etmeleri gerektiğini söylemişti.

Kimsenin onları bulamayacağı bir yere. O zamanlar Fiona buna sevinmişti çünkü ev o kadar çoraktı ki orada olmak bile onu bunaltıyordu. Adamın onu götürdüğü yerle kıyaslandığında evin bir saray olduğunu bilmiyordu.

Ace'in onu götürdüğü yer "çocukluk evi "ydi. Büyüdüğü yere.

Eşyalarını toplarken, hiç tanımadığı bir adamın kıyafetlerini bavula tıktırırken, onları neyin beklediğini bilmiyordu.

Ama bu yolculukta öğrendiği bir şey vardı: Bir şarküteriye arayıp yemek getirtemezlerdi.

Üç pamuklu gömleği çantaya "Peki nasıl yiyeceğiz?" diye sormuştu.

Ace omuz silkti. "Arazinin dışında, sanırım."

Fiona histeriye kapılmayacaktı. *The Yearling*'i okumuştu ve *Cross Creek* filmini izlemişti. "Bu balık tutmak mı demek?" -yutkundu- "balık tutmak mı?" Ace ona ters ters bakacak kadar uzun süre toparlanmaya ara verdi. "Eğer Amerika'nın en çok aranan iki insanının bir markete girebileceğini dışunıyorsan, bunu duymak istiyorum." Sonra onu bir metre boyuyla baştan aşağı sızdı. "Özellikle sen kolayca tanınabilirsin."

Fiona onun sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu.

Sanki boyu fiziksel bir kusurmuş gibi hissediyordu. Bütün kadınların onun hoşlandığı gibi aşırı gelişmiş cüceler olamayacağını söylememek için dilini ısırıdı. şimdi duygularıyla değil, aklıyla dışünme zamanıydı.

"Toplanacak mısın?" Ace ona ters ters baktı. Sebep yokluğunun onları temize çıkaracağı teorisini yerle bir eden televizyon programını izlediğinden beri bir canavara dönüşmüştü.

"Dışünüyordum da," dedi usulca. "İki yıl önce Kimberly o kadar zor bir durumdaydı ki kendini kurtarmak için kılık değiştirmek zorunda kaldı. Bir elbise giymek zorunda kalmıştı.

Tanınmamak için takma bıyık ve erkek kıyafetleri." "Ne tür arkadaşların var?" diye sordu.

ekmeceli sandığa doğru bakarken onun sorusunu duymazdan geldi.

yatağın karşısında. Bir süre aradıktan sonra küçük bir masa örtüsü büyüklüğünde siyah suni ipek bir eşarp çıkardı.

"Şimdi ne olacak?" diye tersledi. "Zamanımız yok-"

Fiona'nın eşarbl başına sardığını, sonra da yüzüne doğru çektiğini görünce sözünü kesti. Tesettürlü bir Müslüman kadının resmiydi.

Ace birkaç dakika gözlerini kırpıştırarak öylece durdu, sonra banyoya girdi, elinde büyük bir bronzlaştırıcı jel kabıyla yeniden ortaya çıktı ve losyonu yüzüne ve ellerine sürmeye başladı. "Aptal , değil mi?" dedi yumuşak bir sesle ve Fiona yüzündeki kocaman sırıtışı gizlediği için mutluydu. Bir iltifatın onu ne zaman bu kadar memnun ettiğini bilmiyordu.

Ondan sonra işi Ace devraldı. Eşarp sadece üst yarısını örtecek şekilde yapılabildiğinden ve uzun siyah etekleri olmadığından, pantolonu ve eski Spor ayakkabılar aşağıda görünüyordu. "Arkadaşımın arabasını alacağız," dedi mutfağa girerken, Fiona da . Dolaplardan malzemeleri kâğıt torbalara koymaya başladı. "Alabileceğimiz her şeyi alacağız.

çünkü tüm paramızı muhafaza etmemiz gerekecek. Yanında ne kadar var?" Bir süpürge dolabındaki temizlik malzemelerini boşaltmaya başladı.

Uyumsuz bir şekilde, onu izlerken, gideceğimiz yerde hizmetçi servisi olmadığını düşündü. "Yaklaşık elli dolar. NYCE kartımı burada kullanacaktım ama hiç fırsatım olmadı."

"Harika. Benim de aynı sebepten yirmi kadar var. Bize yetecek kadar var."

-Önce ona, sonra tekrar aşağıya baktı: "sürece. Hazır mısınız?"

"Sanırım öyle," dedi ama hareket etmek yerine bir bar taburesine oturdu.

"İtiraf etmeliyim ki ben-"

Korktuğunu söyleyecekti ama Ace ona fırsat vermedi. Bunun yerine, elini başının arkasına koydu ve ona sert, sert bir öpücük verdi. Bu bir tutku öpücüğü değildi. Bu bir cesaret öpücüğüydü ve ona en az kendisi kadar korktuğunu ama ikisinin de bunu söylememesinin daha iyi olacağını söylüyordu.

İşe yaradı. Ace uzaklaştığında, orada durup ona baktı ve

Ne yapmak istediğine yine kendisinin karar vermesini istediğini biliyordu.

Onu buna zorlamıyordu; kararını kendi özgür iradesiyle vermesine izin veriyordu.

Ayağa kalkarak omuzlarını geriye attı ve derin bir nefes aldı. "Siz hazır olduğunuzda, sahib."

As güldü. "Sanırım bu Hintçe, Arapça değil." "Her neyse.

Hadi gidelim."

Kılık değiştirmeleri işe yaradı. Garajda, Ace koyu mavi Chevrolet'i aldı.

ve cipi geride bıraktı. Fiona siyah eşarbını

Üst yarısını örttü ve banyoda bulduğu bir iğneyle duvağı yerinde .

Garajdan çıkar çıkmaz Ace, "Kahretsin! Şu bronzlaştırıcı şeyden biraz daha sürmeliydim. Mümkün olduğunca karanlık olmak istiyorum." Fiona birkaç dakika boyunca onun şişeyi ve karıştırmasını izledi; sonra şişeyi ondan aldı ve losyon sürdü

yüzünde. Güzel bir teni vardı ve sıcaklığı parmak uçlarından aşağı, kolundan yukarı akıyor ve dudaklarına konuyor gibiydi.

Bir süre sonra adam göz ucuyla ona baktı ve kadın, "Seni azdırıyor mu?" dedi, öyle bir şekilde ki adam güldü.

"Pek sayılmaz. Ow! Tırnaklarına dikkat et."

"Özür dilerim," dedi; sonra Ace'in yüzünün katılaştığını hissedince durdu ve onun neye baktığına baktı.

bir barikat, altı eyalet polis arabası ve ellerinde tüfeklerle en az bir düzine adam vardı.

Fiona koltuğuna geri oturdu.

"Arkadaşın Kimberly şimdi ne yapardı?" Ace sessizce sordu. Fiona, "eder," dedi ve sonra ona baktı. "Tabii arabanın kapılarını açıp kaçmak istemiyorsan."

Ace ona aptalmış gibi baktı, çünkü hiçbir örtü yoktu.

Yolun kenarları boyunca. Eğer kaarlarsa, saniyeler içinde biileceklerdi...

Tabii ki bu da onun amacıydı.

"Yüzsüzlük bu," dedi ve arabayı ileri doğru itti.

İri yarı sarışın bir eyalet polisi arabanın içine baktı. "Siz sadece geçiyor muydunuz?"

Ace adama "İngilizcem pek iyi değil," dedi; sonra Fiona'nın keskin nefes alışını duydu ve kötü bir İtalyan aksanı yaptığını fark etti. Ama Arap aksanı kulağına nasıl geliyordu?

" *Ooooh*," diye inledi Fiona ve iki adam da ona baktı.

Ace büyük bir zevkle Fiona'nın göbeğinin bir buçuk karış kadar büyüdüğünü gördü. Belli sırt çantasını peesinin kuyruğunun altına sokmuştu. Ve şişkinlik pantolon giymiş bacaklarını gizliyordu.

"Karım iyi değil," dedi Ace. "Bebek yakında doğacak."

Fiona pencereye doğru eğildi ve kirpiklerini adama doğru savurdu.

"Benim ülkemde Amerikan polislerinin bebek doğuratabildiğini duyduk. Bu doğru mu?"

Adam o kadar ani geri adım attı ki neredeyse ayağı takılıyordu; sonra arabanın tepesine iki kez vurdu. "Çıkın buradan," dedi ve Ace hiç vakit kaybetmeden barikatı aştı.

On dakika sonra Ace ana otoyoldan çıktı ve bir durakta durdu.

yanında büyük bir ürün standı olan küçük bir bakkal. Fiona arabada beklerken o üç poşet dolusu taze ürün satın aldı, sonra markete ve içeriği bilinmeyen başka poşetlerle çıktı.

Bu süre zarfında, gölgeli bir ağacın altında arabada tek başına otururken, nefesini tutup düşünebildi. Ve düşündüğü ilk şey şuydu: O görüldüğü gibi biri değil.

Son birkaç gündür o kadar çok stres, o kadar çok kargaşa altındaydı ki, duyuları saklanmaya başlamıştı ve hiç düşünmemişti ne gördüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama şimdi, Ace'in dışarıdaki tezgâhtan meyve seçmesini izlerken, kelimeler kafasının içinde çılgılık atıyordu: O görüldüğü gibi biri değil.

İlk andan itibaren sadece ismine dayanarak ona önyargıyla yaklaşmıştı-

Ace. Onun bir cahil ya da -ne diyorlardı onlara

Florida? Bir çatlak. Yaşadığı yer, terk edilmiş bir kuş çiftliğindeki o köhne yer, onun hakkındaki önyargılarına uyuyor gibiydi, ama ne yaparsa yapsın, onu o kraker kalıbına sığdıramıyor gibiydi.

Her şeyden önce, eğitimi vardı. Kaç cahil ornitoloji alanında yüksek lisans yapmıştır? Bu konuda, kaç tanesi

kuşları vurup yemek dışında? Ama Ace kuşlar, kuşlar ve daha fazla kuş hakkında birbiri ardına TV programları izledi.

Bir de aksanı vardı. Hafıftı ama ara sıra bir kelimeyi o nadir, kendine özgü New England aksanıyla telaffuz ediyordu. Belki de aslen Rhode Island, Boston ya da Maine'den geliyordu, diye düşündü. Her nerede olursa olsun, her zaman Florida'nın durgun sularında yaşamamıştı.

Sözlerinin yanı sıra, hareketleri ve kıyafetlerini giyme şekli de vardı. Onun kıyafetleriyle uyuyabileceğini ve uyandığında pürüzsüz ve buruşmamış görüneceğini hissediyordu. Ve yatak başı o gür siyah saçlarını etkilemeye asla cesaret edemezdi.

Ace'in tombul kırmızı domatesleri toplayıp bir torbaya koymadan önce koklamasını izlerken, "Hangi cahil bir kadın için yemek pişirir ki?" diye düşündü.

Durup bir ağacın tepesine baktığında, bir kuş gördüğünü anladı.

Hayatını ettiği bu adam kimdi? diye merak etti. O adam

Fakirdi, bu doğruydı, bunu görmüştü ama dedektiflik yapmak için faks çekebileceği akrabaları vardı. Profesyonel bir yarış arabası sürücüsü gibi araba kullanıyordu ama evi kitaplarla doluydu.

Fiona'nın kesinlikle emin olduğu tek şey, adamın görüldüğü gibi olmadığı ve ona tüm hikâyeyi anlatmadığıydı. Aslında, şimdi düşününce, adam ona neredeyse hiçbir şey anlatmıyordu. Fiona'dan kendisi hakkında çok ama çok şey anlatmasını talep ama karşılığında

bir sır.

Onun dükkâna girmesini izlerken, "Bu oyunu iki kişi oynayabilir" diye düşündü. Eğer o sır saklayacaksa, kendisi de saklayabilirdi. Her şeyden önce, Kimberly'yi ona açıklamayacağından emindi. İkincisi, onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için aklına gelen her yöntemi kullanacaktı.

Unutmayın, diye düşündü, bilgi güçtür.

Ace arabaya geri döndüğünde, ona polisin orada olduğunu ama kimsenin iki katili yakalayabileceğini düşünmediğini söyledi.

barikatlardan geçtik. "Güneye, Miami'ye gittiğimizi düşünüyorlar," dedi Ace yola geri dönerken. "Görünüşe göre polis üç tane

O kadar güneyde görüldüğümüze dair isimsiz

ipuçları." "Yani bizi burada aramayacaklar mı?"

"Bir süre daha değil ve bahşiş verenlerin adının Taggert olduğuna bahse girerim."

"Bunlar akraba mı yoksa kuş mu?"

"Kuzenler," dedi Ace hızlı bir sırtışla otoyola geri dönerken, ancak bu sefer geldikleri yoldan geri dönüyorlardı.

"Lütfen bana orada gördüğün kuşu takip *etmediğimizi* söyle." "Mavi gri gnatcatcher," dedi. "Yuvayı görmek isterdim - örümcek ipeği ile bir arada tutulmuş - ama hayır, sadece kimsenin olmadığından emin olmak istedim.

bizi takip ediyordu. Eğer polis memuru doğum yapmak üzere bir kadından bahsederse, başka birileri de şüphelenebilir."

"Doğru," dedi Fiona ve dakikalarca nefes almadı, ama söyleyebildikleri güvendeydiler ve kimse onları takip etmiyordu.

Ama Fiona Ace'in büyüdüğü evi gördüğünde, neredeyse polise teslim olmayı tercih edeceğini söyleyecekti. Hapishane o kulübe kadar kötü olamazdı.

Yer yer soyulmuş paslı bir metal çatısı vardı.

metal tamamen kaybolmuştu. Ama büyük delikleri kalın İspanyol yosunu yığınları kapladığı için içeriye çok fazla yağmur girdiğinden şüpheliydi.

Evin üzerinde bir tür sundurma vardı, ancak sütunlardan biri çökmüştu, bu yüzden çatı bir taraftan aşağı sarkıyordu. Bir ön kapı ve iki kapı vardı. pencerelerin camları eksikti. Binanın üst kısmı gri ahşaptı ve alt kısmı çürüyordu.

Kendrick Park'ı sevmesine şaşmamalı, diye düşündü. Bu bina parktakileri Tac Mahal gibi gösteriyordu.

Ace bavullarını arabadan indirdi, sonra Fiona kulübeye bakarken onları tutarak durdu. "Biraz rustik," dedi nefesinin altından.

Neyin peşindeydi? diye merak etti, çünkü bunun gerçek olmadığını, onu zavallı küçük bir çocuk olduğuna inandırmaya çalıştığını hissediyordu

tarafından. Kafasının içinde çalan çanlar ona bunu bir sebepten dolayı yaptığını söylüyordu. Ama hangi nedenle?

Cevabı bilmiyordu ama bu oyunu oynayabileceğini biliyordu.

oyun da. Eğer onun kendisini cahil bir taşralı olarak gördüğüne inanmak istiyorsa, öyle olsun. En az onun kadar iyi rol yapabilirdi. "Taggart akrabaların ayakkabı giyiyor mu? Ayak tırnaklarını Tennessee domuzuyla mı topluyorlar?

Çıkartma mı? Montgomery'lerden ne haber? Hiç kuvvet gördünüz mü?"

Ön kapıyı açarken Ace'in vücudundaki gerginlik gözle görülür bir şekilde kayboldu. Açık ya da kapalı olmasının pek bir önemi yoktu, çünkü tek menteşe üzerinde sallanıyordu. "Hadi, elektriğimiz var," dedi ve başıyla içeri girmesini işaret etti.

"Dur tahmin edeyim. Ailen Edison'u tanıyordu."

"Elbette. Evi o inşa etti. Odun sobasını görene kadar bekle."

Fiona kendine güç vermek için bir anlığına gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve

Bu karmaşa sona erdiğinde, yoksul insanlara yardım etmek için hayır kurumlarına daha fazla bulunacağına yemin etti. Amerika'da herhangi birinin bu şekilde yaşaması iğrençti.

Bir yanı kulübenin içinin güzel olacağını umuyordu ama onun yerine hayvanlar kulübeyi kendileri için kullanıyordu. Yirmi yıl kadar önce atılmış olması gereken eski bir kanepe vardı ve

sanki bir şey yuva yapmış gibi görünüyordu. Umarım kuş değildir, yoksa temizlenmesine asla izin vermezdi.

Kulübenin diğer tarafında, birkaç hırpalanmış dolap, duvara dayalı büyük bir odun sobası ve ortada kırık bir ayağı olan bir masa bulunan bir mutfak vardı.

Arkaya doğru bir kapı vardı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Fiona. "Bir oda ve bir yol, değil mi?"

"İki oda," dedi Ace neşeyle, masanın üzerine bir sürü yiyecek koyarken, sonra neredeyse kayacakları için onları yakalamak zorunda kaldı. "İki odamız var.

yatak odası."

"Bana hapishanenin ne kadar kötü olduğunu bir daha söyle," dedi bir sandalyenin sağlamlığını test ederken, sonra temkinli bir şekilde oturdu. Şaşırtıcı bir şekilde, şey dayanıyordu.

"Mesele şu ki, buradan çıkabilirsiniz ama hapisten çıkamazsınız."

Tekrar kulübeye baktı. "Bunu bir düşüneyim ve size geri döneyim."

Ace yine güldü. "İşte," dedi, "bunları giy ve işe koyulalım." Ona bir çift parlak sarı lastik eldiven uzattığında, kız soruyla ona baktı.

"Burası bir süredir kullanılmıyor." Sırıttı. "Peki, tamam, belki

ve Florida ıslak, bu yüzden yerleri hızla geri kazanıyor, bu yüzden..."

Onun ne demek istediğini anladığını düşünüyor gibiydi ama aklından

neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu - hiçbir şey hakkında.

Ellerini masanın üzerine koyarak burnu onunkine kadar eğildi.

"Konuşurken temizlik yaparız."

"Temiz mi?" dedi sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

Arkasında tüylü bir şey yerde koşuyordu. "Buranın bir veterinere ve

gerçekten sıcak bir ateşe ihtiyacı var."

"Kalk!" dedi ve Fiona'nın bileğinden tutup onu sandalyeden çekti. Fiona

hareket ettiğinde, zaten hiç de sağlam olmayan sandalye bir bacağını kırdı

ve neredeyse onu yere seriyordu. Düşmemek için en yakınındaki şeye

tutundu, o da Ace'ti. Onu kendine doğru çekti ve dik tuttu.

"Üzgünüm, ben..." Gözlerinin içine bakarken konuşmayı kesti, vücudu

onunkine yaslanmıştı ve orada bir ilgi gördü. Ama kendi ilgisini itiraf

etmek üzere değildi. Müthiş yakışıklılığının kendisini etkilemesine izin

verirse onun sırlarından hiçbirini öğrenemeyecekti. Neden, ah, neden bir

metre boyunda ve şişman olamazdı ki?

"Aklına bir şey gelmesin," diyerek ondan uzaklaştı ama yüzünü

görmemesi için başını dikkatle çevirdi.

Ama Ace çekimi görmüş ve hissetmişti. "Sanırım sen-"

Fiona'nın ona bakışıyla sözünü kesti. "Tamam, barış," dedi 'nın elini sıkamak için elini uzattı.

Ama Fiona arkasını döndü ve ona dokunmadı. "Bak, anormal

Koşullar anormal ilişkiler yaratır," dedi, "o yüzden geleceği ve bu işe dahil olan diğer insanları düşünelim ve koşullara izin vermeyelim..." Dönüp ona baktı ve yüzünde o erkek sırtışılarından birinin olduğunu gördü.

"Ne?!" diye tısladı ona.

"Böyle bir hayal dünyasında yaşamınıza neden olan ne okuduğunuzu bana gerçekten söylemelisiniz."

"Ver şunu bana!" dedi ve süpürgeyi onun elinden kaptı. "Sakin bana süpürge kullanmayı bildiğini söyleme." Ace alay etti. "Bayan Cotillion değil. Peki hangi okula gittiniz? Hayır, hayır, dur tahmin edeyim. Bayan Birinin Genç Bayanlar Okulu."

"Tüh," dedi Fiona, bir kir bulutu, kanepe dolgusu ve umduğuna göre hayvan dışkısını ona doğru süpürürken. "Devam edecek ? yoksa o kovayı dolduracak mısın? Umarım burada su vardır."

"Timsahlı mı timsahsız mı?"

"Eğer getireceksen, timsahlı."

Bunun üzerine Ace güldü ve ön kapıdan çıktı. Birkaç dakika içinde elinde su dolu kovayla geri dönmüştü ve hâlâ gülümsüyordu. "Tamam, önce sen. Sen şimdi, ben sonra."

Ona en geniş gözlü, masum, saf kız bakışını attı. "Aynı küvetten iki kez banyo yapmak ne kadar ekonomik. Bir Montgomery aile geleneği mi?"

Ama yemi yutmadı ve kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi. "Eğer başlamazsan sana banyo yok," dedi gülümseyerek.

Gerçekten şaşkındı ve ona bakmak için süpürme işlemine ara verdi.

"Neye başlamak? Senin pis işlerini yapmaktan başka mı?"

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum. Aramızda bir bağ var ve bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Şimdi sen bana hayatını anlat, sonra da ben sana kendimden bahsedeyim."

Fiona tereddüt etti. Bu biraz zor olacaktı. Nasıl açıklayacaktı ama ? Huysuz bir çocuk gibi görünmeden, o kendisine her şeyi anlatmadıkça hiçbir şey anlatmayacağını ona nasıl söyleyecekti? Bu konuya gelince, neyi saklayacağını nasıl bilecekti?

"Hadi, çıkar ağzındaki baklayı. O kadar da kötü olamaz. Nerede ve ne zaman

doğdun ve oradan devam et." Elleri plastik bir kovanın içindeydi ve pis mutfak dolaplarına saldırmak üzereydi. Kız hâlâ konuşmayınca ona baktı. "Hadi ama, düşün

Kimberly. Ona geri dönmeyi ve öğle yemeği yemeyi ya da her ne yapıyorsanız onu yapmayı ne kadar çok istediğini düşün."

Fiona bir an için arkasını dönmek zorunda kaldı. New York, Kimberly, işi, Jeremy ve The Five ona o kadar net geliyordu ki neredeyse onlara dokunabilirdi. Sadece birkaç gün içinde nasıl bu kadar mutluluktan... bu hale gelmişti?

"Kendine acımak mı?" Ace tek kaşını kaldırarak usulca sordu. "Unutma ki bunun arkasında kimin olduğunu ne kadar çabuk bulursak ikimiz de o kadar çabuk eve dönebiliriz."

Fiona süpürgeyle yere vurdu ve kalın bir çöp yığını yerinden oynattı.

"Annem doğumumdan kısa bir süre sonra ölmüş, beni babam büyütmüş, ama o bir haritacıymış ve çok sık taşınmış."

Başladıktan sonra hayat hikayesini anlatmaya başladı. Ve Ace kesinlikle dinleyebiliyordu. İlk başlarda kendini yaptığı işe o kadar kaptırılmış görünüyordu ki, onu duyduğundan emin olamadı ve iki kez kendisiyle çelişti. Her ikisinde de hatalarını hemen fark etti ve devam etmesini söyledi. Her seferinde gülümsemesini saklamak zorunda kaldı. Birinin onu bu kadar dikkatle dinlemesi gurur vericiydi.

Bu kadar kişisel bir şey için.

Sonuç olarak, olaysız bir hayatı olmuştu, kesinlikle onu tepesinde ölü bir adam bulmaya ya da polisten saklanırken iki odalı bir kulübede yaşamaya hazırlanmamıştı.

Annesinin ölümünden sonra, onunla birlikte yaşamaya gönderildiğini söyledi. yaşlı bir teyze ve amca. Çok sıkıcıydılar, koşup oynamasına nadiren izin verirler, bunun yerine sessizce oturup boyama yapmasını veya kağıt bebeklerle oynamasını isterlerdi. Başını bir yana eğerek ona baktı. Adamın elinde paslı bir çekiç ve birkaç çivi vardı ve şu anda temiz dolap. "Bebeklerle çok oynadım," dedi. Adam ona bakmadan başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Fiona bir an için sadece ona baktı. Bir dizi en alttaki dolabın üzerindeydi, diğer bacağı arkaya doğru uzanmış, bir ayağı da sandalyenin üzerindeydi. Üst dolapların tepesine doğru , böylece uzun vücudu gerilmiş, kasları gömleğini zorluyordu. Bir an için ağzı kurudu ve elleri süpürge sapını kırılma tehlikesi geçirene kadar sıkı.

"Bebekler, doğru," dedi aşağıya bakmadan ama onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Evet, bebekler," dedi ve kendini süpürmeye verdi. Ona dedi ki

Altı yaşındayken babası yatılı okula göndermiş ve *çok sevmiştir*. İlk gün kendisiyle aynı yaşta olan dört küçük kızla daha tanıştı. "Kendimize Beşli adını verdik ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız."

Fiona bunu düşünmek istemediğini söyledi. Fiona haksız yere suçlanırken ve saklanırken, şimdi nasıl bir endişe cehenneminden geçiyor olmalıydılar?

"Peki ya baban?" Ace yere geri adım atarken sordu. "Onu hiç gördün mü?"

"Ah, evet," dedi Fiona ve babasına olan hayranlığı her halinden belli oluyordu. onun sesi. "Bir terapistin muhtemelen onun tarafından ihmal edildiğini söyleyeceğini biliyorum ama ben hiç öyle hissetmedim. O mükemmeldi."

Babası hakkında konuşurken hızı arttı ve içinden mutluluk aktı. Birkaç dakika boyunca babası John Findlay Burkenhalter'i anlatırken nerede ve neden olduğunu unuttu. Onu yılda üç kez ziyaret ediyordu ve her ziyareti bir öncekinden daha heyecan vericiydi. Babası

O ve dört arkadaşı için her zaman muhteşem hediyeler getirirdi. "Bizi sirkelere, panayırlara ve dondurma salonlarına götürürdü. Bir keresinde bizi bir mağazaya götürdü ve henüz on iki yaşındayken bir kadına yüzlerimizi makyajlattı; sonra da tüm makyaj malzemelerini bizim için satın aldı."

Ace buna bir yorum yapmayınca çekti. "Bir kız olmalısın

Bunu anlamak için. Okuldaki diğer tüm kızların babaları

kızlarına hep hayır diyorlardı. Sanki babalar kızların büyümesini istemiyor gibiydi. Ruj yok, kısa etek yok, hiçbir şey yok."

Ace sabırsızlıkla ona bakıyordu. Doğru, diye düşündü, gerçekleri anlatmalıydı, bunu bir kompozisyon yarışmasına dönüştürmemeliydi.

" bu," dedi. "Üniversiteye gittim, işletme okudum, mezun oldum, New York'ta birkaç işte çalıştım; sonra sekiz yıl önce Davidson Toys'da çalışmaya başladım."

"Kimberly ile," dedi düşünceli bir şekilde.

"Davidson Toys'da buçuk yıl çalışana kadar Kimberly ile tanışmamıştım."

"Roy'la aranızdaki bağlantının Kimberly olabileceğini düşünüyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Fiona, sonra geri çekilip odaya baktı. Kadın

New York'taki bir asansörün yarısını dolduracak kadar enkaz kaldırmıştı.

Ama belli ki ondan bir iltifat gelmeyecekti. yerine derin düşüncelere dalmıştı.

"Hiç Teksas'a gittin mi? Çocukken bile mi?"

"Asla," dedi Fiona. "Beni şey yönlendirebilir misiniz, bilirsiniz." "Arka tarafta," dedi fazla endişelenmeden. "Ama nereye gittiğine dikkat et yürüyün."

O sırada ne gibi bir tehlike olabileceğini düşünmek istemedi.

parmak uçlarında kapıdan çıktı. Bitkilerin arasından uzayıp giden bir patika vardı ve her an birilerinin üzerine atlamasını bekleyerek bu patikayı takip etti.

Daha önce hiçbir uygar insanın görmediği bir yaratık.

Ama yolculuğu olaysız geçti ve kulübeye döndüğünde Ace arabanın arkasından bir tost makinesi almıştı.

"Arkadaşın evine döndüğünde, seni bir daha göremeyince senden nefret edecek.

Bütün eşyaları gitmiş. Şans eseri çarşaf ve havlu , değil mi?" "Her birinden ikişer takım," dedi ve bir an için gözleri onunkilerle buluştu, ama kaçırdı. Yatacak yerlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum." "Karides, ben konuşurken sen soyacaksın."

Bunun üzerine Fiona bir inilti çıkardı, karides için gerçek bir inilti ama onun hayat hikâyesini dinlediği için sahte bir inilti. Belki şimdi Beverly Hillbilly rolünü değil de biraz gerçeği öğrenecekti.

Ama Ace kendisi hakkında pek bir şey anlatmadı. Ona dört çocuktan biri olduğunu ve girişken bir ailede biraz uyumsuz olduğunu söyledi. Yedi yaşındayken, annesinin tuhaf, sessiz küçük erkek kardeşi bacağını kırmış ve Ace'in ailesiyle kalmaya gelmiş.

Ace sos için portakal soyarken, "Aramızda bir bağ oluştu," dedi. "Sekiz yaşındayken ilk yazımı amcamla birlikte burada geçirdim. On yaşıma geldiğimde artık tam zamanlı olarak burada yaşıyordum." Bunları söylerken eski ve korkunç eve sevgiyle bakıyordu.

Yüzündeki acımasız ifadeyi gizlemek için arkasını dönmek zorunda kaldı. Burada yaşamış olabilirdi ama hayatında bu köhne kulübeden daha fazlası vardı. Ama bu bilgiyi gönüllü olarak vermiyordu, değil mi?

"Peki ya okul?" Fiona tırnağını bir karidesin ince zarının altından geçirirken sordu.

"Dur sana göstereyim," dedi Ace sabırsızca onun üzerine eğilirken, sonra da kollarını ona dolayarak karidesin nasıl soyulacağını gösterdi.

Fiona bir an için nefesini tuttu. Çenesi saçlarının üzerindeydi ve büyük, bronzlaşmış elleri kendisinin çok daha küçük, çok daha beyaz ellerini örtüyordu. Durumun böyle olduğunu düşündü. Cennet gibi bir vahşi doğada yalnızdı... Belki cennet değildi ama kesinlikle yalnızlardı... Ve Ace fevkalade yakışıklı bir adamdı, bu yüzden ona karşı bir çekim hissetmesi beklenebilirdi.

Kendini kontrol altına almak için bir anlığına gözlerini kapattı ve New York'u, ofisini ve serin, temiz dairesini hatırladı. Profesyonelce dekore ettirmişti ve çok güzeldi.

canlı bir şekilde görebiliyordu. Ama ne zaman geri dönecekti?

Adamın elleri aniden kızın ellerinin üzerinde durdu. Belli ki o da kızın yakınlığından en az onun kadar etkilenmişti.

Kalbi küt küt atarken, dudaklarının onunkilere çok yakın olacağını bilerek yüzünü ona çevirdi. O alışılmadık sözü söylemişti.

koşullar olağandışı-

Ama ona bakmıyordu. Onun yerine, dinlediği anlamına geldiğini bildiği o uzak bakışı vardı. Bir araba sesi mi duymuştu? Uzaktan polis sirenleri mi? Tehlike yakın mıydı?

Tam o sırada uzaktan bir kuş sesi duydu ve onun dikkatini çeken şeyin bu olduğunu anladı.

Bıçağın ağız başparmağını sıyırdığında "Ah!" dedi.

"Bir bakayım," dedi elini tutarken. "Derisi kırık bile değil."

Ondan uzaklaşan Ace başparmağını emdi. "Sen ve bıçakları hatırlamalıyım," dedi, sonra Fiona ona gülümseyince kaşlarını çattı. "Acı çekmeyi bitirdiğinde hikâyene devam etmek ister misin?"

Kızgınlığını gizlemek için gülümsüyordu. Ondan etkilenmişti, ama onun tek ilgisi-

Geri adım atarak ellerini bir kağıt havluya sildi, sonra geri döndü

artık temiz olan mutfak lavabosuna.

"Amcam Gil'in üzerine doktorası vardı, bu yüzden on üç yaşına kadar evde eğitim aldım; sonra liseye gidebilmek için ana yola daha yakın bir yere taşındık."

"Futbol oynadığınız ve güzel Lisa'ya aşık olduğunuz yer."

"Aslında onunla daha sonra, üniversitesinde ders verirken tanıştım."

O zaman Lisa ondan çok daha genç, diye düşündü ama bunu söylemedi.

"Ah, üniversite. Burada büyüüp de üniversiteye gittiğinizi düşünün.

Burada yaşayan birinin üniversite masraflarını karşılayabileceğini düşünmezsiniz. Ya da böyle bir insanın yüksek öğrenime devam etmek isteyeceğini."

Ace cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü, sanki söylemeden önce her kelimeyi düşünüyor ve ne kadarını açıklamak istediğini düşünüyordu.

"Sıkılmış, zengin insanlar için bir tur teknesi işleterek üniversiteyi bitirdim.

Amcam öldükten ve Kendrick Park'ı bana bıraktıktan sonra bir şeyler yapmaya çalıştım. Timsahlar bana saldırana kadar iyi gidiyordum.

yok etti." Bunu sesinde en ufak bir düşmanlık olmadan söyledi ve yok etme işini *onun* yaptığından bahsetmedi.

"Plastik timsahının parasını ben ödeyeceğim," dedi sessizce. "IRA'da biraz var ve dairemi ipotek edebilirim. Yeşil cam canavarın ne kadara mal oldu?" dedi, durumu hafifletmeye çalışarak.

Ona sırtını döndü. "Kadınlar bir şeylerin parasını ödemez."

"Ne?" Fiona ne duyduğundan emin olamayarak sordu.

Arkasını döndü. "Kadınlar bir şeyler için para ödemez dedim. azından benim eşyalarım için. Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Seninle işin bitti mi?

Şu karidesleri yemedin mi daha? Bir salata hazırlayabilir misin? Aramızda bir bağlantı görebiliyor musun?"

Yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Sen bir zamanlar Neandertal, bunu biliyor muydun? Ve evet, lanet olası karidesi bitirdim ve aramızda görebildiğim tek bağlantı, ebeveynlerimizden başka insanlar tarafından yetiştirilmiş olmamız."

"Salata ne olacak?"

Ona cevap verme zahmetine girmedi, sadece bıçak ve malzemeleri vermesi için elini uzattı. Kağıt havluların üzerinde sebzeleri doğradı ve bir süre sessiz kaldılar.

"," dedi Ace sonunda. "Kimin ne zaman nerede olduğu konusunda notlarımızı karşılaştıralım. Haberlerde senin ve benim aynı anda üç otelde bulunduğumuz yazıyordu. Geçen yıl nereye gittiniz?"

Fiona'nın bir yıl boyunca gittiği tüm yerleri hatırlaması biraz zaman aldı çünkü Kimberly ile ilgili bir iş için çok seyahat ediyordu. "Florida'ya yaptığım bu yolculuk bu yüzden çok tuhaftı," dedi. "I

Davidson'da Kimberly dışında hiçbir şeyle ilgisi yok. Sadece Kimberly.

Teksas'taki bir çocuk şovu hakkında ne bilebilirim ki? O adam *neden* onunla gitmemi istedi?"

"Başka biri değil de sen olduğuna emin misin? Sizi isminizle mi sordu?"

"Evet. Ya sen?"

"Aynen öyle. Ama benim durumumda anlamlıydı çünkü Roy Kendrick Park'a para bağışlamayı düşündüğünü söyledi."

Fiona yüzünü buruşturarak, "Parayı onun cesedinin üzerinden alacağınızı söylemeliydi," dedi.

Ace gülmedi. "Seyahat konusuna gelince, son on sekiz ayda beş kısa seyahat yaptım ve bunların üçü para toplamakla ilgiliydi. Bu lanet olası seyahatlerden nefret ediyorum çünkü beni parktan uzaklaştırıyorlar ve kuşların bana bağış toplayanlardan daha çok ihtiyacı var."

"Öyleyse neden parkta kalabilmen için bir halkla ilişkiler görevlisi

tutmuyorsun?" Ace cevap vermeyince, doğramakta olduğu

havuçtan başını kaldırıp baktı. Adam ona arkasını dönmüştü, başı

eğikti ve titizlikle bir kasede bir şeyler karıştırıyordu.

Birdenbire Fiona'nın kafasında bir aydınlanma oldu. "Onlar kadın," dedi alttan alta

nefesini. "Parayı bağışlayanlar kadın ve para hakkında sadece seninle

konuşmak istiyorlar."

Ace bir şey söylemedi, o da sandalyeden kalktı ve ona bakmak için tezgâha doğru yürüdü. Yüzü kıpkırmızıydı.

Fiona hanımefendi gibi bir kahkaha attı; sonra başını geriye attı ve gerçekten güldü. "Roy'la ilgili kafanı karıştıran şey seni şahsen istemesi değil, bir *erkek* olması."

Ace başını iki yana çevirerek ona mahcup bir sırıtış attı. "Biraz sıra dışıydı."

Hâlâ gülerek masaya geri oturdu ve doğramaya devam etti. "Söyle bakalım Rapunzel, kızlardan kaçmak için amcanla birlikte burada, taşrada mı saklandın?"

"çok iyi laf yapıyor," dedi; ama gülümsüyordu. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor ve gün hızla azalıyor. Arkanızdaki duvardan üçüncü kat tahtasının altına bakın ve mumları çıkarın."

"Elbette, Abner," dedi. "Tütünü nerede saklıyorsun?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, altıncı katın altında saklı Bordeaux'nun yanında.

Yoksa Chardonnay altının altında ve Porto şarabı da sekizin altında mı?"

"Bana bir levye getir baba," dedi ve Ace'in gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Otur da yemek yiyelim. Eğer bu işi çözeceksek yapmamız gereken işler var."

On dakika sonra kırılmamış iki sandalyeye oturmuşlar, taze portakal suyuyla marine edilmiş, ardından kızartma makinesinde kızartılmış karidesleri ve başlı başına bir yemek olan yeşil salatayı yiyorlardı. Şarabın nemli, küflü etiketinde yazan yıl, şarabın Ace'in amcasının onu yerin altına koyduğu zamandan yıllarca daha yaşlı olduğunu gösteriyordu ve çok lezzetliydi.

Ama Ace ve Fiona mum ışığında yemek yerken ve onları birbirlerine neyin bağladığını ve Roy Hudson'ın onları neden mirasçısı yaptığını anlamaya çalışırken, dışarıda biri onları izliyordu.

Dokuz

" ^ "

Akşam karanlığında ikisi de hâlâ masada oturmuş şarap şişesini bitiriyorlardı. Aralarında konuşulmayan şey, onları birbirlerine bağlayacak hiçbir şey bulamadıkları gerçeği idi. Yemek boyunca konuşmuşlar ama onları birbirlerine bağlayacak en ufak bir şey bile bulamamışlardı.

"Neden?" Fiona şarap geri devirip bitirirken sordu. "I hiçbir şey . Roy Hudson parasını neden *bana* bıraksın ki?" "Ya da ben," dedi Ace düşünceli bir ifadeyle. Dükkândan bir gazete almıştı, ve mum ışığında ona yüksek sesle okumuştı. Ace, Hudson'ın vasiyetinin dört yıl önce hazırlandığını okuduğunda ikisi de irkilmişti. Tam dört yıl!

Ace, aralarındaki bağın dört yıldan daha uzun bir süre öncesine dayandığına dair bir önsezisi olduğunu söyledi Fiona'dan çocukluğu hakkında daha fazla şey anlatmasını istedi.

Aklına gelen ve konuyla ilgili olabilecek her şeyi ona anlatmıştı.

Babasının bitmek bilmeyen seyahatleri nedeniyle uzun süren ayrılıklarına rağmen, her hafta mektuplaşıyorlardı. "Ve geçen yaza kadar her biri bendeydi," dedi. "Birisi girdi, çatıdan aşağı indi ve üç daireye girdi. Benimki dairelerden biriydi.

Onlar. Sürüngenin çaldığı şeylerden biri de babamın bir kutu mektubuydu. Kutunun içinde ne olduğunu düşündü bilmiyorum ama on bir yaşında kırık bacaklı bir çocuğa yazılmış mektuplar vardı. O mektuplar benim dışımda kimse için bir şey ifade etmiyordu."

Ace boş şarap kadehine baktı. "Bir şey biliyoruz. Sen ve ben bildiğimizi bilmediğimiz bir şey biliyoruz."

"Peki ne olduğunu nasıl öğreneceğiz?" Fiona öfkeyle şöyle dedi. "Peki ya Bildiğimiz şeyin ne olduğunu asla anlayamayacak mıyız? Sonsuza kadar bu kulübede mi saklanacağız? Polis bizi er ya da geç bulacak; o zaman *cinayet*ten yargılanacağız!"

Son günler boyunca şu anda içinde bulunduğu durumun gerçekliğini düşünmemeye çalışmıştı ama-

"Sessiz olun!" Ace iki mumu üfleyerek söndürürken onları mutlak bir karanlığın içinde bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Birini duydum."

"Bu gürültüde nasıl bir şey duyabiliyorsun?" dedi, kuşların ve Tanrı bilir dışarıdaki diğer hayvanların seslerini kastederek. Ama Ace cevap vermedi ve onu dinlerken, kulübenin içinde sessizce hareket ettiğini duydu ve onun gizliliği ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Dinlerken kalbi boğazında düğümleniyordu. Her an bir megafon sesi duymayı ve ellerini kaldırarak dışarı çıkmasını söyleyen bir ses duymayı bekliyordu. "Artık bu oyunu oynamak istemiyorum," diye fısıldadı.

" *Sssssh!*" Ace dedi ve onun pencerenin yanında olduğunu anlayabildi.

Bir sonraki an omzuna bir şey dokundu ve çığlık atmaya başladığında büyük bir el anında ağzını kapattı. İçgüdüsel olarak, sandalyeden yukarı doğru çekilirken mücadele etmeye başladı.

" duracak mısın?" Ace onun kulağına söyledi. "Ve kıpırdamayı kes."

Elinin hâlâ ağzının üzerinde olduğunu hatırlatmak için topuğuyla geriye doğru bir tekme attı ve acı dolu bir homurtu duyunca adam elini bıraktı.

Onu.

"Sen şimdiye kadar karşılaştığım en vahşi ," dedi, ağzı kızın kulağına yakındı. "Elini tutup seni yatak odasına götürürsem bana zarar verir misin?"

"Yatak odasında benimle ne yapmayı planladığına bağlı," diye fısıldadı ona.

Ace bir an sessiz kaldı, sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ne demek istediğini anlamıştı; sonra küçük bir kahkaha attı. "İşte benim kızım," dedi usulca. "Eğer şaka yapabiliyorsan, sorun yok demektir."

Elini kızın omzuna koydu, sonra kolundan aşağıya doğru hissetti.

elini uzattı. Elini tuttuğunda Fiona, "Ayağımı tutmak istemediğine sevindim," dedi.

"Sessiz ol," diye emretti, "ve yanımdan ayrılma."

İtaatkâr bir şekilde onu yatak odasına kadar takip etti, yumuşak tabanlı ayakkabıları yıpranmış ahşap zeminde zar zor ses çıkarıyordu.

Yatak odasına geçtiklerinde Ace dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Bak, bir kahraman olmak ve bütün gece uyanık kalıp nöbet tutmak isterdim ama biraz uyumam lazım."

Fiona onun ne demek istediğinden emin değildi. Bu öğleden sonra yatak odasındaki iki eski püskü yatağa çarşaf yardım etmişti.

uyumayı planladığını biliyordu. Peki şimdi ona ne söylemeye çalışıyordu? "Birlikte uyuyacağız," dedi. "Dışarıda birilerinin olma ihtimaline karşı ayrı kalma riskini göze alamayız."

"Polisi mi kastediyorsun? Onları duyamaz mıydık? Yani, ışıklı ve beyaz arabalardan oluşan bir filoyla gelmiyorlar mı?"

"Hudson'ı sen mi öldürdün?" "Tabii ki öldürmedim!"

"Ben de öyle," dedi Ace. "Demek ki bunu her kim yaptıysa hâlâ dışarıda bir yerlerde. Sabah buradan çıkacağız ama şimdi ikimizin de uyumaya ve birlikte kalmaya ihtiyacı var. Birbirimizin mazeretiyiz."

"Harika. Mahkemeye Roy'u öldürmüş olamayacağımı çünkü Roy'un diğer varisiyle yatakta olduğumu söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Neden o jilet gibi dilini bir süreliğine başkası üzerinde kullanmıyorsun?"

"Ne zaman? Şimdilik yatağa girmeni istiyorum ve ikimiz de mümkün olduğunca çok uyuyacağız. Yarının ne getireceğini kim bilebilir?"

"Son iki günden daha kötü olamazdı," dedi yatağın kenarına otururken, sonra döndü ve uzandı. Ve donmuş bir Charlotte

Porselen gövdesi, kolları ve bacakları tek parça olan oyuncak bebek, ondan daha sert olamazdı.

Ace onun yanına uzandığında, tek bir kası bile gevşemedi. Yatak

dardı ve ortasına doğru derin bir çukur vardı, bu yüzden vücutları bir taraf boyunca birbirine bastırılmıştı.

"Bir itirafta bulunacağım," dedi Ace usulca yanından. "Neymiş o?" diye sordu ve sesinin ne kadar gergin çıktığını duyabiliyordu.

"Roy Hudson'ı ben öldürdüm."

Bunun üzerine Fiona nefesini sertçe içine çekti ve nasıl kaçabileceğini düşündü. Nereye doğru? Daha doğrusu, nereden nereye, çünkü hangi cehennemde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Sırf seninle yatağa girebilmek için onu öldürdüm."

"Ne?" Fiona aklını mevcut duruma geri getirirken sordu. "Ne yaptın?"

"Her şeyi planladım. Önce motele, sonra eve, sonra da amcamın kulübesine gitmeyi planladım, hepsini sırf sana saldırabilmek için yaptım."

" *Aaaarrrrgh*," diye inledi Fiona. "Sen gerçek bir pislisin, bunu biliyor muydun?" dedi; ama adamın şakası onu rahatlatmıştı. "Buradan çıktığımda yapacağım ilk şey Bayan Lisa Rene Honeycutt'a bir taziye kartı göndermek olacak." "Ben de avukat Jeremy'ye ülkedeki son bakireyi bulduğu için tebriklerimi gönderiyorum."

"Bakire mi? Bilmeni isterim ki ben-" Ayrıldı çünkü hissedebiliyordu

bastırılmış kahkahası vücudunu sarsıyordu. "Hayatımın o yönü hakkında benden bilgi alacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Şimdi, ver şu yastığı bana."

Bir an için Ace yataktan yuvarlandı ve Fiona neredeyse geri gelip gelmeyeceğini soracaktı. Ama saniyeler içinde elinde diğer yataktan aldığı yastıkla geri döndü. "Tamam, şimdi rahat edelim. Hangi pozisyonda uyuyorsun?" Sorma şekli neredeyse bilimsel bir şeymiş gibi gelmişti. "Sol taraf," dedi kadın. "Mükemmel. Ben de öyle. Arkanı dön."

Öyle yaptı ve bir sonraki an adam onun arka tarafına sokuldu ve kollarını ona doladı. Belki de endişelenmeli, diye düşündü. Belki de bu adamın Roy Hudson'ı gerçekten öldürmüş olabileceğini düşünmeliydi. Ama aklına kötü bir şey gelmedi, çünkü ilk kez

Günlerdir ilk kez kendini güvende hissediyordu. Başını onun koluna yaslayarak sırtını ona yasladı ve gözlerini kapattı.

"Sakıncası yoksa çok fazla kıpırdama," dedi Ace uykulu bir şekilde saçlarına doğru. "Ben insanım ve sen de sıska olabilirsin ama..." Sesi uykuya .

"Ama başka varlıklarım da var," dedi ve gülümseyerek o da uykuya daldı.

Fiona uyandığında gün ışıdı ve ilk başta gün ışığı olup olmadığını anlayamadı.

Çok erken ya da bulutlu bir gündü ve bir an için nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yan yatıyordu ve gözleri odaklanmaya başladığında yerde koşturan bir şey gördü.

Ama atlamadı. İki gün önce sıçrayıp çılgılık atmaya başladığı, ama şimdi diğer tarafına döndü ve gitmeye çalıştı

tekrar uyumak için. Ama yanında ikinci bir yastık vardı ve üzerinde hem tanıdık hem de tuhaf bir koku vardı.

Birden gözleri açıldı ve başını kaldırıp odaya . Gün ışığında bakılması gereken bir oda değildi. Tarafından

Mum ışığında yeterince kötüydü, ama sabah olduğunda delikler, kir ve çürüme ortaya ...

Neredeydi? diye merak etti, kaşlarını çattı, sonra kendine olmasını söyledi.

Tüm varlığının kendisine yabancı olan bu adama bağlı olması ve şimdi onun ortadan kaybolması paniğe kapılması için bir neden değildi.

Ama tüm iyi niyetine rağmen yataktan fırladı, oturma odasına koştu, ön kapıdan çıktı ve Florida'ya girdi.

Vahşi doğada. Etrafı palmyeler, sarmaşıklar, daha fazla palmye ve sanki bir insanın içine adım atmasını bekliyormuş gibi görünen şeylerle çevriliydi.

"Sevgili eski betona ne oldu?" diye fısıldadı.

onun hakkında. Eğer o korkunç eski kulübenin etrafında bir yol varsa bile, artık yoktu. Önündeki bitki örtüsüne baktığında, içine girip bir yaya geçidi ışığının değışmesi için gereken süre boyunca hareketsiz durursa, etrafının sarılacağından emindi. Ya da belki de yenirdi, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

"Buraya gel ve sessiz ol," diye bir fısıltı duydu; sonra sese doğru baktığında bir insan şeklini zar zor seçebildi. "Ona doğru koşmayacağım ve kollarımı ona dolamayacağım," dedi yüksek sesle, kendini gölgeli dış hatlara doğru yavaşça yürümeye zorlarken. New Yorkta üç kez kötü itiş kakışların içinden geçmişti. Bir tanesinde birkaç bıçak sallanıyordu. Ama şehirde olan hiçbir şey onu yürümek kadar korkutmamıştı.

Şu alıların arasından.

"Hep kendi kendine mi konuşursun?" Ace sinirli bir şekilde sordu. Bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuş, Fiona'nın göremediğı bir şeye bakarken profilini ona doğru çevirmişti. Ağaçların arasında neredeyse manzara denebilecek küçük bir açıklık vardı.

"Size de günaydın," dedi. "Ve evet, çok iyi uyudum; sorduğın için teşekkürler."

Kaşlarını atmayı bırakmadı ve ona bakmadı. "Otur ve

Sessiz ol. Şurada meyve ve ekmek var ve korku içinde evden kaçtığına göre, arkadaki çalıları kullanabilirsin."

"Terör mü?" dedi, korkusunu gösterdiği için kendine ve bunu gördüğü için ona kızarak. "New York'ta yaşıyorum ve bilmeni isterim ki-"

"Sessiz ol!" dedi adam bir dürbünü gözlerine kaldırırken.

Fiona' rahatlaması, bu vahşi doğada tek başına uyandığında hissettiği panik duygusunu atlatması birkaç dakika sürdü. Birkaç uzaklaştı, ihtiyaçlarını giderdi ve sonra adamın oturduğu yere geri döndü.

Demek birlikte yatmışlar, diye düşündü birkaç adım ötede oturup adamın yanındaki tabaktan bir dilim kavun alırken. Ne olmuş yani? Ne olmuş? bu gün ve bu çağda ne anlama geliyordu? Seks yapmış olsalar bile, bu büyük bir olay olmazdı.

Peki neden ona karşı bu kadar sıcak ve rahat hissediyordu? Yıllardır bu kadar iyi uyumadığı için mi? Sebebi bu muydu? Ann hakkında okumuştı.

Landers'ın anketinde kadınlar seks yapmaktansa sarılmayı tercih ettiklerini söylemişlerdi ama Fiona buna hiç inanmamıştı. Seksten hoşlanıyordu.

Ama Jeremy pek sarılmayı seven biri değildi. Hayır, o daha çok "bam, bam, gitmeliyim, işe dönmeliyim" tarzında bir adamdı. Ama Fiona da öyleydi.

Kimberly her zaman yapması gereken binlerce şey vardı ve bunların sadece yirmisini yapacak zamanı vardı.

"İyi uyudun mu?" dedi ona bakarak ama uyumamış gibi yaparak. "Evet, elbette," dedi ama bu kelimelerden çok bir homurtu gibiydi. "Peki bu sabah seni bu kadar huysuz yapan neydi?"

Dürbününü yere bırakarak ona ters ters baktı. "Neden burada olduğumuzu unuttun mu? Cinayetle suçlandığımız için büyük bir insan avının nesneleriyiz. Şimdiye kadar seni ve beni birbirimize bağlayan şeyin ne olduğunu ve Hudson'ın parasını neden bize bıraktığının cevabını bulmayı umuyordum ama hiçbir şey bulamadım. Sıfır."

Gerçek şu ki, Fiona neden orada olduklarını tam olarak kavrayamıyordu. Roy'un cesedini bulmak bir filmde gördüğü ya da belki de hayalini kurduğu bir şey gibi görünüyordu. Belki de bu, bir insanın zihninin dayanılmaz durumlarla başa çıkma yöntemi: olduğuna gerçekten inanamıyordu. En azından onun başına gelmediğine.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu bir parça tereyağlı ekmek alırken. Yanında portakal suyu dolu tek bir bardak vardı ve ondan içti. Neden olmasın? Bir yatağı paylaşabiliyorlarsa, bir bardağı da paylaşabilirlerdi.

"Kuşlar," dedi açıkça. "Hatırladınız mı? Ben kuş adamım. Siz turistik cazibemi yok etmeden önce burayı işletmeye çalışıyordum."

Onun küçümseyici sözlerini duymazdan geldi; kendisini bu işe bulaştırmasına izin vermeyecekti.

bir tartışma. "mı? Yani sizin mülkünüzde miyiz? Senin parkında mı?" "Tabii ki. Nerede olduğumuzu sanıyordun?"

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi ağzı dolu bir şekilde. "Babam çok zeki bir haritacıydı ama yön bulma yeteneğinin bana miras kalmadığını söylerdi. Bir dolabın içinde kaybolabilirim."

Ace bir şey söylemeyince, "O kuş ne? Şu küçük yeşil olan mı?" Başının üstünü işaret ediyordu ama Ace bakmak için dürbününü indirmeye zahmet etmedi.

"Muhabbet kuşu," dedi ters bir şekilde.

"Evcil hayvan dükkanından aldığınız türden mi? O tür bir muhabbet kuşu mu?" "Tam olarak o tür."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu şeylerin Florida'dan geldiğini bilmiyordum. Egzotik bir yerden geldiklerini düşünmüştüm, mesela... Borneo gibi, belki."

"Söz konusu muhabbet kuşu birinin kafesinden kaçmış, ancak bu tür aslen Avustralya'dan geliyor."

Ne söylediğini çözmesi bir anını aldı. Konu kuşlara gelince, steno gibi konuşuyor gibiydi. "Yani zavallı küçük şey bir çocuğun kafesinden kaçtı ve şimdi açıkta mı yaşıyor?" Dönerek ona aptal olduğunu düşündüğünü gösteren bir bakış attı. "Kafesteyken zavallı küçük bir şeydi, ama şimdi daha iyi durumda."

Etrafta binlercesi var ve sizin deyiminizle 'açıkta' doğal olarak ürüyor ve yaşıyorlar." Bununla birlikte geri döndü ve dürbünü tekrar gözlerine dayadı.

"Ee, bütün gün bu kötü ruh halinde mi olacaksın?"

"Neden ölü bir adamın varisleri olarak adlandırıldığımızı öğrenene kadar moralim bozuk olacak."

"Belki sen ve ben birbirimize bağlı değilizdir. Belki Roy bizden hoşlanmıştır." "Peki onunla ne zaman tanıştın?" Ace alaycı bir tavırla sordu.

Onun, kendisini de bu hırçın tavrının içine çekmesine izin vermeyecekti.

Belki de konuyu değiştirmek daha iyiydi. "Babam Florida'da öldü," dedi .

"Bu yüzden hiç ziyaret etmek istemedim. Bu yolculuktan bir gece önce uçağa binme cesareti bulabilmek için zil zurna sarhoş olmam gerekti."

Ace hiçbir şey söylemeyip dürbününden bakmaya devam edince, kadın devam etti. "Babam ölmeden hemen önce, onunla birlikte onu bu eyalette ziyaret etmek için planlar yaptık. Bunu daha önce hiç yapmamıştım; o hep bana gelirdi. Harita yapım işlerinin benim için çok zor olduğunu, şehirli bir kız olduğumu ve timsah ülkesinde dolaşmaktan hoşlanmayacağımı söyledi. Ya da yamyam ülkesinde. Ya da zehirli silahlar taşıyan yerlilerin kabileleri arasında."

"Nasıl öldü?" Ace sordu, bu sefer sesi daha yumuşaktı, daha fazla değil

onu tersledi.

"Kalp krizi. Vahşı doğada bir adam için bazı işler yapıyordu.

kalbi . Bana sonunun çok çabuk olduğu söylendi." Bir an için sessiz kaldı, dar ve açık alana bakıyordu.

onu büyülüyor.

"O benim her şeyimdi," dedi, sonra içini çekti ve gülümsemeye çalıştı.

"Babam çok mutlu bir adamdı ve benim hoşlanmazdı." Bir an için gözlerini kapattı ve neredeyse babasını görebiliyordu. "Çok güzel bir adamdı, çok seçkin bir görünüşü vardı. Onu en güzel takım elbiseler dışında hiçbir şey giyerken görmedim. Ve her zaman kömür grisi giyerdi.

çünkü saçına çok yakıştığını söyledi."

Nerede ve neden olduğunu tamamen unutarak gülümsedi. "Bir insana takılabilecek en güzel saçlara sahipti. Gri ve çok kalındı, yüzden başının etrafında bulutlanıyordu. Saçlarının duman gibi olduğunu söylerdi. Hatta bir keresinde kendisinin kilolu bir ayı değil, orijinal Smokey olduğuna dair bir şaka yapmıştı."

Ace yavaşça dürbününü yere bıraktı, sonra ona baktı. "Ne dedin sen?"

Adamın şaşkın bakışları karşısında irkildi. "Yok bir şey. Sadece babam hakkında konuşuyordum. Florida'da öldü."

"Hayır, o kısmı değil. Kıyafetleri hakkında bir şey söylemiştin.

Hayır, saçıyla ilgili bir şey."

"Çok iyi bir dinleyicisin," diye , az önceki huysuzluğunun acısını biraz olsun . "Çok güzel gri saçları olduğunu söyledim."

"Peki ya ayı?"

Fiona şaşkınlıkla ona baktı. "Burada ayılar mı var? Timsahlar ve bir milyon ürkütücü sürüngenin yanı sıra-"

Ace ona doğru eğildi ve ellerini omuzlarına koydu, parmakları etine batıyordu. "Peki ya ayı? Şu ateş ayısı hakkında ne demiştin?"

Ondan uzaklaştı. "Babamın onun orijinal Smokey the Bear olduğunu söylediğini söyledim. Sadece bir şakaydı."

Ace konuştuğunda sesi çok kısıktı. "Babanın bir yara izi var mıydı? sol arkasına?" Kendi uzattı, sonra parmağıyla dirsekten en küçük iki parmağının arasına kadar bir çizgi çizdi.

"Evet," dedi Fiona gözlerini kırıştıtırarak. "En azından elinin arkasında bir yara izi vardı. Babamı hiç soyunurken görmedim, o yüzden kolu hakkında bir şey söyleyemem ama elindeydi. Güney'de çalışırken yaralanmıştı.

Amerika'da And Dağları'nın bir bölgesinin haritasını çıkarıyordu. Bekle bir dakika," dedi.

dedi. "Babamı tanıyor muydun?"

Ace birkaç saniye boyunca ona göz kırptı; sonra kalktı ve

Kollarını dua eder gibi havaya kaldırdı; sonra tekrar Fiona'ya baktı. "Onu bulduk. Bağlantı bu. Bağlantı baban."

Fiona dehşete düşmüştü. "Yani babamı tanıyor *muydunuz*?"

"Smokey? Şaka mı yapıyorsun? Smokey'i herkes tanır."

Bunun üzerine Fiona gülümsemeye başladı.

"Bu eyaletteki herkes ve sanırım diğer birkaç eyalette yaşayanların da pek çoğu Smokey'i tanıyordu. Eğer şansınız hiç yaver gitmediyse, eğer karanlık, el altından yapılan bir anlaşmaya dahil olduysanız, Smokey ile tanışmışsınız demektir. Onunla park bana miras kaldığında tanıştım.

amcam tefecilere gidip borç para . Neden babama gidip yardım istemediğini bilmiyorum ama onun yerine Smokey ile temasa geçmiş, o da onu-

"Hey!" Ace dedi ki. "Nereye gidiyorsunuz? Konuşmamız gerek. Bağlantıyı bulduğumuza göre Hudson'a nasıl bağlı olduğumuzu anlayabiliriz."

Fiona kulübeye ulaştığında onu kolundan yakaladı ve gözlerinin içine bakmak için çevirdiğinde, orada gördüğü öfke karşısında nefesini tuttu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne oldu?" dedi aldatıcı bir sessizlikle, arkasını dönerken.

Ona doğru. "Ne oldu?" Ona doğru bir adım attı. "Sen

Az önce babamı -son derece saygıdeğer babamı- bir... bir... Ona ne dediğini

bilmiyorum ama bunu duymayacağım, anlıyor ?"

Topuklarının üzerinde dönerek kulübeye girdi ve kişisel eşyalarını sırt

çantasına yerleştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Ace onun arkasından sordu.

", olan bu. Hayatımdan *senin* sorumlu olduğuna karar vermemiş olsaydın

başta yapacağım şeyi yapacağım.

Otuz iki yıl boyunca sensiz idare ettim ve şimdi sen bana ne yapacağımı

söylemeden kendi geleceğime bile karar veremeyeceğimi düşünüyorsun."

Ace onun üst kollarından tutarak kendisine bakması için döndürdü. "Neden

bahsettiğini anlamıyorum. Bunun bu olduğunun farkında değil misin?

Günlerdir aradığımız şey buydu. Şimdi onu göre, keşfetmemiz ve-"

"Çekil yolumdan," dedi sırt çantasını onu kenara itmek için kullanırken.

Ama Ace olduğu yerde kaldı ve onun kendisini geçmesine izin vermedi.

"Bence oturmalısın ve bunu tartışalım."

"Hayır," dedi sessizce, çenesi kaskatı kesilmişti. "Başka birini dinlemek istemiyorum.

Söylediğin tek kelime. Beni bu belaya sen bulaştırdın ve-"

"Ben mi?" dedi hayretle. "Ben mi? Ben üzerimde bir cesetle uyanmadım."

"Hayır, sadece beni suç mahallinden uzaklaştırdınız ve polisin suçlu olduğumu düşünmesini sağladınız."

"Hayatım boyunca duyduğum tüm nankörlükler arasında ödölü bu kazandı. Birisi Roy Hudson'ı çok kötü bir şekilde öldürdü ve ben Sen olduğunu düşünmedim ve ben olmadığımı da biliyordum, yani ortada bir katil vardı. Senin sıksa boynunu kurtardım!"

"Bitirdin mi?" dedi. "Artık gidebilir miyim?"

"Nereye gideyim? Dakikalar öncesine kadar nerede olduğunu bilmiyordun, nasıl gidebilirsin? Babanın haritalarından birini mi takip etmeyi planlıyorsun?"

İşte o zaman Fiona ona bir tokat attı. Yıllarca sağlam bir bebekle aynı ağırlıkta bir portföy taşıyarak güçlendirdiği sağ koluyla ona vurdu. Ve hazırlıksız yakalanan Ace, darbenin tamamını sol çenesine aldı; kafası sertçe bir tarafa doğru sarsıldı.

Adam onun beklenmedik hareketi karşısında yaşadığı şoku atlatmaya çalışırken, Fiona onu iterek eski ve köhne evden dışarı çıktı.

Ama ancak verandanın basamaklarının dibine ulaşabildi ki bir kurşun vızıldayarak kafasının yanından geçti.

On

" ^ "

Öfke, Fiona'nın az önce kulağının dibinden geçen şeyin ne olduğunu anlamasını engelledi. Tek bildiği, bunun özellikle öldürücü bir Florida sivrisineği türü olduğuydu.

Ama Ace bu sesi biliyordu. Verandanın en üst basamağında duruyordu ve uçtu, zıplamadı, kollarını uzattı, ayaklarıyla itti ve havada uçarak Fiona'nın üstüne düştü ve onu sertçe yere serdi.

Nefes alamıyordu, ona neyin çarptığını anlayamıyordu.

"Yerde kal," diye tısladı Ace onun kulağına, elleri başının üzerinde, vücudu hâlâ üzerindeydi. "Ben söylediğimde benimle birlikte koşmaya başlamanı istiyorum. Arabaya bineceğiz ve buradan gideceğiz. Anladın mı?"

Fiona hâlâ ona cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

"Anladın mı?"

İkinci kez cevap vermeyince, sanki onu taşımak istiyormuş gibi kolunu belinin altına koydu. "Kalk!" dedi, sonra onu ayağa kaldırdı ve onunla birlikte koşmak için elinden geleni yaptı, ama o bir engeldi çünkü

Her adımda tökezledi. "Hadi, hadi," dedi. "Ya Smokey senin nasıl bir pısrığına dönüştüğünü görürse?" diye alay etti üçüncü kez düşmek üzereyken.

Fiona son birkaç dakika içinde olan her şeyi hatırladığında sözleri istediği etkiyi yarattı. Öfke bacaklarına yeniden kas kazandırdı ve doğruldu ve koşmaya başladı.

Ondan uzak dur.

"Lanet olsun sana!" Ace dönüp kızın peşinden koşarken, tam kız ormanın içinde kaybolurken onu yakaladığını söyledi. Bir kez daha denedi

ama bu sefer Fiona için hazırды. Yıllarca takım sporlarında oynayıp bir iki şey öğrenmemiştir. Adamdan kaçtı

sarmaşıklar ve bitkiler arasında elinden geldiğince koşmaya devam etti.

Ace bir dahaki sefere onu aşağı indirmeye çalıştığında, topuğunu yakaladı ve sanki hayatı buna bağıymış gibi asıldı.

Sırt üstü dönüp sırt çantasını altına alan Fiona bir tekme savurdu ve adamın köprücük kemiğine sert bir tokat indirdi. "Bırak beni," diye bağırdı. "Seni tutuklatacağım."

Ace bir yandan bir ayağını tutarken, bir yandan da onu tekmeleyen diğer ayağını yakalamaya çalışmakla meşguldü. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," dedi sesini alçaltmaya çalışarak. "Kafanın yanından geçip giden şeyin bir kurşun olduğunun farkında değil misin?"

Bu kelime Fiona'nın çırpınışlarını durdurdu. Ama etrafına baktığında

Bir bitki örtüsü yığını, diye düşündü, bunu kim atlatabilirdi? "Yalan söylüyorsun, her şey hakkında yalan söylüyorsun," dedi, babasını da kastederek.

Ama ona tekrar tekme atmak için ayağını kaldırdığında, bir çatırtı daha duyuldu ve bu kez kafasına çok yaklaşan bir merminin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"O seni istiyor," dedi Ace, "beni değil."

Sözleri o kadar ürperticiydi ki, doğruyu söylediğini anladı ve zihni bomboş kaldı. Hayatındaki hiçbir şey onu böyle bir duruma hazırlamamıştı

Ama Ace tereddüt etmedi. "Gidelim," dedi çömelip kalkarken ve elini ona uzatırken.

Fiona onun elini tuttu ve bu kez tökezlemeden onu takip etti.

Adam devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlادığında, kız da onunla birlikte atladi. Durgun bir göletin üzerindeki çürük bir çit parçasına benzeyen şeyin üzerinden koştuğunda, kız hemen arkasındaydı ve elini hiç bırakmadı.

Sadece bir kez elini bıraktı ve o da yatay bir ağacı tutmak için uzandığında oldu.

ve kendini kötü görünümlü bir kum parçasının üzerinde salladı. Bunun bataklık olup olmadığını sormak istemedi.

"Düşünme," dedi. "Sadece tut ve bana doğru salla. Yakalayacağım

sen."

Ona "Gerçekçi ol" der gibi bakmak için zaman ayırdı; sonra dalı tutup sertçe salladı ve onun yarım metre *gerisine* düştü. "Küçük güdük Lisa bunu yapabilir mi?" dedi omzunun üzerinden.

Ace neredeyse gülümseyecekti; sonra onun elini tuttu ve tekrar koşmaya başladı.

En az kırk dakika boyunca vahşi doğada koşmuşlardı ki, aniden çalılıkların arasına daldı ve kocaman bir yaprağı yakaladı. Altında bir araba kapısı vardı. "Bir çember oluşturduk!" Fiona yarı şaşkınlık yarı kızgınlıkla bağırdı.

Arabanın kulübeden çok uzakta olamayacağını biliyordu, bu da kulübeden çok uzakta olmadıkları anlamına geliyordu.

O bunları düşünürken Ace arabanın diğer tarafını açıp içine girmiş ve motoru çalıştırmıştı. Fiona kapıyı açıp içeri atladığında araba hareket etmeye başlamıştı bile. "Beni orada öylece bırakacak mıydın?" dedi kapıyı çarparken.

"Şu şeyi arkaya at," dedi, sırt çantasını kastederek, "ve yere yat."

Kadın koltuğa doğru eğildiğinde, adam ona bağırarak yere kıvrılmasını ve istedi. Kadın elinden gelenin en iyisini yaptı.

uzun bedenini küçük alana sıkıştırabilirdi. Korku onu itaatkâr yaptı.

Küçük alanda daha fazla kalmamıştı ki Ace bir tümseğe çarptı.

Yoksa tavana çarpabilirdi. Öyle de oldu, başını gösterge panelinin alt tarafına çarptı. "Ah!" dedi, yerini ovuşturdu ve direksiyonu önce bir tarafa sonra diğer tarafa sallayıp çukurların etrafından dolanırken ona baktı.

"Bizi takip mi ediyor?" bağırdı, çünkü arabanın gürültüsü, tekerleklerin altındaki çakıllar ve çıtırdayan bitkiler kulakları sağır ediyordu.

"Evet," dedi Ace ve ses tonundan soruları yanıtlamaya değil, araba sürmeye konsantre olması gerektiğini anladı.

Üç kez silah benzeyen bir ses duydu, ama belki de eşsiz ve özel bir kuşun çağrısıydı, dedi kendi kendine bacaklarına sarılıp kendini küçültürken.

"*Seni* istiyor" derken ne demek istemişti?

Eğer lastikler çakıl üzerinde gıcırdayabilseydi, Ace birkaç kez lastik patlatırdı.

Bunun yerine, Fiona'nın başı bir karnaval gezintisinde olduğu kadar dönene kadar birbiri ardına doksan derecelik daireler çiziyor gibiydi.

Tam da bu üzücü yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi görünürken,

Ace gaz pedalına bastı ve arabayı uçurdu. Sert ve katı bir şeye çarptığında dibe vurdu ama yoluna devam etti ve Fiona

asfaltın pürüzsüzlüğü.

"Onu kaybettik," dedi Ace sessizce ve son dakikaların gürültüsünden sonra araba birden neredeyse sessizleşti. Acı içindeki pozisyonundan kurtulmasına yardım etmek için elini uzattı.

Zekice kendini koltuğa çekti, ama pencereden dışarı bakmadan önce değil, neredeyse hepsi kendisine doğrultulmuş silahlı adam orduları görmeyi umarak.

"Bana olduğunu anlatmak ister misin?" dedi, cesur ve güçlü görünmeye çalışıyordu ama sesinde bir titreme vardı.

"Çantanda içecek bir şey var mı? Biraz susadığımı fark ettim," dedi.

Ön koltuğun üzerine eğilip çantasını almak ona biraz kendine gelme zamanı verdi.

"Ofise gittiğimde yanımda zaman şişe su taşıyım," dedi ama sonra neredeyse kendini kaybediyordu, çünkü telaşlı ofisi artık bir huzur ve güvenlik cenneti gibi görünüyordu.

"Orada iyi iş çıkardın," dedi Ace su şişesini ondan alırken. "Bak, baban hakkında söylediklerim için özür dilerim. Kötü bir sabah geçirdim ve hıncımı senden çıkardım."

Bunun üzerine Fiona arabanın camından dışarı baktı ve derin bir nefes aldı. Onlar

Bir otoyoldaydılar, hangi otoyol olduğunu bilmiyordu ve nereye gittiklerini de bilmiyordu ama onların durumunda "kötü sabah "ın çok kötü olduğunu biliyordu. Hem de çok.

", söyle bakalım," dedi kadın ondan suyu alıp şişeden içerken. "Şimdi ne oldu?"

"Kardeşimi aradım. Eric öldürüldü."

Anlamamıştı. "Ama bu iyi değil mi? Roy'u ikimizin öldürdüğünü söyleyen tek kişi o. Eğer Eric öldüyse, bu demek oluyor ki görgü tanıkları."

As gözlerini yoldan ayırmadı. "Arabanın içindeyken öldürüldü.

hastanede tam bir polis koruması altında. Ve hastanede sizi ve beni gördüklerini söyleyen iki görgü tanıkları var."

"Ama biz burada bataklıktaydık. Hastaneye yakın bir yerde değildik."

"Peki seni kim gördü? Ya da ben? Sence eyalet polisi

Biz mi? Ben çok daha koyu tenliyim ve sen sadece gözlerinle mi görünüyorsun? İkimizin ayırt edici özelliği senin boyundur. Herhangi bir siyah saçlı, 1.80 boyundaki adam senin için alınacak."

"Çok teşekkürler. Beni bir ucube gibi gösteriyorsun."

"Hayır, sadece kolayca tanınıyor ve kolayca taklit edilebiliyor." Onun içine uzanmak

gömlek cebinden yuvarlak plastik bir nesne çıkardı ve kadına uzattı.

"Bu ne?" dedi, sonra nefesini içine çekti çünkü ne olduğunu biliyordu.

"Bu bir böcek, değil mi?"

"Evet. Amerika'nın her yerindeki alışveriş merkezlerinde bulunan casus dükkanlarından satın alınabilir."

O şeyi tuttu ama istemedi. "Nereden buldun bunu?"

"Kardeşimle konuştuktan ve Eric'i öğrendikten sonra şüphelendim. Dün gece dışarıda birinin olduğu hissinden kurtulamadım, bu yüzden bu sabah etrafa bakmaya başladım. Bunu mutfakta masanın altında buldum."

"Ama yeni görünüyor. Çok uzun süredir orada olamaz ve katil orada nereden biliyordu?" diye sordu; sonra gözleri büyüdü. "Biz gelmeden önce oraya konulmamıştı. Oraya..."

"Dün gece ikimiz de ölülerin uykusunu uyurken. Sanırım bir tüfek patlasa bile uyanmazdım."

"Cinsel çekiciliğim buraya kadarmış," dedi içinden, sonra Ace'in kocaman sırtışıyla ödüllendirildi.

"İşte benim kızım," dedi.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Uzak bir ihtimal ama Smokey'nin buradan yaklaşık 20 mil uzakta bir evi vardı.

ve-"

Bu isimden bahsedilince Fiona başını çevirip pencereden dışarı baktı. Hiçbir şey söylemiyordu ama vücudu kaskatı kesilmişti ve

Elleri koltuğu o kadar sert kavırıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Beni dinlemenı istiyorum," dedi Ace yumuşak bir sesle. "Smokey'nin insanları *tanıdığını* söyledim. Tanıyordu. Herkesi tanırdı: senatörlerden uyuşturucu satıcılarına kadar. Herkesle çalışabilmesini sağlayan bir tarzı vardı. Harita yapımı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama onun bir tür irtibat kişisi olduğunu biliyorum.

arasında-"

"Yeraltı dünyası ve senin gibi iyi, saygıdeğer insanlar," diye tükürdü ona.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim. Bildiğim kadarıyla Smokey asla uyuşturucu kullanmadı, satmadı. O sadece... Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Sadece eskiden bir..." Birden durdu ve ona baktı; sonra sesi alçaldı. "Desteklemesi gereken bir melek olduğunu söyledi."

Fiona ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Şimdi de babamın suçlularla uğraşmak zorunda kalmasına *ben* neden oluyorum. Roy'u öldüren, Eric'i öldüren şartlı tahliyedeki hapisshane kuşlarından biri olduğuna şüphe yok.

Acaba babamın bu suçu işlemek için ne yaptığını düşünüyor?

onu?"

"Sizce babanız benim yaptığımı düşündüğünüz şeyi yapabilir miydi?

söyledi mi?" dedi yüksek sesle; sonra Fiona soru sorar gibi ona baktığında gülümsedi. "Tamam, belki de hiç mantıklı konuşmuyorum. Gerçek şu ki, baban hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Amcamın parkta aldığı kredilerle ilgili bir sorunum vardı.

Doğrusu, o adamların amcamı öldürmüş olmasından korkuyordum. Sordum Birine ne yapmam gerektiğini sordum, Smokey'e sormamı söyledi, ben de . Bana mükemmel bir tavsiye verdi, ben de ona bir yüzlük verdim ve hepsi bu kadar."

Fiona başını iki yana eğdi. "Peki sana ne yapmanı söyledi?"

Ace cevap vermeden önce tereddüt etti.

boynu kızardı. "Bana bir bankaya gidip kredi çekmemi ve köpekbalıklarına ödeme yapmamı söyledi."

Fiona ona göz kırptı. "Ama herkes sana böyle yapmanı söylerdi. Bunu neden kendin düşünmedin?"

"Gençlik. Amcamın ölümünden dolayı keder. Çok fazla gangster filmi.

Geriye dönüp baktığımda, bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum."

"Peki amcan neden en başta köpekbalıklarına değil de bankaya gitti?"

Ace bir an için göz ucuyla ona baktı ve kadın onun bir şeyler sakladığını anladı. Az önce onun hayatı hakkında bilmesini istemediği bir şeye değinmişti.

"Amcamın boşanmadan kaynaklanan büyük kişisel borçları vardı. Hiçbir banka ona daha fazla borç vermiyordu. Köpekbalıkları onun mal varlığının olmamasını umursamıyordu. Dedikleri gibi, dizleri vardı. Ama benim hiç borcum yoktu ve bankanın bildiği kadarıyla Kendrick Park'ın ipoteği yoktu, çünkü tefecilerin elinde amcama verdikleri parayla ilgili herhangi bir belge yoktu."

"Demek sana kredi verdiler," dedi ve sonra kaçırıldı. Cevabı basit ve kolaylıkla inanılabilirdi ama ona her şeyi anlatmıyordu. Onun bir şeyler sakladığını, bir şeyler gizlediğini hissedebiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" dedi sahte bir sesle, belli ki havayı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Kirli," dedi hemen. "Saçlarım kirli, tırnaklarım yırtık pırtık, hatta Ayak tırnaklarım sanki yıllardır kesilmemiş gibi. Ve bacaklarımda ve altımda kıllar var-"

"Biraz müziğe ne dersin?" Ace, kadının kadınsı şikâyetlerinin geri kalanını duymamak için radyoyu açarken "Biraz müzik dinlemeye ne dersin?" dedi. Ama müzik açmadı.

"... kötü şöhretli John Burkenhalter, nam-ı diğer 'Smokey'-" Ace radyoyu kapattı.

Fiona gözlerini kapadı ve başını arkaya yatırdı. "Kendimi yok ettim

Babamın adı. Bu olaydan önce herkes babamın

Harikaydı. Onun harika olduğunu

düşünmüştüm." "Neden biz-"

"Ne?!" diye yarı yarıya bağırdı ve sesindeki histeriyi duyabiliyordu. "Ne ki? Bir otele mi yerleşelim? Güzel bir akşam yemeği yiyip dinlenebilir miyiz? Ya da daha iyisi, neden bir uçağa binip bu karmaşadan kurtulmuyoruz?" Öne doğru eğilerek telsizi tekrar açtı.

Hemen spikerin sesi duyuldu. "Bugün Fiona Burkenhalter'in Davidson Toys'daki işinden çıkarıldığı açıklandı. Davidson Toys'un sahibi James Garrett, Fiona'nın

Burkenhalter kış aylarında Florida'ya gitmek için New York'tan ayrılmayı reddettiğinde bir şeyler ters gidiyordu. "Gitmesi için onu tehdit etmek zorunda kaldım.

Garrett'in bu öğleden sonra düzenlediği basın toplantısında söyledikleri aktarıldı. Burkenhalter'in Davidson Toys'daki tüm görevlerinden alındığını da sözlerine ekledi. Ülkedeki her küçük kızın bildiği gibi, Burkenhalter Kimberly'nin yaratıcısıydı."

Radyoyu kapatan Ace oldu; sonra arabayı otoyoldan çıkarıp yan yola çekti. Bunu yapmak için geçen süre boyunca Fiona kılını bile kıpırdatmadı. Orada öylece oturdu, dışarıya baktı.

hareket etmiyordu. Birkaç saniyede bir yaptığı gibi ona baktığında, kadın rahatlamış görünüyordu. Elleri iki yanında gevşek duruyordu ve

Yüzü pürüzsüzdü, görmeyi beklediği öfke yüzünden bozulmamıştı.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmasaydı, az önce duyduklarından etkilenmediğini düşünebilirdi. Yavaş, sessiz gözyaşları gözlerinden akıyor ve kontrolsüzce yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları silmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Aslında, orada olduklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Arabayı durdurup motoru kapattığında ona doğru eğildi. "İyi misin?"

"Tabii. Güzel. Neden olmayayım ki? Bu sadece bir işti. Başka bulurum ve cinayetle suçlanan birini kovmaları gerekir, değil mi?"

Özellikle de bir oyuncak şirketi için çalışıyorsanız. Çocuklar oyuncaklarla iç içedir, bilirsiniz. Ve onlar için üreten insanları örnek alırlar. Garrett'ın yerinde olsaydım, beni kovardım. Hiç tereddüt etmezdim. Ben olsam hemen kovardım. Kovardım.

Kimberly'i de benden alın. Çocuklar bizi örnek alır. Çocuklara karşı sorumluluğumuz var. Bir oyuncak şirketinde bu önemlidir. "Biz-" "Sssssh, sessiz ol," dedi Ace saçlarını alnından geriye doğru düzeltirken. "Her şey yoluna girecek. Ben her şeyi halledeceğim, güven bana." "Gerald Kimberly'nin icabına bakabilir. Uzun zamandır bunu istiyordu. Çocuklar iyi olacak. Garrett onlara söyleyecek bir şeyler bulacaktır."

Ace arabadan indi, yolcu tarafına doğru yürüdü ve

Fiona'yı dışarı çıkardı; sonra arka koltuğa geçmesine yardım etti.

"istiyorum," dedi nazikçe. "Ben bir telefon görüşmesi yaparken senin de dinlenmeni istiyorum."

"Komik olan ne biliyor musunuz? Kimberly bir haritacıyla çalışacak.

Babamın haritalarını kullandım. Bu iyi bir şaka değil mi? Bir suçlunun haritalarını kullandığım için tutuklanacağımı mı düşünüyorsun? Ama o zaman *ben* de bir suçluyum. Babası gibi kızı gibi. Bu şimdiye kadar duyduğun en güzel şaka değil mi?"

Ace bagajdan bir battaniye çıkarıp kızın üzerine örttü; sonra da ödünç aldığı cep telefonunu bulana kadar kızın sırt çantasını karıştırdı. "Şimdi sessiz ol," dedi. "Sadece gözlerini kapat ve sessiz ol."

"," dedi. "Gidecek hiçbir yer yok. Yapacak bir şey yok. Artık kimsenin bana ihtiyacı yok."

Ace arabadan uzaklaştı ve iyi bildiği bir numaranın tuşlarına .

Kuzeni Michael Taggert'ın tanıdık sesi cevap verir vermez, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Tanrım, Ace, sesini duyduğuma çok sevindim! Gerçekten kötü, ama Frank Avukatlar çalışıyor ve hepsi de sizin teslim olmanız gerektiğini düşünüyor. Avukatlar her adımınızda yanınızda olacaklar."

"Doğru," dedi Ace. "Peki parmak izi alınve sabıka fotoğrafı çekilirken avukatlar da orada olacak mı?"

Michael bir an sessiz kaldı. "Peki ya sen? Sen de gözaltına alınacaksın."

"Buna dayanabilirim ama o çatlamaya başladı." Telefonu kulağına götüren Ace, arabanın arka koltuğuna, Fiona'nın kıvrılmış, battaniyeyi sıkıca tuttuğu yere baktı. Korkmuş üç yaşında bir çocuğa benziyor, diye düşündü.

Dikkatini tekrar telefona verdi. "Gil Amca'nın evinde kaldık ve-"

"Bunu herkes biliyor!" Michael tersledi. "Haberleri dinlemiyor musun?"

"Hayır. Ne zaman açsak, yeni ve korkunç bir şey bildiriliyor ve neredeyse parçalanıyor. Zor bir hayatı oldu. Yalnız bir hayat, ama o bunu bilmiyor.

Sahip olduğu tek akraba babasıydı ve o da-"

"Bir yeraltı dünyası

karakteri." "Değildi!" Ace

tersledi.

"Ben sadece medyanın söylediklerini aktarıyorum. İkinizin dışarıda güçlü bir düşmanı var. Birileri ikiniz hakkında çok şey biliyor."

"Ve bize karşı bu tuzağı kurmak için yıllarını harcadı."

Michael tereddüt etti. "Aslında sorun sende değil, onda. Sanırım o hedef, sen değilsin." Ace bir şey söylemeyince Michael devam etti. "Ve sen de aynı fikirdesin, değil mi?"

"Bu bilgi avukatlardan geliyor, değil mi? Beni çıkarabilirler. soyadım yüzünden, değil mi?" Sesinde öfke ve hatta acı vardı.

"Evet, seni . Baban kanıtlayabilir-"

"Peki ben ne yapacağım, onu *terk* mi edeceğim? Onu terk mi edeyim? 'Seni tanımak güzeldi bebeğim, ama ben gidiyorum' mu diyeyim?"

"Sakin ol; ben düşman değilim. Sadece ne yapmak istediğini bilmem gerekiyor."

"Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum. Neden onun öldürülmesinde bir avantaj var?"

"Öldürüldü mü? Onun katil olarak suçlandığını sanıyordum."

"Bu sabah biri ona ateş ediyordu. Bana değil, ona."

"Sence polis miydi?" Michael sordu. "Ya da belki biri en çok aranan iki kişiyi getirerek kahraman olmak istiyor..." Sanki cümlesini bitirmeyi daha iyi düşünmüş gibi sözünü kesti. "Ne yapıyorsun ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama eminim ki benim değil, sadece onun peşindeydi. Ben ne

nedenini bilmek istiyorum. Dedektiflerden bir şey çıktı mı?"

"Yok. İzler buz gibi. Babasının kim olduğunu bile bulamamışlar ama polise bir gelmiş. Görünüşe göre hep aynı erkek sesinden ihbar geliyor."

"Evet. Kulübedeki masanın altına bir böcek yerleştirmiş ve eminim gece boyunca dışarıda biri vardı. Kuş seslerindeki desen farklıydı."

"Ace, sen kendi dışındasın. Bu şey büyük ve iyi planlanmış. Onunla savaşmalısın-"

"Biliyorum: para, silahlar ve avukatlar." Mike'ın sesi sessiz ve ciddiye.

"Çok para, çok avukat. Silah yok."

Ace durakladı, kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. Fiona sanki uyuyormuş gibi görünüyordu. "Mike, Kimberly kim?"

"Kimberly? Tanrım, Ace, nerede yaşıyorsun? Bu gezegende mi? Hayır, biliyorum, o lanet kuşlarınla yaşıyorsun. Gözlerindeki tüyleri bir çıkarsan, Kimberly'nin bir bebek olduğunu anlarsın, bir-"

"Oyuncak bebek mi?" dedi aptalca. "Evet, biraz, onlara ne diyorsunuz?"

Moda bebeği. Kızlarım onlara deli oluyor, yetişkin koleksiyonculardan bahsetmiyorum bile." "Yani diğeri gibi bir bebek mi? Bar-"

"O ismi söyleme. Ciddiyim! Bu ikisi arasındaki savaş çok gerçek.

Eğer bir Kimberly kızıysan, Bar'ı satın almazsın-" Michael adını söylemeyi bitirmeden sözünü kesti ve sanki dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakınıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Diğeri," dedi ve Sesi o kadar kısıktı ki Ace onu zar zor duyabiliyordu. "Kimberly'yi Bayan Burkenhalter yarattı. O bebek koca bir dünya. Bir mesleği var ve yılda iki kez yeni kıyafetler, yeni arkadaşlar ve yeni bir görevle yeniden piyasaya sürülüyor." Mike'ın sesi daha da alçaldı. "Ve yılda iki kez bu lanet şeyler için yeni para harcamak zorunda kalıyorum. Size söylüyorum, bu aileleri parasız bırakmak için düşünülmüş en zekice planlardan biri. Her Noel ve doğum gününde Sam-"

"Tamam, anladım."

"Tamam," dedi Michael normal bir sesle. "Seninle nerede buluşacağız?" Ace derin bir nefes aldı. "Bizi polise mi götüreceksin?" "Doğru. Sonsuza kadar kaçak olarak kalamazsınız.

Bu iş bitmeli."

Ace'in cevap vermesi biraz zaman aldı. "Bu şekilde içeri giremeyiz.

Saçları kirli ve... ve..."

"Tamam," dedi Mike yavaşça, "anlıyorum. Bana nerede olduğunu söyle, sana bir araba göndereyim. Bu gece Frank'in evinde kalabilirsin. Sam'e de bir şeyler aldırırım... Adı neydi?"

"Araba göndermeyin. Frank'e ben giderim. Sadece özel asansörü var

bekliyor ve oda hazır. Çiçeklerle, meyvelerle ve çikolatalarla doldurun. Ve biz vardığımızda, bol miktarda yemek ve şampanya gönderin. Adı da Fiona, tüm dünyada yayınlandığı için siz de biliyorsunuz."

"Evet, adını biliyorum. Sadece senden duymak istedim. Fotoğrafları bana birini hatırlatıyor."

"Ava Gardner, ellilerin film yıldızı. Fiona kendini ona tıpatıp . Çenesinde hafif bir yarık bile var."

"Öyle mi?"

"Benimle bu tonda konuşma. Sam'in ona kıyafet almasını istiyorum. Erkek kıyafetleri giyiyor ve onlardan sıkıldı. İpek bir şeyler al. Ve ayakkabı. Yedi numara. Ve ona biraz mücevher al. Zevkli bir şey. Ve gerçek."

Mike yumuşak bir sesle, "Siz ikiniz polise gittiğinizde onu bırakmak zorunda kalacak," dedi.

"Evet, ama fotoğrafçılar orada olacak ve..." Ace'in sesi sanki yaklaşan sahne hayal edemeyeceği kadar korkunçmuş gibi kesildi.

"Bu arada Ace, Lisa dün gece geldi. Onu bir kez aradığını ama günlerdir senden haber alamadığını, bu yüzden de endişeden deliye söyledi. Fiona'nın nişanlısıyla aynı uçakla geldi."

"Erkek arkadaş," diye tersledi

Ace. "Oh. Anlıyorum."

"Hayır, hiçbir şey görmüyorsun. Yakında Lisa'yı arayacağım. Sadece tüm bunlar öncelikli."

"Tüm bunlar Fiona için, değil mi?"

"Bütün bunlar, *bizim* -ikimizin- cinayetle suçlandığımız anlamına geliyor." "Ace, Farley Granger ve Ava'nın oynadığı eski filmin kasetine sahip olduğunu doğru mu hatırlıyorum-"

Ace, "Kapa çeneni Mike," dedi ve telefonu kapatıp onun konuşmasını kesti. Yüreği burkularak arabaya doğru yürüdü. Fiona sandığı gibi uyumuyordu, gözleri korku dolu bir şekilde öylece yatıyordu. Onu gördüğünde başını kaldırdı. "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi.

"Çıkmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi. "Seni dışarı çıkaracağım."

Ama adam sürücü koltuğuna geri dönmeye başladığında, kız panik içinde, "Beni bırakma" dedi, adam da onu yarı kucağında taşıyarak arabaya bindirdi.

Yolcu koltuğuna oturdu ve otele kadar Ace'e *neden* vazgeçtiğini, neden kaçmayı bırakmaları gerektiğini düşündüğünü anlattı. Neden teslim olmaları *gerektiğini*.

On bir

Fiona sağlıklı düşünemiyor gibiydi. Hatırlaması gereken bir şey varmış gibi görünüyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Ace arabanın kapısını açıp ona yardım ettiğinde belli belirsiz . Onu asansöre götürdüğünde ve kapılar kapandığında bir farkındaydı.

Ama asansörün kapıları açıldığında, mermer zeminli bir fuayede oldukları ve Ace'bir oturma odasının kapısını açtığı gerçeğine odaklanamadı. Işık üzerlerine doldu ve parlak, mutlu renkleri hissetti.

Kız orada gözlerini kırpıştırarak dururken Ace ondan uzaklaştı, sonra elinde yemek dolu bir tabakla geri döndü. Tabağı kızın burnunun dibinde tutuyordu.

Hayvan, tabağı ileri geri hareket ettirdi. Fiona da onu takip etti. Sıcak, lezzetli yemek kokusu kadar insanı canlandıran başka bir şey yoktu.

Masaya yaklaştığında, bir çatal aldı ve ağzına bir lokma uzattı. Kadın alışkanlıkla ağzını açtı.

"Güzel, değil mi?" dedi ve ona bir ısırık daha verdi. Yengeçle doldurulmuş tavuktu ve eriyecek kadar lezzetliydi.

"Otur," dedi usulca. "Yemek ye, bir şeyler iç."

Belki de sonunda bir kulübede değil, kendi ortamında olduğu içindir.

çatlaklardan içeri böcekler giriyordu, ama başladı, çok fazla şeyin neden olduğu sersemlikten çok hızlı çıkmaya başladı. "Duracak mısın

Bana deliymişim gibi davranıp bunlardan birini mi vereceksin?" dedi kaşlarını çatarak.

Ace onun işaret ettiği ruloları yakaladı ve alnından öptü.

"Ve beni öpmeyi bırak," dedi ağzı doluyken.

"Doğru. Bir dahaki sefere dünyamıza dönmen için seni tokatlamam gerekecek." Onun alaycılığını görmezden geldi. "Burada banyo var mı?" diye sordu etrafına bakınarak. "*Gerçek* bir banyo mu?"

"Beni takip edin," dedi onu görkemli bir yatak odasından geçirerek yeşil ve şeftali rengi mermerden bir banyoya götürdü. Lavabolar deniz kabuğu şeklindeydi ve altın muslukları vardı. Tezgâhın üzerinde kaliteli bir otelin kusursuz tuvalet düzeni.

Fiona dönerek Ace'e baktı ve kaşlarını çatı. "Neredeyiz ve buranın parasını kim ödüyor?"

"Bunun için endişelenmeyin. Tanıdığım birine ait bedava." "Ama-"

"Eğer geri dönmeyi tercih edersen-"

"Sorduğum için özür dilerim. Beni biraz bırakabilir misiniz?" "Elbette," dedi, "ama yemeğin soğumasına izin verme."

Beş dakika sonra Fiona önce duş almak mı yoksa büyük küvette ıslanmak mı istediğine karar vermeye çalışıyordu. Aynada saçına bir bakış attı,

kir ve terden keçeleşmiş, duş musluklarını açtı. Sudan gelen buhar mutlulukla gözlerini kapatmasına neden oldu. İnsanın hayattaki en basit şeyleri bile bu kadar özleyebilmesi inanılmaz diye düşündü.

"Aç değil misin?" Ace kapıdan seslendi, ağzı doluydu.

"Sonra yerim," dedi kirli giysileri vücudundan yırtarcasına çıkarırken; sonra yere düştüklerinde tiksintiyle odanın öbür ucuna tekmeledi. O iğrenç şeylerin bir daha çıplak tenine dokunmasını asla istemiyordu.

Duşa girdi ve saçlarını üç kez köpürttükten sonra üzerine güzel kokulu bir saç kremi sürdü ve vücudunun geri kalanını temizlemek için duş jeli kullanırken bıraktı. Saçlarını duruladıktan sonra dışarı çıktı, kalın, sıcak bir havluya sarındı ve küveti doldurdu, yarım bardak kadar pahalı görünümlü banyo tuzunu suya boşalttı ve kabarcıkların yükselmesini izledi.

Sıcak, sıcak suya girdiğinde, hayatında hiç bu kadar harika bir şey hissetmediğini biliyordu. Suyun altına kaymak ve gözlerini kapatıp yüzmek istedi.

"İyi misin?" Ace ona seslendi.

"Hayır," diye karşılık verdi ama de kapının açıldığını duydu. Adamın elinde bir Bir elinde yemekle dolu bir tabak, diğerinde bir kadeh şampanya.

Gözleri de kapalıydı ama düz yürüdüğü için numara yaptığından emindi.

"Git buradan," dedi sahte bir tiksintiyle, ama doğrusu onun orada olmasından memnundu. Son günlerde yalnız kalmak istemeyeceği kadar çok şey olmuştu. Yalnız kalırsa düşünmeye başlayabilirdi.

Ace küvetin mermer kenarına oturdu. "Güzel köpükler," dedi. "Yoğun."

"Çok komik. Bunu paylaşacak mısın?" Kadın çatalı almak için sabunlu elini kaldırdı ama adam çatalı kadının elinin etrafında dolaştırdı ve ona bir lokma yedirdi.

Limon suyunda marine edilmiş

deniz tarağı. "Peki şimdi nasıl

hissediyorsun?"

"Daha iyi. Yüzeysel olarak." Baloncuk dağının üzerinden ona baktı. "Peki gündemde ne var? Şafakta kelepçe mi?" Kadın artık

Aklında ciddi bir şey olduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Fiona'ya gelince, gelebilecek daha kötü bir şey olmadığını hissediyordu, çünkü en kötüsü olmuştu: Kimberly'yi kaybetmişti. Şu anda bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyor gibiydi. Bir bakıma, sanki hayatı sona ermiş gibiydi.

Belki de öyleydi, çünkü "Bu ne böyle?" hissine kapılmıştı.

Ace'ten küvette ona katılmasını istemeyi düşündü.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" dedi, kaşlarını çatarak ve kendini kontrol etmeye çalışarak. "Belki daha az..." Küveti işaret .

Ace uzun bir süre ona baktı ve aniden odanın büyük ölçüde ısındığı görüldü. Şimdiye kadar kaçıyorlardı ve her anları korku ve beklentiyle doluydu. Ama şimdi

Fiona bunun belki de özgürlüğünün son gecesi olduğunu düşünüp duruyordu. Belki yarın polise teslim olacaktı ve belki yarın gece hapisanede olacaktı ve ertesi gün-

Başını kaldırıp Ace'baktı ve odadan çıkmasını söylemek için ağzını açtı ama Ace elindeki yemek tabağını bırakıp lavaboya doğru yürüdü.

"Kaybedecek zamanımız yok," dedi. "Yapmamız gereken planlar var ve bunların şimdi yapılması gerekiyor."

"Ama bekleyemezler miydi-"

Durdu çünkü adam tezgâha bakıp erkek tıraş takımlarını almış ve yüzünü köpürtmeye başlamıştı.

"Ben küvetten çıkana kadar bekleyemez misin?" dedi, küçümser görünmeye çalışarak. Ama ses tonu Fiona'nın dikkatini çekmemiş gibiydi ve Fiona, Fiona gömleğini çıkardığında -Allah yardımcısı olsun- nefesini tuttu.

Birkaç dakika boyunca Fiona orada öylece yattı. *Bu* vücudu ona kuş gözlemciliği mi vermişti? Adamın sırtına bakıyordu, geniş omuzlar kaslı bir sırtın tepesindeydi ve küçük bir bele doğru iniyordu. Jeremy spor salonunda zaman geçiriyordu ama bu adama benzemiyordu, bal rengi teni ve tıraş olurken hareket eden kaslarıyla Ace'e hiç benzemiyordu.

Adamın aynada kendisine baktığını fark ettiğinde onun farkına vardı. Hızla arkasını döndü ve adamın yarı çıplak vücudundan başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Ace yeniden tıraş olmaya başladı. "Nasıl olacağımızı planlamamız gerekiyor," dedi. "Kuzenim Frank bizim için iki avukat tuttu.

Sanırım her biri, yani yol boyunca bizimle olacaklar. En azından polisle birlikte gidebildikleri yere kadar." Tıraş bıçağını su dolu bir leğene daldırdı, sonra aynada ona baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi. "Orada başka bir tıraş bıçağı var mı? Onu alabilir miyim?" Ace'in küvetin yanına bıraktığı tabaktaki tüm yemeği yemişti ve Ace başka bir tıraş bıçağı uzattığında, bir bacağı köpüklerden kaldırdı, sabunladı ve sonra bacağı tıraş etmeye başladı. "Tıraş olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Çok kötü, keskin bir kirli sakal bırakıyor. Ağda yapmanın tek yolu bu." Kafasını kaldırdığında, Ace'in aynada ağzı açık bir ifadeyle kendisine baktığını görmenin mutluluğunu yaşadı. Güzel! diye düşündü, iki kişi

bu oyunda oynamak.

"Ne diyordun?" diye sordu tatlı tatlı.

"Teslim olmamız için planlar yapıyordum," dedi ve sonra

tıraş oluyordu ama adamın onu izlediğini görebiliyordu. Ve adam boğuk bir

"Ah!" sesi çıkardığında gülümsedi. "Benim tavsiyem

Ama bu gece teslim olmak istersen, bunu ayarlayabiliriz."

"Hayır," dedi tereddütle, "bekleyebilirim." Ace başka şey söylemeyince sol

bacağını bıraktı ve sağ bacağından başladı. "Gerçekten korkunç olacak mı?"

"Tecrübelerime dayanarak söyleyemem ama parmak izi alınıp resminizin

çekilmesinin ve ardından bir hücreye konulmanızın çok

hoş."

Fiona bir an için bunun gerçekten geldiğini hayal etmeye çalıştı ama

yapamazdı. Hayatında hiç suç işlememişti. Vergi kaçırmamıştı. Kırmızı ışıktaki

bile geçmedi! Yine de

Yarın yüzleşecekti.

"Ama uzun sürmeyecek, değil mi? Yani, avukatlar çok zeki olabilir ve bizi

kurtarabilirler, değil mi?"

"Doğrusu, sanmıyorum. Akrabalarım günlerdir özel dedektifleri bu işle

meşgul ediyor ve hiçbir şey bulamadılar. Sen ve ben anladık ki

Birbirimizle olan bağlantımız baban aracılığıyla oldu. Kimse Smokey'nin Roy'la bağlantısını ya da neden senin ve benim Roy'un varisleri olduğumuzu bilmiyor. Sen de

Orada çok kalacak mısın? Banyo yapmak istiyorum."

"Elbette," dedi Fiona düşünceli bir ifadeyle, sonra da dalgın dalgın adamın banyodan çıkışını izledi.

Düşünmeye devam ederek küvetten çıktı ve kalın bir bornoz sonra yatak odasına gitti. Masanın üzerinde, birinin üzerine "Fiona" yazdığı büyük beyaz bir çanta vardı. Çantayı açtığında, içinde bir sürü kozmetik ürünleri ve nemlendiriciler. Onları görünce ağlayabilirdi.

Yüzüne Chanel kremini sürerken dolabı açtı ve kendisine uyan kadın kıyafetleriyle dolu olduğunu gördü. Ve dolabın içinde

Çekmecelerde iç çamaşırları ve beyaz pamuklu basit bir gecelik vardı. Fiona aldatici derecede sade geceliği kaldırırken, New York'lu gözleri bu giysinin birine en az sekiz yüz dolara mal olduğunu hesapladı. Fırlatıp attı ağır bornozu bir sandalyenin üzerine koydu, geceliği giydi, sonra dolaptan ipeksi şeftali rengi bir bornoz çıkardı.

Birileri bu otel süitini döşemek için büyük bir zahmete ve masrafa katlanmıştı,

düşündü. "Tebeşir

yukarı

daha

fazla

gizem

Bayım.

Ben sadece basit bir adamım Montgomery," dedi yüksek sesle.

Giyindikten sonra, yüzü ve vücudu zımpara kağıdına daha az benzediği için oturma odasına gitti, Ace'in üzerinde hâlâ sadece pantolonu vardı ve bir sandalyede oturmuş gazete okuyordu.

Onu gördüğünde, rahatsızlığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sadece gazeteyi yere bıraktı ve "Bence bunları okumalısın, böylece neyle suçlandığınızı görebilirsin" dedi; sonra onun yanından geçerek banyoya doğru yürüdü. Adam gittiğinde, kadın gazete yığınınına doğru yürüdü ve bir tanesini aldı.

"Oyuncak Ayı Katilleri" diyordu bir gazete. " Vahşice öldürülen Roy

Hudsonun iş arkadaşı dün basına 'Tıpkı büyük bir oyuncak ayı gibiydi' dedi.

'Çok tatlıydı ve her zaman herkes için bir şakası vardı. Birisi böyle oyuncak ayı gibi bir adamı nasıl öldürebilir, bilmiyorum' dedi."

Fiona oturdu ve okumaya devam ederken elleri titremeye başladı, çünkü

kendisi hakkında korkunç şeyler okudu. Gazetelere göre sevgisiz büyütmüş, yatılı okullara terk edilmişti. Bir dergide, Fiona'nın yetiştirilme tarzının onu nasıl soğuk ve sevgisiz yaptığını anlatan bir psikiyatristle yapılan bir röportaj vardı. "Böyle bir insan başkalarının hissettiklerini hissedemez. Tahminimce o bir sosyopat."

"Bir sosyopat," diye fısıldadı Fiona.

Eski asistanı Gerald, Kimberly'nin Fiona'nın hiç sahip olmadığı çocukları için bir taşıyıcı anne olduğunu düşündüğünü söylediği bir röportaj vermişti.

Beşinci gazeteye çıktığında Ace'den neredeyse hiç bahsedilmediğini fark etti. Basın onun azmettirici olduğuna, Ace'in ise sadece onun tarafından yönlendirilen biri olduğuna inanıyor gibiydi. Hatta onun tarafından esir tutulduğuna dair bir ima bile vardı.

Ace duştan çıktığında, üzerinde bir bornoz vardı ve saçlarını kuruluyordu, kadın ona baktı.

"Korkunç, değil mi?" dedi. "Sanırım kaçmakla yanlış bir şey yaptık. Basın bizi çok kötü eleştirdi."

"Ben," diye fısıldadı. "Ve babam. Göz ardı edilmiş gibi görünüyorsunuz."

Bunun üzerine Ace arkasını döndü ve kadın yine onun bir şeyler sakladığını anladı.

Adını gazetelerden tutabilecek bir yeraltı dünyası bağlantısı var mıydı?

Ona geri döndü. "Bakın, bu karmaşayı düzeltmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum ve-"

"Nasıl?" diye yarı yarıya bağırdı. "Bunların herhangi biri nasıl düzeltilebilir kimse *gerçeği* aramazken? Tüm bu gazeteler beni mahkum etti. Hepsi bunu *neden yaptığımı* anlamaya çalışıyor, bir adamı öldürüp öldürmediğimi değil. Ya da adamları."

"Ama Roy'un TV programındaki oyuncakların bayiliğini alacak olan oyuncak şirketi için çalışıyordunuz. Ve onun milyonlar kazanma vasiyetinde sen de vardın." "Bunu bilmiyordum," dedi yüksek sesle.

Ace ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Beni ikna etmek zorunda değilsin. Ben de oradaydım, unuttun mu?"

"Pek sayılmaz. Hiçbir şey , değil mi? Roy'u öldüren başka birini görmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Ne yazık ki . Güvertede uyuyordum, bir ses duydum ve siz onun cesedini bulduğunuz sırada aşağı indim."

Fiona bir an için kaçırıldı. O korkunç geceyi hatırlamak istemiyordu.

"Bu gece bu konu hakkında konuşmamak üzere bir anlaşma yapsak nasıl olur? Karar verildi ve için son bir gecemiz var. Bu odadan çıkamayız ama istediğin her şeyi bize getirebiliriz. Tüm yeni kıyafetlerini deneyebilirsin ve-"

"Ve ne? Onları benimle birlikte hapse mi atacaksın? Ben işlemediğim bir cinayet için ömür boyu hapis yatarken polis onları tutacak mı?"

"İki," dedi. "Muhtemelen iki cinayetle suçlanacağız." O televizyonun uzaktan kumandasını aldı. "Film izlemek ister misin? Ya da kuzenim bize istediğimiz videoyu getirebilir."

"Hayır!" diye bağırdı. "Herhangi bir film izlemek istemiyorum. İstiyorum-"

"Bence ," dedi Ace sabırla; sonra masaya gidip ona bir kadeh daha şampanya doldurdu. "Al, bunu iç. Ye biraz çikolata. Ve taze ahududulu cheesecake var. zorundasın. Vazgeçmekten başka çare yok," dedi yumuşak bir sesle, "Dışarıda gördün. Biri seni öldürmeye çalıştı. Bana değil, sana ateş ediyordu. En azından hapiste cinayete karşı güvende olabilirsin."

Şampanyayı bir dikişte bitirdi ve Ace bardağını yeniden doldurdu.

Ve üçüncü bardağı da içtiğinde rahatlamaya başladı. En azından panik hissi azalıyordu.

"," dedi, tatlılarla dolu bir tabak uzatırken. "Gidip uzanalım ve dinlenelim.

Yarın için dinlenmeye ihtiyacımız olacak."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu; sonra dehşet içinde kıkırdadı.

"Yapmamı istiyor musun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Bahse girerim partinin can damarı sensin, Ace Montgomery. Söylesene, gerçek adın Paul ise sana neden Ace diyorlar?" dedi onu yatak odasına kadar takip ederken.

"Ben sınıf birincisiydim-Ace," dedi gülümsemeden, elindeki tabancayı

Odanın büyük bir bölümünü kaplayan tek kişilik kocaman yatağın üzerine bir tabak koydu. "İki yatak istemeliydim," dedi.

"Neden? Daha önce de birlikte yatmıştık ve bu yataktan çok daha küçük bir yatakta."

"Belki de uyumuşsundur," diye mırıldandı Ace, sonra uzaktan kumandayı aldı. Yatağa uzandı ama Fiona'dan o kadar uzaktaydı ki ayrı odalarda da olabilirlerdi.

Cheesecake yiyordu ve tüm o şampanya içinde bir şeyleri susturmuş gibiydi. Ve zihnini berraklaştırıyor gibiydi.

"Halk beni yargılamış ve suçlu bulmuş gibi görünüyor, bu yüzden işlemediğim bir suçtan yargılanacak olsam bile yine de suçlu bulunacağım," dedi sessizce. "Belki de bu şeyle savaşmayı denemeliyim."

Ace televizyondaki kanalları değiştirdi. "Ve belki de vurulabilirsin. Seni takip eden kişiyi unuttun mu?"

Derin bir nefes aldı. "Melodramatik görünmek istemem ama hayatımın geri kalanını hapiste geçirmektense ölmeyi tercih ederim."

Ace buna cevap vermedi ve eğer o kadar hareketsiz olmasaydı, onun kendisini dinlemediğini düşünebilirdi.

"Anlamıyor musun? Adımı temize çıkarmazsam, asla bir hayatım olmayacak. Ben bile

Suçlamaları mahkemede de lekelenmiş olacağım ve oyuncak sektöründe bir daha asla iş bulamayacağım."

Onun cevap vermesini bekledi ama o gözlerini önünden ayırmadı. Ama gömleğinin kalbinin üzerinde hızla hareket ettiğini görebiliyordu. Adam Sakin kalmaya çalışıyor, diye düşündü. Aklımdan geçenleri söyleyebilmek için kendini sabit tutmaya çalışıyor.

"Ama eğer adımı *temize* çıkarırsam, bu farklı bir hikâye olur," dedi usulca, ona doğru eğilerek.

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" Ace de aynı şekilde yumuşak bir sesle sordu. Televizyonun o kadar kısıktı ki zar zor duyabiliyordu. "Polis, avukatlar ve yarım düzine dedektif bizi temize çıkaracak bir şey bulamadı."

"Çünkü sen ve ben ne bildiğimizi öğrenmek zorundayız." Bir nefes daha aldı. "Bizi ayırırsanız gerçeği asla öğrenemeyiz."

Ace onunla yüzleşmek için döndü ve gözleri gergindi. "Ya baban hakkında gerçekten korkunç şeyler?"

"Ya *amcan* hakkında gerçekten korkunç şeyler öğrenirsek?" diye ona karşılık verdi. "Sanırım o da bu işin içinde." Gözlerini ona . "Ya da ya benden özenle sakladığın bazı sırları öğrenirsem?"

"Kimberly'nin bir oyuncak bebek olduğu sırrını mı kastediyorsun?"

Fiona ellerini havaya kaldırdı ve yatağı uzandı. "Bunun bir keşif olması

mı gerekiyor? Onun kim olduğunu bilmemen şok edici. Sen

Kuşlar dışında bir şey biliyor musun? Sanırım Kimberly'yi bir kuşbilimci

yapsaydım, onun hakkında her şeyi bilirdiniz. Ya da belki de sadece

Kimberly'nin kanatları."

"Fena fikir değil. Yok ettiğın timsahın yerine bir kuş bebek yapabilirsin. Bir çeşit timsah."

Fiona'nın artan öfkesi onu hemen terk etti ve güldü. "Yapamazsın

En üst kalitede bir moda bebeğı üretilip piyasaya sürmenin ne kadara mal olacağını hayal edin. Böyle bir şey yapmak için Bill Gates kadar zengin olmanız gerekir."

Sanki onun ifadesini düşünüyormuş gibi cevap vermesi zaman aldı.

"Disney'in birkaç çizgi film çizip sonra karakterlerin kopyalarını franchise vermesi gibi mi?"

"Disney, *Star Wars*..." Ona baktı. "Ve *Raphael*."

"Ve en döndük. En bizi bu işe sokan şey buydu."

"Ama bizi buradan ne ?" Fiona sessizce sordu. "Asıl soru bu, değil mi?"

"Avukatlar araştıracak. Araştıracaklar ve bu olayı çözmeye çalışan dedektifler var. Ve kuzenim-"

Fiona daha fazla hareketsiz kalamadı. Yataktan kalktı ve ayakucuna doğru yürüyerek onunla televizyon arasında durdu "Bu insanlara neden bu kadar güveniyorsun? Senin de hayatın söz konusu. Gazeteler bu olayda seni göz ardı etmiş gibi görünse de -neticede ünlü değilsin, Kimberly gibi bir bebek yaratmadın- bu işin içinde sen de varsın."

"Başka ne seçenek ki? Ace başını hareket ettirerek etrafına bakmaya çalıştı, sanki onun ne yaptığından çok televizyonla ilgileniyormuş gibi şöyle diyordu. " şekilde devam edemeyiz. Sıcak ve soğuk akan suyu olmayan kulübelerde yaşamaya dayanamıyorsunuz ve en küçük bir vahiyde yıkılıyorsunuz. Dışarıda buna dayanamayacak kadar yumuşaksınız."

Fiona'nın aklından o kadar çok kelime geçti ki hepsini çıkaramadı.

"Yumuşak mı?" dedi ve sessiz sesi bir bağırıştan daha yüksekti. " *Ben*

Yumuşak mı? Ben kendimi yetiştirdim, sen... sen... Olduğum her şeyi kendim yaptım, hiçbir şey olmadan

Kimseden yardım almam."

Ellerini kalçalarına koydu ve yatağın bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Kimberly ile çalışmaya nasıl başladığımı biliyor musunuz? Ben yarattım işte . Üniversiteden mezun olduğumda hiçbir bağlantım yoktu.

bir yetim de olabilirdim. Ve arkadaşlarımı merdiven basamağı olarak kullanmayacaktım. Bana 'zavallı küçük Burkenhalter kızı' derlerdi.

Ama *hiçbir şeyin* beni durdurmasına izin vermeyecektim."

Dönüp ona baktı, adam yatağa uzanmıştı, elleri ayak bileklerini kavuşturmuş, bir kolunu başının arkasına koymuş, diğer elinde kumandayı tutuyor ve yüzünde yumuşak bir ifadeyle ona bakıyordu. Yumuşak! diye düşündü.

Volta atmaya devam etti. "Birkaç yıl süren çıkmaz işlerden sonra Davidson Toys'da bir yöneticinin kişisel asistanı olarak işe girdim. Yaratıcılığa yardım edeceğimi sanıyordum ama benden sadece kahvesini getirmemi ve kuru temizlemesini yapmamı istedi. Bir hizmetçiden biraz daha fazlasıydım ve bir hizmetçi kadar maaş alıyordum."

Dönerek kolunu kaldırdı ve onu işaret etti. "Ama bunun beni izin vermedim. Ağzımı kapalı, kulaklarımı açık tuttum ve bir gün duy-" Fiona adamın adını söyleyemeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Sesi alçaldı ve sakinleşti. "James Tonbridge Garrett'ın bir B klonu için dünyayı verebileceğini söylediğini duydum." Fiona Ace'e ters ters baktı.

"Umarım *onun* kim olduğunu biliyorsundur."

Ace başını salladı, yüzünde hâlâ hiçbir duygu yoktu.

"Üç gün üç gece hiç uyumadım," dedi, artık öfkesi geçmişti.

Dönerek perdeli pencereye doğru baktı. "Yapmaktan başka bir şey düşünmedim... sadece yeni bir oyuncak değil, bebek dünyasında yepyeni bir konsept. Hikayesi olan bir bebek yarattım, bir insan olarak öğrendikçe ve büyüdükçe yılda iki kez değişen bir hikaye."

Ace'e baktı. "Fikirlerimi çizmesi için bir ressam , sonra bir Pazartesi sabahı Garrett'ın ofisine girdim ve tüm konsept ona."

Ace bir süre hiçbir şey söylemedi, öylece uzanıp ona baktı. "Anlıyorum. İş dünyasında harikasın. Etraf temiz olduğu ve sifonlu bir tuvaletiniz olduğu sürece sorun yok."

"Lanet olsun sana!" dedi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Hiçbir şey görmüyorsun. Hiçbir şey. New York da bir ormandır, tıpkı buradaki timsahlar gibi."

"Timsahlar. Çok fazla timsah yok."

"Her neyse. Demek istediğim şu ki..."

"Evet? Tam olarak ne demek istiyorsun? New York'a bebeğinle oynamak mı istiyorsun? Bunu yapamazsın. Olanlar sizin suçunuz değil, ama oldu ve bunu değiştiremezsiniz. O zaman ne istiyorsun? ne diyorsun?"

Fiona yatağın ayak ucuna oturdu. "Hapse girmek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama şu anda tek seçeneğimiz bu. Biri ya da belki bir
Bir grup insan bizi yakalamaya alışıyor. Bizi neden istedikleri konusunda
hiçbir fikrimiz yok ama bunu öğrenmeyi avukatlara, dedektiflere ve polise
bırakmalıyız. Onlar-"

"Hiçbir şey bilmiyorlar." Gazeteleri işaret etti ve
dergiler sandalyenin üzerine yığılmıştı. "Söylediklerimin tek kelimesini
bile duymadınız mı? Kimse *gerçeği* bulmaya alışmıyor. Sadece *bizi*
bulmaya çalışıyorlar. Biz serbest katilleriz."

"Oyuncak Ayı Katilleri."

"Doğru. Bir oyuncak ayıyı öldürmekten yargılandık ve suçlu bulunduk."

Tekrar ayağa kalktı. "Ama biliyorsunuz, Roy Hudson *benim* için bir
oyuncak ayı değildi. Ellerini sürekli üzerimde gezdiren iğrenç yaşlı bir adam
olduğunu düşünüyordum."

Ace biraz yuvarlandı, komodinin çekmecesini açtı ve bir kalemle not
defteri çıkardı. "Bu iyi bir şey. Dedektiflere bunu kontrol ettireceğiz."

"Bu çok işe yarayacak. Gazetede alıntılanan kadın artık kendi adına bir isim
yaptı. Sözünden dönmeyecek ve alay konusu olmayacaktır."

"Doğru," dedi Ace, sonra kalemi ve kağıdı çekmeceye geri koydu ve

Kapattım.

Fiona yatağın etrafında iki adım attı ve çekmeceyi tekrar açtı; sonra kalemi ve defteri Ace'in göğsüne fırlattı. "Kontrol edebileceğimiz başka şeyler de var."

Kalemi tuttu, yazmaya hazırdı. "Mesela?"

"Bilemiyorum. Eğer seninle benim aramdaki bağlantı , belki de Roy'la aramızdaki bağlantı da babamdır."

"Ama yine de ayrı olabilirler. Roy'un sizi seçme nedeninin beni seçme nedeniyle hiçbir ilgisi ."

"Doğru," dedi tekrar arkasını dönerek. "Ama babamın hepimiz arasındaki bağ olması daha mantıklı. Babam ve Roy ne zaman tanıştılar? Babam Roy'a bir Çekilde yardım etti mi?"

"Yoksa Roy babanı bir şekilde incitti mi?" Ace sessizce konuştu. "Belki Roy babanı ve amcamı incitti ve kendini onlara borçlu hissetti."

Bunun üzerine Fiona Ace'e döndü ve gözlerini kırıştırdı; sonra da yatağa, onun yanına oturdu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" "Aslında oldukça fazla."

"Eğer teslim olursak, hiçbir şey , değil mi?" "Bundan şüpheliyim," dedi yumuşak bir sesle.

Fiona onun gözlerinin içine baktı ve görünüşte rahat olan pozisyonuna rağmen

gözleri yanıyordu. "Teslim olmamızı , değil mi?" "Babanızın sizin gibi biri olmadığını öğrendiğinizde çılgına döndünüz.

düşündün ve işinden kovulduğunda neredeyse aklını kaybediyordun" dedi.

Fiona gözlerini ondan kaçırdı. "Doğru," dedi.

"Ve kulübeden nefret ettin. Kaçak insanlar beş yıldızlı otellerde kalamazlar, hele de bilgi arıyorlarsa."

"Doğru, o kulübeden nefret ederdim."

"Ve birisi seni öldürmeye çalışıyor gibi görünüyor."

Kadın tekrar ona baktı. "Ve başardı, değil mi? Artık ölüden başka neyim ki? İşim, hayatım, her şeyim alındı. Bir gece yattım ve uyandığımda üzerimde ölü bir adam vardı ve o zamandan beri..." Sesi kesildi.

"O zamandan beri hiç sevmediğiniz bir adamla birliktesiniz ve temel konforlardan bile mahrum kalmak zorundasınız."

"Ben-"

"Neyi?" diye sordu. "Duş almadan yapmanın sakıncası yok mu?"

Şarküteri olmadan mı? Olmadan yapmak-"

"Senden hoşlanmıyorum," diye tersledi. "Sen... Yani, sen... Yani, sen..."

Fiona ona bakarken gözlerinde küçük bir parıltı gördü; sonra aniden başı yukarı kalktı ve gözleri büyüdü. "Seni piç!" dedi nefesinin altında. "Bunu sen planladın, değil mi? Teslim olmamızı *hiç* istemedin, *değil* mi? Beni manipüle ettin ve ben de *senin* devam etmeni sağlamaya çalıştım."

"Kendi özgür iradenle karar vermeni istiyorum," dedi, yüzünü asmamaya , ama yüzünde biraz gülümseme vardı.

Ağzının köşeleri.

"Senden nefret etmekten de öte," dedi, ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı ve ona dik dik baktı. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum ve seni hor görüyorum ve umarım suçlu bulunursun ve giyotini geri getirirler ve sen-"

As gülmeye başladı. "ama, demek istemedin. Daha iki saniye önce benden hoşlanmadığını söylüyordun."

"Yalan söylüyordum." Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam onun bornozunun kenarından tuttu.

"Benden nefret ettiğini sanmıyorum," dedi usulca.

"İstiyorum!" Cübbesini çekiştiriyor, adamın elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Sen tanıdığım en soğuk, en duygusuz adamsın. Ve sıkıcısın. Tek yaptığın kuşlarla ilgili televizyon izlemek. Kuşları dinlemek. Kuşlara bakmak. Kuşlar hakkında yazmak. Kuşları *düşünün*." Evini vurmuş olmalı, çünkü

Sonunda onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi görmenin .

Tatlı tatlı gülümseyerek devam etti. "Görünüşe göre her kadının seni istiyor. Belki mavi saçlı yaşlı kadınların senden para dilenmeni istiyordur ama ben senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey paylaşmıyorsun! Her şeyi gizli tutuyor ve kendi içine saklanıyorsun.

Hayatını seninle geçirmeyi kabul edecek kadar aptal olan her kadına acırım.

Seninle aynı yatakta donarak ölecek."

"Öyle mi?" dedi ve hemen ardından kızın bornozunu öyle sert bir şekilde çekti ki kız onun üzerine düştü. Adamın kolları anında kıza dolandı ve onu kendine çekti.

Belki yaşadıkları onca tehlike ve heyecandan, belki de uzun süredir dokunmamalarından kaynaklanıyordu ama dokunduklarında alev alıyordu. Ace'in elleri aynı onun her yerindeymiş gibi görünüyordu. Fiona bacaklarını Ace'in bacaklarına doladı ve ağzı Ace'in ağzının altında açılıp dilini ağzının içinde hissederken ona .

Tutku, hissettiklerini tarif etmiyordu. Bunca gündür onu mu ? Onu arzuluyor muydu? Yoksa sadece insani bir temas için çaresiz miydi?

Yatakta yuvarlandılar, elleri ve ağızları hareket ediyordu. Ace'in ağzı

boynuna doğru hareket etti; bacakları adamın kalçalarına doğru hareket etti.

Cüppesinin üst kısmı açıldı ve göğsünü teninde hissedebildi, sadece elbisesinin ince pamuk tabakası onları ayırıyordu.

Yuvarlanırken, televizyon kumandasının üzerine doğru hareket ettiler ve vücutlarının bir parçası ses kontrolüne çarptı. Bir anda televizyonun sesi sağır edici bir seviyeye yükseldi.

"Ace, sevgilim," dedi televizyondan "Eğer beni duyarsan, sana yardım etmek için her şeyi yaptığımı bilmeni isterim."

Ace, altta, kolları Fiona'nın etrafında, bacakları Fiona'nın etrafında, ağzını Fiona'dan çekip ekrana baktı ve nişanlısı Lisa Rene Honeycutt'ın kendisine baktığını gördü. Dondu kaldı.

Ses Fiona'ya yabancı olduğu için hemen tepki vermedi ama bir şeyin Ace'i soğuttuğunun farkındaydı. Onu tamamen kapatmıştı. "Ne?" diye mırıldandı.

Ama bir sonraki anda Jeremy'nin sesini duyunca o da dondu kaldı. "Fiona, canım, lütfen polise teslim ol."

Yavaşça başını çevirip televizyona baktı. Ekran o kadar büyüktü ki Jeremy'nin yüzü neredeyse gerçek boyutlarındaydı ve görüntü kadar netti ki yatağın ayak ucunda duruyor olabilirdi.

"Fiona, lütfen, sana yalvarıyorum, ol," diyordu Jeremy

Kamera. "Eğer bunu duyarsan, eğer benim için bir şey önemsediyisen, lütfen polisi ara ve seni getirmelerine izin ver. Senin kimseyi öldürmüş olamayacağını biliyorum ve kariyerimi bu inanç üzerine kuruyorum. Bu konudaki gerçeği öğrenmek için gece gündüz çalışıyorum ama kaçak olarak bana yardımcı olmuyorsunuz. Lütfen ara-"

Spiker, Jeremy'nin görüntüsünün yerine kendi görüntüsünü koyarken, "Ve işte bulduk," dedi. "Ayıcık Katillerinin her ikisinin de nişanlıları bu eyalet çapındaki insan avına yardımcı olmak üzere Florida'ya geldiler. Her ikisinin de haber medyasına ve polise çok yardımcı olduklarını söylemeliyiz. Bayan Honeycutt o kadar kapsamlı bir sorgudan geçti ki şu anda bir doktorun gözetimi altında. Birisi Jeremy Winthrop'un günlerdir uyumadığını söyledi.

"İşte size gerçek aşk," dedi spiker sırtarak. "Soğukkanlı bir cinayet bile gerçek aşkın önüne geçemez."

Döner koltuğunda dönerek tekrar kameraya baktı. "Şimdi Teddy Bear Katilleri olarak adlandırılan kişilerin nerede olduklarına dair son bilgileri alalım. Florida eyaletinden ayrıldıklarına ve şu anda Louisiana'da olduklarına inanılıyor. Oradaki polis-"

Ace uzaktan kumandayı kalçasının altından çıkardı ve televizyonu kapattı.

"Bir daha beni yarı yolda bırakma!" Ace, Fiona'nın yüzünü görünce tersledi. Fiona ondan uzaklaştı. "Sen bir piçsin," dedi sessizce ama büyük bir duyguyla.

"Bakın, kişisel sorumluluklarım var," dedi yatağa doğru başını sallayarak neredeyse seviştikleri yerde. "Ben böyle bir şey yapamam. Ben-"

Dönerek, yatağın karşı tarafında oturmakta olan adamın arkasına baktı.

"Peki bu ne anlama geliyor? İstemediğim mi?"

"Demek istediğim, bir erkeğim ve uzun bacakların önümde tıraş edilmesine karşı hassasım ve-"

Fiona hayatında daha önce hiç bu kadar sinirlenmediğinden emindi. "Senin önünde mi?" dedi ve sesi bir tıslamadan biraz daha fazlasıydı. "Senin önünde mi? Benimle *birlikte* banyodaydın," dedi. "Banyo ve sen içeri girdin, gömleğini çıkardın ve... ve... bütün bunlar neydi

Ne hakkında? Beni etmeye mi çalışıyordun? Yaptığın şey bu muydu? Sence-"

"Hiçbir şey düşünmüyorum," dedi, ayağa kalkıp yatağın üzerinden ona bakarak. "Belki de seninle birlikte banyodaydım ama kendini boğmaya çalışmandan korktum. Hatırlarsan bugün intihara meyilliydin."

"Peki benim ne olduğumu nereden biliyorsun? Ve seni ne ilgilendirir

Her neyse?"

"Sen çıkarsın ve ben yine de yapmadığım bir şeyle suçlanırım.

Hudson'ın beni varisi ilan ettiğini de unutma."

Bunun üzerine Fiona yatağın yanındaki sandalyeye sertçe oturdu.

"Anlıyorum," dedi usulca. "Anlıyorum."

"Öyle demek istemedim," diye söze başladı. "Demek istediğim-"

" değil," diyerek onun sözünü kesti. "Nerede durduğumu bilmek güzel.

Ne de olsa timsahını kırdım ve-"

"Fiona için üzülme saçmalığını kesmek ister misin?" diye tersledi. "Fiona'dan

Benim durduğum yerde, birlikte yapmamız gereken bir iş var ve da ancak

birlikte yapılabilir. Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz." Kız

konuşmadan elini kaldırdı. "Ya da daha kötüsü, eğer birbirimizden

hoşlanıyorsak, bence ellerimizi kendimize saklamalıyız."

"Oh, sanırım *seni* masum bir şekilde yatağa çeken bendim. Bunu not

defterine yazmalı ve avukatına anlatmalısın. "Fiona beni baştan çıkarmaya

çalıştı. "

Ace yatağın etrafından dolandı ve onu omuzlarından yakaladı. "Kahretsin!

Beni baştan çıkarmaya çalışmadın. Hiçbir şey *denemek* zorunda değilsin!

Sen güzel bir kadınsın; ilginçsin; zekisin; sen... sen..." Adam onu bıraktı ve

Fiona sandalyeye geri düştü.

Nefes alan Ace kendini sakinleştirmek için bir an durdu. "Tamam, belki soğuk davranıyorum. Bana ne derseniz deyin, şu anda yaşadıklarımız gerçek değil. İzole edilmiş durumdayız; sadece birbirimize sahibiz; bu yüzden Elbette birbirimizden etkileniyoruz. Fiziksel anlamda . Ama daha büyük bir anlamda, daha uyumsuz olamazdık."

Sanki başka bir şey söylemeden dşncesini anlamasını istiyormuş gibi ona bakıyordu.

"Devam et," dedi. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Sen ve ben iki farklı dünyadan geliyoruz. Sen bir şehir kızıydın, ben ise aşağı taşralıyım. Ben..." Ona bakarken dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme belirdi. "Ben bu yüzyılın en büyük erkeğiyim şovenist."

"Domuz," diye bitirdi onun yerine. "MCE Erkek şovenist domuz."

"İşte burada. İşte bu tavır bizi diğerlerinden . Lisa Rene ile neden evlendiğimi biliyor musun?"

"Hayır, ama lütfen söyle bana; bylendim." Sesinde ağır bir alaycılık vardı.

Ona ağzı sıkı bir bakış attı. "nk o da benim istediğim hayatı istiyor. Ve bulabildiğim en zıt karakterde olduğu için. O da benim kadar dışa dönük. Benim kadar arkadaş canlısı-"

"Taciturn?"

"Doğru. Ve onunla yaşayacağım hayatı seviyorum. Bir eş ve anne olmak dışında bir tutkusu yok. Eve döndüğümde bir eşim ve çocuklarım olması fikri hoşuma gidiyor."

"Sen bir geri kafalısın! Senin için kariyer kadını yok, değil mi? Gününü şirket merkezinde geçiren ve çocuklarını dadıya bırakan bir kadın değilsin, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Kendine *çok* sıkıcı bir hayat planlamışsın gibi görünüyor." "Sanırım sen ve Jeremy hayatınızı mükemmelleştirdiniz." "Onunla nişanlı değilim, ama-"

"Ama sorsa evet derdin."

"Elbette," diye tersledi. "Bir kadının bir çift uzun bacdktan daha fazlası olmasından hoşlanır."

Ace yatağın kenarına oturdu, bir süre ona baktı ve konuştuğunda sakindi.

"Az önce, herhangi iki normal insan arasında olabilecek temel bir fiziksel çekim dışında, diğerinin temsil ettiği hiçbir şeyden hoşlanmadığımızı tespit ettik. Sen benim gibi erkeklere tahammül edemiyorsun ve ben hâlâ kadınların mutfakta kalması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda anlaştık mı?"

"Biliyor musun, tüm bu son günler boyunca senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim, ama seni tanıdığımda, sevecek çok az şey olduğunu fark ettim."

"Aynen öyle." Bir nefes aldı. "Artık bazı temel konularda anlaştığımıza göre, işimizi mümkün olduğunca çabuk yapıp ayrılmamızı öneriyorum. Sen kendi hayatına döneceksin, ben de-"

"Mağaranıza dönün. Yoksa gerçek dünyanın üstündeki yuvana mı?"

"Her olursa olsun, benim için uygun. Anlaştık mı? Bu kadar yeter."

Yatağa doğru işaret etti. "Bu karmaşadan Lisa'nın yüzüne bakabilmek istiyorum."

"Bana uyar," dedi, "ama bu gece ne olacak? Sadece bir yatak var." "Bir yatak getirtip oturma odasına koyduracağım. Şimdi biraz uyusak iyi olur, sabahleyin de bir yatak hazırlamanı istiyorum.

ne yapmak istediğine dair net bir karar vermelisin. Belki de tüm bunları içinde kişisel hiçbir şey olmayan bir iş anlaşması olarak düşünmelisin."

"Benim için harika," dedi. "Belki de işe biraz uyumakla başlamalıyız.

Yatak odamdan çıkmak ister misin?"

"Elbette," dedi ve kalkıp yatak odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Oturma odasına girdiğinde kapıya yaslandı ve

bir an için gözlerini kapattı. Yuttu diye düşündü. Buna inanamıyordu ama yutmuştu.

On iki

" ^ "

Ace kapıdan uzaklaştı ve bir dolaba gitti, bir kapak açtı ve oradaki içki seçeneklerine baktı. Kendine üç kadeh burbon doldurdu, sonra bardağı pencereye götürüp dışarı baktı.

Ona inanmıştı, diye düşündü. Ve kızgınlığı omurgasına çeliği geri koymuştu.

Ace gazeteleri görmesine izin vermişti ama Michael'ın o duştayken kendisine gönderdiği raporları görmesine izin vermemişti. Durumu sırtan bir bakış açısıyla görmek başka bir şeydi.

haber spikerleri, bir diğeri ise avukatların bakış açısından bakıyor.

Şimdiye kadar Roy Hudson'ın dünyevi mallarını Fiona ve Ace'e bırakması için hiçbir neden bulunamamıştı. Dedektifler hiçbir şey bulamadı. Kardeşleri ve kuzenlerinin gece gündüz çalışan adamları vardı. Kayıtlar kontrol ediliyor, insanlar sorgulanıyor ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bulunamıyordu.

Ve Ace biliyordu ki, eğer o ve Fiona teslim olurlarsa serbest kalma şansı var. Eric'in ifadeleri ve

Üç ayrı olayda aynı anda aynı otellerde bulundukları için Roy'un ölümünü planladıkları düşünülüyordu. Ve ikisi de milyonlar kazanacaktı.

İkisinin özgür kalabilmeleri için tek şansları Fiona'nın anılarında ne saklı olduğunu bulmaktı çünkü Ace her şeyin arkasında babasıyla ilgili bir şey olduğuna inanıyordu.

Ama ondan bu kadar çok şeyi riske atmasını nasıl istemişti? O piç Garrett'in gerçekleri duymadan onu yargıladığını, yargıladığını ve mahkum duyduğunda bugün olduğu gibi çökmesini nasıl engelledi? Ace'in bulabildiği tek cevap öfkeydi. Eğer onu

Fiona sinirlendiğinde, kendini yenilmiş hissetmezdi. Kızgın olduğunda yarım düzine adamın iradesine sahip olduğunu görmemiş miydi? Silahlı adamdan kaçmak için jilet gibi keskin bitkilerin üzerinden koşabilmesini sağlayan şey öfkeydi.

Korku onun donup kalmasına neden oldu. Kötü haberler onu korkutur ve içine kapanmasına neden olurdu. Ama öfke onu *harekete geçirdi*. Öfke ona cesaret verdi.

Demek öfke , diye düşündü ve viskisinden derin bir yudum aldı.

Öfkenin *kendisine* olması çok kötüydü, çünkü gerçek şu ki, kız ona ısınmaya başlamıştı.

Bunun üzerine bardağına baktı ve gülümsedi. Belki de kız onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkiliyordu. Kızın bir yeteneği vardı.

Onu güldürürdü ve bu çoğu kadın için alışılmadık bir şeydi. Aslında, oldukça kötü koşullar altında bile espri yapabiliyordu.

Ve onun da cesur olduğunu düşündü. Belki bazı şeylerin farkına varmakta biraz yavaştı, mesela birinin ona ateş ettiği gerçeğinin, ama kurşunlarla cesaretle yüzleşmişti. Sayılırdı.

Gülümsedi. Bir de kızın masumiyeti vardı. Bu düşünce onu yüksek sesle kıkırdattı, sonra kapalı kapıya doğru baktı ve dinledi. Gldğn duymasını istemiyordu.

Fiona'nın büyük şehirli bir sert burunlu olduğunu düşünmekten hoşlanmasına rağmen

olabildiğince masumdu. Bir kere, ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini eski bir film yıldızına benzetmek onun için bir şakaydı.

Ama onu ilk gördüğünde, o kara gözleri, kara saçları, yarık çenesinin üzerindeki kırmızı ağzıyla...

Düşüncesine ara verdi ve pencereden dışarı baktı.

"Onu istedin," diye fısıldadı yüksek sesle, sonra bir içki daha aldı. Ama zaman "istedin" tam olarak karşılamıyordu, mi? Hangi erkek bir metre boyunda, boğucu bir tanrıçayı istemezdi ki?

Ama işin içinde şehvetten daha fazlası vardı, diye düşündü ve amcasının kulübesinden ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Ace yıllardır oraya gitmemiştı ve o yerin ne kadar kötü durumda olduğunu görünce şok olmuştı.

bozuldu. Eğer bir bok böceğinin tepeciğinin içinde yaşamaya alışsaldı, bu kulbedekinden daha temiz bir zaman geçirirlerdi.

Ama Fiona işe koyulup temizlik yapmıştı ve ilk şokundan sonra şakalar yaptı. Sonunda, için de keyifli bir akşam geçirmelerini . Ka kadın bunu yapabilirdi ki? diye düşündü. Lisa ojesinin dökülmesinden şikâyet ediyor olurdu.

Bu düşünce zerine Ace viskisini bitirdi. Sadece birkaç hafta içinde Lisa Rene ile evlenmeyi planlıyordu. Tabii cinayetten hapse girmezse.

Pencereden uzaklaşarak kanepeye baktı. zerinde uyumak için yeterince büyüktü ve uyusa iyi olacaktı çünkü yarın aramaya başlamaları gerekiyordu. Neyi arayacaklarını bilmiyordu. Aramaya nasıl başlayacaklarını da bilmiyordu.

Emin olduğu tek şey, eğer başarılı olacaksa, Fiona'yı kendisine karşı öfkeli tutmak zorunda olduğuydu. Kanepeye

Gözlerini kapattı ve Fiona'nın küvette, uzun bacaklarından birini kaldırmış görüntüsü gözünün önüne geldi. Öfkeli, diye düşündü. Evet, gerçekten de. Öfkeli.

On 

" ^ "

Ace yatak odasının kapısını atığında Fiona neşeyle, "Günaydın," dedi.

Kalkmış, giyinmiş ve yatağın karşısındaki küçük masada oturuyordu ve Ace banyodan döndüğünde ona gülümsedi.

", " dedi temkinli bir şekilde. ". Ne oldu?" "Hiçbir şey," dedi kadın, hâlâ gülümseyerek.

Ace ona gözlerini kısarak baktı. "peşindesin?" Masaya doğru yürüdü ve kadının çekmecedeki her kâğıda bir şeyler yazdığını gördü. Tüm kırtasiye malzemelerini kullanmasının yanı sıra, masanın her tarafını da karalamıştı. oda servisi menüsü ve otel hizmetleri rehberinin bulunduğu klasörün iç kısmında.

"Haklı olduğuna karar verdim," dedi.

Bunun üzerine Ace inledi. "Bir kadın bunu söylediğinde, bu işin içinde olduğumu anlarım."

Gözleri öfkeyle parlayan Fiona'nın yüzü değişti. "Ben ayaktaydım Gecenin çoğunda kendime söylediğin kadar korkunç olamayacağını söylüyordum, ama işte yanıldığımı kanıtlıyorsun."

"Memnun etmeyi severim," dedi ve yatağın ayak ucuna oturdu.

"Herhangi bir karar verdin mi?"

"Bunu şeklini beğenmedim, ama haklısın: teslim olamayız, yoksa asla çıkamayız. Sen de mi böyle düşünüyorsun?"

"Oldukça. Peki ne yazıyordun?"

"Ne bildiğimizi ve neyi gerektiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Ve?"

O daha konuşmadan oturma odasının kapısı çalındı. Ace, Fiona'nın nefes alabileceğinden daha hızlı bir hareketle ayağa fırladı, kolundan tuttu ve onu küçük balkona doğru itti. "Ne olursa olsun hiçbir şey söyleme," dedi ve kapıyı onun üzerine kapattı.

Fiona dışarıda balkonda durmuş, odanın içinden gelen sesleri duydukça öfke ve dehşet arasında gidip geliyordu. Her an silah sesi duyabilir miydi? Olası bir kaçış için tahliye borularını incelemeli miydi?

Rotalar mı?

"Sorun yok," dedi Ace kapıyı kaydırarak açarken. "O benim kuzenim."

Fiona başını çevirdi, böylece sadece Ace ona attığı bakışı görebilecekti. Onunla bir konuşma yapacaktı. Canının istediği zaman onu odalara sokup çıkarmasına izin veremezdi.

"?" Fiona elini uzatarak elini sıkmak istedi.

oturma odasındaki koltuktan kalkarken adamın elini tuttu. Ağır görünümlü bir evrak çantası ayaklarının dibinde yerde duruyordu. "Paul'ün bir akrabasıyla tanışmak çok güzel."

Adam çok yakışıklıydı, Ace'den daha kısa boylu ve daha iri yapılıydı. Fiona onun Ace'in yanında bir denizciye benzediğini düşündü. Elleri bile

-

Bu düşüncayı durdurdu. "Ne buldun?" diye sordu, otururken.

onun karşısında.

Ace Fiona'nın yanına otururken adam birinden diğerine bakıyordu. "Bu arada ben Michael Taggert," dedi. Konuşurken sehpanın üzerine kalın bir kâğıt yığını koydu. "Roy Hudson hakkında kapsamlı bir araştırma yaptırım, en azından bu kadar kısa sürede yapılabilecek kadar kapsamlı." Michael Fiona'ya baktı. "Hudson ve baban John, birkaç yıl önce birlikte balık tutmaya gitmişler."

"Alaska'ya," dedi Fiona nefesinin altından. "Evet, bana bunun hakkında yazdı. Berbat bir yolculuktu çünkü sürekli yağmur yağdı ve hiç balık tutamadılar." "Doğru," dedi Michael. "Tahminimize göre adamlar birlikte geçirdikleri süre boyunca baban ona senden bahsetmiş. Belki de Hudson Smo için üzülmüştür... ah, John'un kızı."

"Devam et, ona Smokey de. Görünüşe göre herkes öyle diyor."

Michael çantasına uzandı. "Aynı adamdan bahsettiğimizden emin olmak için soruyorum, bu senin baban mı?"

Babasının uzattığı fotoğrafa dokunmadan önce bile Fiona'nın eli titriyordu. Bu daha önce hiç görmediği bir fotoğraftı ama babasının çok az fotoğrafını görmüştü. Sadece dört tane vardı ve New York'taki dairesine geri dönmüşlerdi. Bu, babasının Roy Hudson'la birlikte bir çadırın önünde durduğu bir fotoğraftı ve ellerinde boş oltalar tutuyorlardı

ve gülüyordu.

Resme baktıkça Fiona inanmak istemediği şeyin doğru olduğunu fark etti:

Babasının bildiğinden farklı bir yönü vardı. Resimdeki bu adamla hiç tanışmamıştı. Bir haftalık sakalıyla gülen bu adam, onu ve arkadaşlarını Fransız restoranlarına götüren zarif beyefendi değildi.

Fiona sessizce, "Evet, bu benim babam," dedi ve resmi Michael'a geri verdi. "Ama tüm bunlar Roy Hudson'ı tanıdığını kanıtlıyor. "Ama bu sadece Roy Hudson'ı tanıdığını kanıtlar.

Babamın küçük yetim kızıyla ilgili o kadar üzücü bir tablo çizdiğini hayal edin ki Hudson tüm dünyevi mallarını bana bırakma ihtiyacı hissetsin."

Ace düşünceli bir ifadeyle, "Özellikle de senin kadar yaşlı biri için," dedi.

"Hepimiz on sekiz yaşında amigo kızlar olamayız," tersledi Fiona. Michael onun tuhaf ifadesi karşısında gözlerini kırıştırdı Ace, "Lisa," dedi.

"Evet, tabii," dedi Michael, sonra bir an için gözlerini kaçırdı. "Temel olarak, bu yolculuk dışında babanla Hudson arasında bağlantı kuracak hiçbir şey bulamadığımızı söylemeye geldim. Ve seni Ace'le, Ace'i Hudson'la, hatta Ace'i Smokey'le ilişkilendirecek hiçbir şey bulamıyoruz."

Michael bir nefes aldı. "Bu nedenle, ikinizin de teslim olmanız gerektiği konusunda hepimizin hemfikir olduğunu söylemeye geldim."

"Birileri babamı tanıyor olmalı," dedi Fiona, sanki Michael'ın son cümlesini duymamış gibi davranarak. "Birileri babamın o korkunç adam için ne yaptığı hakkında bir fikre sahip olmalı."

"Hudson'ı kastediyor," dedi Ace kuzenine bakarak. "Herkes hâlâ Hudson'ın çok tatlı bir adam olduğunu mu söylüyor?"

"Oyuncak ayı," dedi Michael. "Sıkıcı bir hayat sürmüştü ve o gelene kadar *Raphael* şov fikrini ortaya attığında kimse onu fark etmemişti. Ama bir kez o şovu yazdı ve o küçük yerel TV kanalını haritaya koydu, herkes onu severdi."

"Ben yapmadım!" Fiona tersledi, sonra iki adamın birbirlerine nasıl baktığını gördü. Ayağa kalktı. "Oh, hayır yapmadın. Sakın ikiniz de onu öldürecek kadar sevmediğimi düşünmeye başlamayın." Michael'a baktı. "Kuzeninizi, zavallı Roy Hudson'ı sevmediğimden çok, çok daha fazla sevmiyorum ama yine de *onu* öldürmedim."

Michael kuzenine baktığında Ace kanepede arkasına yaslanmış gülümsüyordu.

"Kadınlar genellikle Ace'ten hoşlanmaz," dedi Michael ciddiyetle. "Söyle bana, kuşlara olan takıntısı mı yoksa sadece göz kamaştırıcı olmaması mı seni bu hale getirdi?"

Bunun üzerine Fiona kanepede Ace'in yanına oturdu ve Michael'a doğru eğildi.

"İkisi de," dedi. "Bana istediğini yaptırmak için başımı döndürüyor

yapmam için."

"Ona benziyor. Karım diyor ki-"

"Siz ikiniz yemek tariflerini ve yorgan karelerini paylaşmaya başlamadan önce," dedi Ace, "sanırım Fiona ve benim konuşmamız gerekiyor. Buradan nereye gideceğimize karar vermeliyiz." "Gidecek hiçbir yer yok," dedi Michael. "Hiçbir şey hakkında ipucu yok. Size anlatmaya çalıştığım da bu."

"Yani tek alternatifimiz polise teslim olmak mı?" Fiona sessizce konuştu.

"Üzgünüm ama görünüyor. Biz her şeyi yaptık.

Montgomery mon-" Michael, Ace'in sert bir bakışıyla sözünü kesti. "Her neyse,

elimizden geleni yaptık. Bak, işte raporlar, istersen okuyabilirsin. Belki içlerinde size bir şeyler hatırlatacak bir şeyler vardır."

Bunu en son Fiona'ya söyledi. "Oh, ve neredeyse unutuyordum. Video kasetlerim var

Teksas'ta yerel olarak gösterilen *Raphael* bölümlerinden bazıları. Onları izlemedim ama dizinin berbat olduğunu duydum."

"Kötü mü? O zaman tüm bu tantana da neyin nesi?" Ace sordu.

"Bilmiyorum. Ama Frank kasetleri gördü ve iğrenç olduklarını, bir avuç serseriden başka bir şey olmadıklarını söyledi. Bir tür Üç Kafadarlar'ın korsanlara dönüştüğünü söyledi."

Ace, "Gösteri ulusal çapta gösterilir ve başarısız olursa ironik olur," dedi.

Fiona, "O zaman bize bıraktığı mirasın bir önemi çünkü hiç para olmazdı," diye ekledi.

Ace ona bakarak, "Kesinlikle," dedi.

Michael dikkatlerini tekrar kendisine çekmek için boğazını temizledi.

"Neden siz ikiniz sabahı burada geçirmiyorsunuz ve öğleden sonra-"

Ace, "Size haber veririz," diyerek onun sözünü kesti; sonra ayağa kalktı.

"Başka bir şey duyarsan bize haber ver." Kuzenini başından savıyordu.

"Elbette," dedi Michael, gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını anlamak için çantasına . "Seni birkaç saat içinde ararım."

"Tamam," dedi Ace, sonra Michael'ı kapıya kadar geçirdi ve geri döndüğünde Fiona çoktan Roy Hudson'ın biyografisini okumaya başlamıştı.

"Hiçbir şey!" Ace elli kadar sayfayı üzerine fırlatırken "Yok bir şey" dedi, sonra da sayfalar dökülürken tekmeledi.

Fiona sakın ve aklı başında olma sırasının kendisinde olduğunu biliyordu.

"Kanıtları yok etmeye devam edersen hiçbir şey bulamayacağız." Kâğıtları almak için uzandı ama sonra kanepeye yaslandı. Bu kadar güzel bir oda nasıl hapisane gibi hissedilebilirdi?

Hapisane düşüncesi kâğıtlara dönüp bakmasına neden oldu. Onlar

Saatlerce okudular ama hiçbir şey öğrenemediler, çünkü öğrenecek bir şey yoktu. Roy Hudson'ın hayatı heyecandan yoksundu - tabii üç e e sahip olmanın heyecan verici olduğunu düşünmüyorsanız. Eski eşlerinin her biri ayrılma nedeni olarak onun başka kadınlara olan ilgisini göstermişti. "Ama bu herkesin sevdiği oyuncak ayı," dedi Fiona acı acı. "Bahse girerim ulusal bir  l  olmadan önce onu sevmiyorlardı."

Ace gülümsedi. "Ulusal bir ünlünün aksine mi?" "Aynen  yle. Hiç bir şey   renebildin mi?"

"Hiçbir  ey." Kâğıtları Smokey ile ilgiliydi ve i lerinde çok az bilgi vardı. Sans rlenmeleri gerekebilir diye onları Fiona'dan önce okumak istemişti. Ama Smokey içine kapanık bir adamdı ve insanlarla olan ilişkilerini k  da d kmezdi.

Saat birde Fiona esnedi ve du  alacağını söyledi. "Bir tane daha mı?"

"Sanırım o kul bedeki küfün bir kısmı sa ıma kök saldı."

"Döndüğünde, gece boyunca yazdıkların hakkında konuşalım. Belki bazı fikirlerin vardır."

"Evet, tabii," dedi banyoya doğru giderken.

Ace arkasından seslendi: "  u videoyu koyup i e koyulayım," dedi.

Banyo kapısını kapatırken "Elbette," diye mırıldandı. Gerçek şu ki, o

tuttuğu gözyaşlarına yol verebilmek için mahremiyet istiyordu. Gecenin büyük bir bölümünü Ace ile arasında bir bağlantı bulmaya çalışarak geçirmişti. Babasının kendi hayatıyla ilgili söylemiş olabileceği her şeyi hatırlamaya çalışmıştı ama ona anlatmak istediği çok şey vardı ve John Burkenhalter mükemmel bir dinleyiciydi. Duşa girdi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. O bir eylemciydi ve bu hareketsizlik onu çıldırtıyordu. Eğer bir ipucu, bir bağlantı bulabilirlerse, o zaman bir şeyler *yapabilirlerdi*. Duştan çıkıp giyinmek için yatak odasına epey zaman aldı. Üzerine nefis bir İtalyan ipek bluz giydi, Erkek kıyafeti ama aynı zamanda kadınsı. Gabardin pantolonun üzerindeki gümüş kemer tokasını takarken, hapishanede ipek giyemeyeceğim, diye düşündü.

Oturma odasının kapısını açar açmaz Ace televizyonun sesini kıstı, "Frank haklı," dedi . "Bu şimdiye kadar izlediğim en korkunç dizi. Adının neden *Raphael* olduğunu bile anlayamıyorum."

Gözlerini görmemesi için yüzünü başka yöne çevirdi. O denedi

Kızarıklığı makyajla kapatmış ama gözyaşları hâlâ belli oluyordu. "Ne kötü?" diye sordu.

"Mike, Teksas'ta basılan eleştiri yazılarının kopyalarını ve

New York, şovun yer. Benden daha iyi anlatabilirler. Şunu dinleyin. ' *Raphael*, *Evde Tek Başına* ile *Define Adası'nın* bir karışımı ve aldatıcı bir şekilde karmaşık. En iyi altı

Hayal edilebilecek yozlaşmış adamlar hazine arıyor ve onu elde etmek için herkese her şeyi yapabilirler. Çocuklarımıza bunu mu öğretmek istiyoruz? "

Ace başını kaldırıp Fiona'ya baktı ama o hiçbir şey söylemedi. "İşte bir tane daha," dedi. " '*Raphael*'in çocuklar için olduğu söylense de, şovda cinsel imalar var - özellikle de homoseksüel. Hırsızlık var, ihanet var ve

Dizide sevilebilir ya da onurlu bir kişi yok. Ma Mills açıkça bir madam ve Ludlow da peltek konuşması ve inci saplı bıçağıyla aşağılık biri. Craddock-' "

"Sinirsel bir tik," dedi Fiona, başı yukarı kalktı, gözleri büyüdü.

"Sinirsel bir tik," dedi Ace hep bir ağızdan. "Ve Hazen'da..." Sözünü keserek soru sorarcasına Fiona'ya baktı. "Fiona'yı hiç görmediğini söylediğini sanıyordum.

göster."

"Ver şu kâğıdı bana," dedi, sonra da yarı yarıya kaptı. "

Hazen, onun-' " Ace'e baktı. "Hazen, sanki bir canavarla savaşmış ve neredeyse kaybediyormuş gibi koluna kadar uzanan elindeki yara iziyle-

Bunun üzerine Fiona kanepeye oturdu ve kâğıt elinden düştü.

Ace onun şokta olduğunu görebiliyordu ama nedenini bilmiyordu. "Bu gösteriyi daha önce izlediniz mi? Sorun bu mu? Belki Hudson biliyordu-"

"Bu benim babamın hikâyesi," diye fısıldadı Fiona. "Ve bunun adı

Raphael, ben Raffles. O piç hikayeyi babamdan çaldı."

Ace bir an öylece oturup ona göz kırptı; sonra gülümsedi; sonra

Biraz daha gülümsedi; sonra o kadar geniş sıırttı ki neredeyse yüzü

çatlayacaktı. Bir sonraki an sandalyesinden fırladı, Fiona'yı belinden

yakaladı ve kollarının arasına aldı. "Bulduk!" dedi ve onunla dans etmeye

başladı. "Onu bulduk."

Fiona hâlâ en sevdiği çocukluk hikâyesinin, kendi çok özel hikâyesinin

yüksek sesle okunduğunu duymanın şaşkınlığı içindeydi.

Ace, Fiona'yı odanın diğer ucuna götürürken karışık duygular içinde değildi;

sonra bir ses sistemindeki bazı düğmelere bastı ve oda ZZ Top müziğiyle

canlandı.

Ve müzikti, Fiona'nın çaldığı vahşi acid rock.

yalnızdı ve kutlama yapmak istiyordu, bu da onun şaşkınlıktan çıkmasını sağladı.

Kollarını başının üzerine kaldırdı ve öyle bir şekilde dönmeye başladı ki

Sadece yalnızken yapardı ve Ace de . Kalça kalçaya, omuz omuza, müzik

bangır bangır.

"Alaska yolculuğunda," diye bağırdı Ace, Fiona'nın üzerine eğilip

geriye doğru eğildi.

"Yağmur yağdı," diye bağırdı. "Babam hikayeler anlatmayı severdi."

Ace dizlerini ayırdı ve kalçalarını sonuna kadar hareket ettirerek aşağı indi;

Fiona da onunla birlikteydi. "Hudson kendini suçlu hissetti," diye bağırdı

Ace, "bu yüzden her şeyi Smokey'nin kızına bıraktı."

"Ben!" Fiona bağırarak karşılık verdi, sonra kollarını tekrar kaldırarak yukarı çıktı. "

Ahhhhh haaaaa!" bağırdı, country tarzında.

Ace onu kollarından yakaladı ve etrafında döndürdü. ". Başardık.

başardık. Başardık," dedi tekrar tekrar dururken. "Başardık."

Fiona ondan uzaklaştı ve hayatında hiç dans etmediği kadar sert ve şehvetli bir şekilde dans etti, başını geriye atarak vahşi müziğin içine işlemesine izin verdi. "Jeremy bu müzikten nefret ediyor," diye bağırdı.

"Lisa da öyle," diye bağırdı Ace.

"Hoşuna hiç düşünmezdim!" diye bağırdı. "Bay Birdman değil."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi imalı bir şekilde; sonra bir anda kollarını birbirlerine doladılar ve

öpüşüyorlardı. Fiona'nın bacağı Ace'in bacağının üzerine geldi, Ace bacağı kavradı ve kalçasına doğru çekti, sonra kalçalarını Fiona'doğru hareket ettirmeye başladı, daha da yaklaştı ve-

Şarkı bitti, CD bitti ve aniden sessizliğe gömüldüler. Ve sessizlik sağır ediciydi.

Önce Fiona çekildi. "Ben, ah," dedi, vücudu hâlâ onunkine sarılıydı.

"Doğru," dedi Ace ve sonra kalçasını indirdi.

Fiona ondan bir adım geri çekildi. Fiona'nın göğsü, hem onun hem de Yorucu dansın ve onu öpmenin, onu kendine yakın hissetmenin verdiği duyguyla. "Jeremy," dedi kararlılıkla, sanki bu sözcük bir savaş çağrısıymış gibi.

"Onları, Jeremy ve Lisa'yı düşünmek zorundayız," dedi. "Bizim için her şeyi riske atıyorlar, gece gündüz çalışıyorlar ve-"

"Elbette," dedi Ace. "Şimdi müsaade ." Bununla birlikte yatak odasına üzere ayrıldı.

Fiona kanepeye oturdu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Çek ellerini, dedi kendi kendine. Bu durum gerçek değil. Bir bakıma sanki ıssız bir adada mahsur kalmışlardı ve birbirlerinden başka yoldaşları yoktu. Normal bir durumda Ace gibi bir adamdan asla ama asla etkilenmezdi. Herhangi bir acil durumda güvenebileceği, ne olursa olsun soğukkanlılığını koruyan, onu koruyan ve-

Uzaktan kumandayı aldı ve kaseti başlattı. Onları bu gerçek dışı durumdan kurtarmayı düşünmektense

Olmaması gerekeni.

On dört

" ^ "

"Peki ne buldun?" Ace otuz dakika sonra sordu. Üzerinde kalın bir eşofman takımını ve onun üzerinde de ağır bir bornoz vardı, boynunda da bir havlu vardı.

"İyi misin?"

"Elbette," diye tersledi. "Bir şey öğrenip öğrenmediğini sordum."

"Kafamı koparmak zorunda değilsin. Neyin var senin? Dakikalar önce , şimdi samimi bile olamıyor musun? Ve neden kutup yürüyüşündeymişsin gibi giyinmişsin?"

Kadının sorusuna cevap vermedi ama yan masadaki telefonu aldı. "Öğle yemeği için ne istersin? Kuzenim istediğin her şeyi getirecektir."

Birdenbire farkına vardığında hâlâ kıyafetine kafa yoruyordu. "Soğuk bir duş aldın, değil mi? Çok, çok soğuk bir duş."

Ace kaşlarını çattı, telefon ahizesi elindeydi. "Ton balıklı sandviç mi?

Yoksa sıcak bir öğle yemeği mi istersiniz?"

Fiona tatlı tatlı gülümsedi. "Sen ne ben de ondan alacağım. Ama yukarıya bir fincan kahve gönderilmesini isterseniz iyi olur. Sıcak kahve."

Bunun üzerine Ace bornozunu açtı, ona sakinleştirici bir bakış attı ve ahizeye yarım kabuklu bir düzine istiridye istediğini söyledi.

Fiona gülerek televizyona geri döndü. Ace aldığı kadar iyi verebilen bir adamdı, diye düşündü, sonra Jeremy'nin kendisiyle dalga geçilmesinden nefret ettiğini hatırladı.

"Bu kadar yeter," diye mırıldandı.

Ace onun yanına oturdu. "Kendi kendine konuştuğunu biliyor muydun?"

"Ve sen horluyorsun, yani ödeştik."

"Ve diş macununun kapağını yerine koyar mısın? Ve tıraş bıçağımı kullanma."

"Islak havlularını toplamam için yere bırakmayı bıraktığında bırakacağım," diye tersledi. "Ve bu sabah kreplerin üzerindeki bütün çilekleri yedin. Çilek benim favorimdir."

"Benimki de öyle," dedi Ace. "Lisa muz sever."

"Jeremy de öyle," dedi Fiona şaşkınlıkla; sonra Ace ile birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını fark etti. "Muz ve çilek birlikte harika olur," dedi, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"En iyisi," dedi Ace, sonra tekrar televizyona baktı, "Şimdi bana ne bulduğunu anlat."

"Zaten bilmediğim bir şey değil."

"Hadi ama, daha fazlasını görmüş olmalısın."

"Daha fazla mı?" Fiona konuşurken Ace'in aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Ah, evet, anlıyorum. Sanırım Roy'u babamın hikâyesini çaldığı için intikam almak amacıyla öldürdüm."

"Aynen öyle. Öyleyse bana bu hikaye hakkında bildiğin her şeyi anlat."

". " Uzaktan aldı, kaseti geri sardı ve sonra tekrar oynattı. "Şuradaki adamı görüyor musun?"

"Darsey."

"Çok iyi. Sanırım eleştirmenlerin eşcinsellikle kişi o, değil mi?"

Ace başını salladı. "Diğer erkekleri arzuluyor."

"Hayır, o diğer erkekleri arzuluyor. Darsey bir kadın. Babam bunu hikayenin içinde iyice açığa çıkardı."

"Pekâlâ, bana hikâyenin genel bir özetini anlatın."

"Bir hazine var, bir çift altın aslan, Raffles adında bir adamın-

değil

Raphael.

geri

dön

AB

D'de

.

geri

dön

Ama gemi battı ve her şey kayboldu."

"Aslanlar hariç."

"Onlar da kaybolmuştu ama o kadar büyüklerdi ki bir dalgıç onları buldu; sonra O ve diğer bazı adamlar denizden çıkarıp sakladılar. Adamlar aslanların nerede olduğunu gösteren bir harita yaptılar; sonra hepsi öldü.

gizemli ve ürkütücü yollarla." Fiona hınzırca sıırttı. "Bunların hepsini babam bana kanlı ayrıntılarıyla anlatmıştı."

"Baban bu hikayeyi sana ne zaman anlattı?"

"Aslında bana anlatmadı. Altı yıl boyunca yazdı.

Çocukken kırık bir bacakla aylarca yattım. Bana her gün bir mektup gönderdi ve her mektupta hikayesi biraz daha ortaya çıktı."

"Tamam," dedi Ace, " et. Adamlar öldürüldükten sonra ne oldu?"

"Son adam korkunç bir kazada öldü. O-"

"Ah," dedi Ace, "zil sayesinde kurtuldum." Kapıyı açmak için ayağa kalktı.

oda servisi.

Fiona el arabasını kimin kullandığını görmek için boynunu çevirdi ama kişi görüş alanının dışında kaldı. Ace o kişiyle birkaç dakika konuştuktan sonra oda servisi masasını iterek geri döndü. Fiona'ya oturmasını işaret ederken, ", " dedi.

"Adam öldü ama harita hayatta kaldı. Hikayeye göre harita adamın ve yıllarca kimse ne olduğunu bilmedi. Ev sahibesi bunun güzel olduğunu düşündü, bu yüzden çerçeveletti ve yıllarca duvarında asılı kaldı.

Öldüğünde, borçlarını ödemek için diğer her şeyle birlikte harita da satıldı."

"Tavuk mu istersin balık mı?"

"İkisinden de biraz ve salatanın hepsini alma," dedi Fiona, bir ruloya uzanarak. "Ta ki... Bakalım, otuz iki yaşındayım ve bacağımı kırdığım yaz on bir yaşındaydım, yani-"

"Yirmi bir, eğer çıkarmaya çalışıyorsan," dedi. "O ben istedim. Neden içinde kuru üzüm olanı almıyorsun?"

"Çok tatlı," dedi kadın ruloyu ikiye bölüp ona da bir pay verirken. "Tereyağı," dedi ve ona uzattı. "Tamam, hikayeye göre - ve babam gerçek gibi görünmesi için çok çalıştı - yaklaşık yirmi üç

Yıllar önce birisi haritayı gördü, gerçek olduğunu anladı ve beş kişiyle birlikte

diğer insanlar ve aslanları aramaya başladılar. Ancak aslanların hazine olduğunu bilmiyorlardı. İlk başta haritanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

"Dur bir dakika. Baban bu hikayeyi nereden duydu?"

Ağzı doluyken -yemekler çok ama çok güzeldi, her şey tazeydi, sanki denizden yeni çıkarılmış ya da asmadan yeni koparılmış gibiydi- neredeyse Ace'in ima ettiği buysa, çalmadığını söyleyecekti. Bunun yerine, sakince, Ace'e o olayı anlatırken geri adım atmaya başladı

Noel tatilinde bacağını kırmıştı ve sonuç olarak çok yalnız kalmıştı.

Kasıklarından ayak parmaklarına kadar alçıda olduğu için hiçbir arkadaşıyla eve gidememişti. Ve babası her zamanki Noel ziyaretini yapamayacağını söylediğinde neredeyse histerik bir hale gelmişti.

"Dünyadaki en sefil çocuktum," dedi Ace'e. "Ama babam ben iyileşirken bana işini anlatarak eşlik edeceğini söylemişti." Fiona hatırladıkça gülümsedi. "O ilk mektup beni daha çok ağlattı çünkü bana harita çizmekle ilgili ne yazabilirdi ki? "Sevgili Fee, Bugün altı dönüm ölçtüm, yarın dört dönümölçeceğim. Ben de öyle yazdım.

bekleniyordu."

"Ama onun yerine *Raffles*'ı aldınız."

"Aynen öyle. Babamın harika bir mizah anlayışı olduğunu biliyordum.

Her yıl doğum günümde bana fantastik bir harita gönderirdi, uzak yerler hakkında bir şeyler

Karamel Gölü ve Dondurma Dağı gibi egzotik isimlerle." "Çok egzotik," dedi Ace, buzlu çay bardağını yeniden doldururken.

"Bir çocuk için harikaydılar," dedi savunmacı bir ses tonuyla.

"Sadece demek istedim ki..." Bir an durakladıktan sonra gülümsedi. "Boş . Devam edin. *Raffles*'ı nasıl yarattı?"

"Sanırım gün gün yazdı. Ama sanki gerçekten o yolculuktaymış, diğer beş kişiyle birlikteymiş ve her şey gerçekten oluyormuş gibi yazdı ve..."

Sustu ve başını kaldırıp ona baktı. Ace tek kelime etmiyordu. Başı yemeğinin üzerine eğilmişti ve hiçbir şey söylemiyordu.

Fiona, "Hayır, bilmiyorsun," dedi.

"Ne yapmayayım?" Ace şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Bana öyle bakma Montgomery. Bunu daha önce de gördüm ve bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum."

"Ya hikaye değilse? Ya gerçekten babanın anlattığı gibi olduysa?"

Bunun üzerine Fiona tiksinti dolu bir bakış attı. "Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ben çocukken babamın karakterlerin dünyadaki en komik insanlar olduğunu düşünürdüm. Ama ne biliyordum ki? Ben bir çocuktum ve sevdiğim şey yetişkinlerin aşağılanmasını görmektir."

"Öldürölmekten bahsetmiyorum bile," dedi Ace. "Ve soyuldu ve ihanete uğradı ve- "

"Aynen öyle. Bir yetişkin olarak insanların ne kadar korkunç olduğunu görebiliyorum." Ona doğru eğildi. "Ve unutmayın, eğer bu gerçekten olduysa babam da hazineyi arayan insanlardan biriydi. Ama ben hala inanmıyorum bu mümkün."

Ace masadan kalktı ve kuzeninin videoya eklediğı gazete kupürlerine gitti.

"Hazen, sanki bir canavarla savaşmış ve neredeyse kaybediyormuş gibi koluna kadar uzanan yara ," diye okudu gazeteden.

"Oh, hayır," dedi Fiona. "Bunu bana yapmayacaksın. Hikaye

Roy Hudson tarafından çalındı ve bu yüzden öldüröldü." "Bu senaryoda, onu öldürmek için sadece *senin* bir sebebin var, çünkü hikayeler sadece babanıdı ve Hudson'ın onlardan para kazanmasını engellemek istedin."

"Miras alacak olsaydım, çok para kazanmalarını sağlamak benim için en iyisi olurdu."

"Yani *Raphael* millileşene kadar beklediniz; sonra Roy'u öldürdünüz ve şimdi mirasa konuyorsunuz."

"Ama neden onu herkesin gözü önünde öldüreyim ki?" diye yarı bağırdı.

Sözlerinin mantığı onu kızdırıyordu.

"Zeki olduğunu söylemedim, sadece açgözlü olduğunu söyledim."

Fiona ona fırlatmak için bir kaşık kaldırdığında, bir sırtıış attı ve

"Dayanamayacağını biliyordum. Polisi arayıp bizi ihbar etmemi ister misin?"

Fiona ona karşılık vermeye başladı ama birdenbire

sönük. "Aslında daha önce olduğumuzdan daha ileride olmadığımızın farkındasın, değil mi? Roy Hudson babamın uydurduğu hikayeleri çaldı ya da belki de babam onları gerçekten yaşadı."

"Eğer bunlar gerçek hikayeler ise, katılımcıların bunların ulusal televizyonda gösterilmesini isteyeceklerini sanmıyorum. Birileri mutlaka olaya karışan kişileri tanıyacaktır."

"Harika. Umarım kötü adamlar biz gaz odasına girmeden önce tanınırlar," dedi.

"Evinizin soyulduğunu ve birinin babanızın size yazdığı mektupları aldığını söylememiş miydiniz?"

"Bunu hatırlayacak kadar zeki değil misin?" dedi, ağzının bir tarafı aşağıya dönüktü.

"*Raffles* mektupları mı?" diye sordu.

"*Raffles* mektupları," diye cevap verdi.

Ace başka bir yorum yapamadan telefon çaldı ve o da açtı. "Evet, tabii, neden olmasın?" dedi ve telefonu kapatıp Fiona'ya baktı. "Arayan kuzenim Frank'ti ve görmemiz gerektiğini düşündüğü bir şey gönderdiğini söyledi." Ace son sözleri söylerken kapı çaldı. Kapıyı açtı ve birkaç dakika içinde elinde ince bir paketle geri döndü.

"Nerede kaç kişinin bildiğini bilmek istemiyorum," dedi, paketi açmaya başlarken omzunun üzerinden bakarak.

"Adı Montgomery ya da Taggert olmayan kimse yok," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Pasaportlar?" dedi, iki mavi kitapçığı havaya kaldırarak.

"Ve bir dizi anahtar," dedi Fiona, paketi ondan alarak, "ve bir mektup. Sevgili Bayan Burkenhalter," diye okumaya başladı. "Babanız bir zamanlar benim için büyük bir iyilik yaptı, o kadar büyük bir iyilik ki o olmasaydı bugün hayatta olamazdım. Ne aradığınızı biliyorum. Kimi aradığınızı biliyorum. İsteddiğini Mavi Orkide'de bulacaksınız."

Fiona başını kaldırıp Ace'e baktı. "Hepsi bu kadar. İmza yok, kimlik yok. Mavi Orkide'nin bir gece kulübü olduğunu mu düşünüyorsun? Orada biriyle mi buluşacağız?"

Ace incelemekte olduğu pasaportları kapattı ve ona baktı.

"Oh, hayır," dedi Fiona, geri . "Bu bakışı sevmedim. Bana son kez öyle baktığında, kendimizi bir bataklıkta bulmuştuk."

Ace ona biraz gülümsedi. "Mavi Orkide buranın yaklaşık elli mil kuzeyinde güzel bir site."

"Öyle mi?" dedi, gözlerini ona dikerek. "Ne yakaladın?"

Havuzda timsahlar mı var? Ya da seni tanıyorsam, çatılarda akbabalar vardır." "Burayla ilgili sorun yok. Oldukça güzelmiş. Tabii ki gerçekten görmedim ama duyduğuma göre..."

Adam sözünü kesince, kadın bir şeylerin ters gittiğinden emin oldu.

Pasaportları adamın elinden kaptı ve onlara baktı. İlk başta de yanlış bir şey görmedi. Pasaportlar Gerri ve Reid Hazlett adında iki kişiye aitti. "Kim bu insanlar?" diye sordu. "Onlarla bu Mavi Orkide'de mi buluşacağız?"

"Kadının fotoğrafına ," dedi Ace usulca.

Fiona fotoğrafa ilk baktığında aradaki bağlantıyı anlayamadı. Fotoğraf Ava Gardner'ın ellili yaşlarındaki halinin resmiydi, çoğu insanın onu film yıldızı olduğu zamanlardan hatırladığı gibi görünmüyordu. "Kim bu Gerri Hazlett?" Fiona sordu, ama kelimeleri söylerken biliyordu.

Hâlâ pasaportu elinde tutarak kanepeye sertçe oturdu. "Kılık değiştirerek gideceğiz, değil mi? Ve kılığımız da *yaşlı olmamız*, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Ace. "Yeni isimler ve yeni yaşlar alıyoruz. Mavi Orkide bir emekliler topluluğu. Burada onlardan çok var. Elli yaşın altında kimsenin orada yaşamasına izin verilmiyor."

Fiona ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. "Neden televizyonda bir kadın Kadın kılık değiştiriyor, minik etekler giyiyor ve harika küpeler . *Ben* kılık *değiştiriyorum* ve bana örgü şişleri ve sallanan bir sandalye veriyorlar." "O kadar da kötü değil. Annemle aynı yaşta olacaksın ve onun bu konuda hiçbir fikri yok.

nasıl örülür."

"Çok komik. Peki 'Gerri' nasıl bir isim?"

"Ben daha çok babanızın bunları bize gönderen için ne yaptığını merak ediyorum. Bu pasaportlar büyük ölçüde yasadışı."

Fiona'nın kafası kalktı. "*Raphael* ulusal televizyonda ne zaman gösterime giriyor?" "Sanırım bir hafta içinde, neden?"

"Çünkü bir sürü insan televizyonda kendini tanıyacak."

Bunun üzerine Ace onun yanına oturdu. "Ve bunu yaptıklarında

Dünyada tüm hikayeyi bilen tek bir masum insan olduğunu biliyorlar. Kirli hikayenin bir parçası olmadan onları ele verebilecek tek bir kişi."

Fiona ona baktı. "Artık masum olmayan bir kişi. O kişi şu anda cinayetten aranıyor. Ve eğer suçlu bulunursa

onu hapishaneden dinlemek?"

"Bingo," dedi Ace; sonra öne doğru eğildi ve sehpadan anahtar setini aldı.

"Evet, Bayan Hazlett, yaşlılara shuffleboard ve kanasta oynamaya hazır mısınız?"

Fiona inledi. "Umarım Roy Hudson hak ettiği ," dedi duygu dolu bir sesle.

Ace ayağa kalkarken, "Bütün bunlar balık tutmaya yağmur yağdığı için," dedi, sonra da kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Hadi anne, işe koyulalım." "Bana romatizma ilacımı getir baba ve erik suyu stoklasak iyi olur."

"Saçların için biraz gri boya alacağız ve-"

"Kafanı kazıttığında saçlarımı beyazlatıyoruz."

"Ah. Bu durumda, sanırım grinizi siyaha boyadığınızı söyleyebiliriz."

"Ben de perukçunuzun adını vereyim."

"Sizin kuşaktan kadınların bazen gerçekten yemek yaptığını , değil mi?"

"Sen yersen, ben de pişiririm."

"Emekli bir aşçı oldum. Peki ya sen? Eskiden ne yapıyordun? Kimse senin ev hanımı olduğuna inanmaz."

"Aktris mi?"

Ace ona baktı.

"Peki, Orta Batı'da faaliyet gösteren küçük bir giyim firmasının moda tasarımcılığına ne dersiniz?"

As güldü. "Fena değil. Peki ya..."

Güneş battı ve onlar hâlâ konuşuyorlardı. Akşam yemeği sipariş ettiler ve yemek boyunca konuştular, kendileri için yarattıkları yeni hayatlarına güldüler. Ve önceki günlerin, çılgın uçuşlarının, etraflarında vızıldayan mermilerin gerginliğini hafifletmek için kahkahalarına çok ihtiyaçları vardı.

Ancak gece ayrıldıklarında, adam uyumak için oturma odasına, kadın da yatak odasına gittiğinde, Fiona onun hakkında ne kadar az bildiğini bir kez daha düşündü. Bu gece iki koca insan yaratmışlar, nasıl tanışıp evlendiklerine dair bir hikâyeye uydurarak iyi vakit geçirmişlerdi.

Son zamanlarda. Ace, "Bu birbirimiz hakkında neden bu kadar az şey bildiğimizi açıklıyor," dedi.

"Sana ne zaman kendinle ilgili bir şey sorsam odayı terk etmeseydin birbirimiz hakkında daha çok şey bilirdik elbette."

"Kadınların kendileri hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmayan erkeklerden bıktığını sanıyordum."

"Kadınlar paylaşmayan erkeklerden bıktı ve bu ister her zaman konuşsunlar ister hiç konuşmasınlar anlamına geliyor," diyerek ona karşılık verdi.

Ancak onun bu sözleri Ace'in kendisi hakkında hiçbir şey açıklamasına neden olmadı.

Şimdi yatağa girdiğinde, içinde bulunduğu durumdan daha derin bir yalnızlık duygusu vardı. Onun nesi vardı? diye düşündü. Kendini bu sorundan nasıl kurtaracağını düşünüyor olmalıydı, Ace'in ne yaptığını merak ederek yatıyor değil. Battaniyesi var mıydı? Battaniyesi var mıydı? Klima oldukça ve bir battaniyeye ihtiyacı olacaktı. Peki ya yastık? Yastığı başının üzerine koydu ve "Jeremy. Jeremy. Jeremy," diye sayıkladı sonunda uyuyana kadar.

On beş

" ^ "

"Bir kepekli kek daha hasta olacağım," dedi Fiona. "Bu insanlar ne yapıyor sanıyorsun, her şeyi ağırlığına göre mi değerlendiriyorlar? Eğer düşürürsen ve yere düşerse, bu en iyi tarif mi oluyor?"

Ace, kahvaltı barının karşısından ona bakarken, "Sadece zemin tuğlaysa," dedi.

Pazar sabahının erken saatleriydi ve tam üç gündür huzurevindeki evdeydiler.

İkisi de hayatlarında hiç bu kadar yorgun olmamışlardı.

Ön kapıdan girdikleri andan itibaren

davetlerle dolup taşıyordu. İlk başta neşeliydiler. Fiona ilk gece, "Şimdi her şeyi ," demiş, Ace de onaylamıştı. İkisi de yaşlı insanlardan oluşan bir topluluk hayal etmişti.

Hafızalarının dürtülmesi gerekiyordu ama ikisi de bu görevi yapabileceklerinden emindi. Asıl sorunun, komşularını Ace'le birlikte bu evde yaşayacak kadar büyük olduklarına inandırmak olduğu konusunda hemfikirdiler.

elli yaş üstü bir topluluk.

Ama Fiona'yı ilk gören kadın, "Vay canına, harika görünüyorsun.

Cerrahınız kim?"

Fiona orada öylece durmuş, tek kelime bile edemedi kadına bakıyordu.

Yirmi yaşında bir kızın vücuduna sahipti. Üzerinde küçücük kırmızı bir şort ve bir bebeği ancak örtecek büyüklükte bir tişört vardı, iri, sıkı göğüslerini ise hiç düşünmemişti. Sarı saçları kalın bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve Fiona mükemmel teninde tek bir çizgi bile göremiyordu. Bir yandan da koşuyordu.

konuştı. "Egzersiz yapmak istersen bana haber ver," dedi Fiona'ya yukarıdan aşağıya bakarak ve belli ki onun çok yumuşak olduğunu düşünerek. "Belki sana birkaç ipucu verebilirim."

"Tabii," diye mırıldandı Fiona. "Belki gelecek hafta."

Arkasından Ace homurdandı. Görünüşe göre tüm bu kılık değiştirme konuşmaları . Estetik ameliyatlara ve sıkı egzersizler sayesinde,

Mavi Orkide'deki bazı insanlar olduklarından daha *genç* görünüyorlardı.

Raphael şovunun ulusal yayına girmesine sadece bir hafta vardı ve o hafta boyunca 1978'de, Fiona on bir yaşındayken olanlarla ilgili öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Ama üç gündür buradaydılar ve gizemi çözmelerine yardımcı olacak hiçbir şey bulamamışlardı.

"Sence *hepsi* Woodstock'a gitmiş midir?" Ace dönerken Fiona sordu omletler. Onların evi aydınlık ve neşeliydi ve Fiona sadece üç gün içinde burayı neredeyse "ev" olarak görmeye başlamıştı. Topluluk için örnek evlerden biriydi ve profesyonelce dekore edilmiş, bulaşıklara ve tam donanımlı bir ofise kadar tamamen döşenmişti. Fiona'nın zevkine göre biraz fazla siyah-beyazdı ama harika ve rahat bir evdi ve neredeyse orada sürekli yaşadığını hayal edebiliyordu.

Kahve yapıyordu. Ace'in sevdiği türdendi, üç farklı

Her birer çay kaşığı öğütülmüş fasulye. "Nerede senin...?" dedi dalgınca, sonra Ace'in bakışlarını yönelttiği yere baktı. Onun kahve fincanını aradığını biliyordu, büyük saplı, büyük bir fincan, evle birlikte gelen güzel, zarif fincanları değil.

"Onlara göre hepsi oradaymış," dedi Ace iç çekerek.

omletini bir tabağa koydu. Tam sevdiği gibiydi, soğandan çok yeşil biber vardı ve onun sevdiği kadar karabiber yoktu.

"Sence yalancılar mı?" diye sordu tost makinesinden simitleri çıkarırken: onun için susamlı, onun için haşhaşlı, onun için az tereyağı, onun için yarım çubuk.

"Doğrusu, hatırladıklarını sanmıyorum. Sanırım hepsinin kafası iyiydi."

İki tabağı masaya koyarken ona tek taraflı bir sırıtış attı. "Ne yaptın sen?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Hadi, anlat bana."

"Yok bir şey," cevap verdi alaycı bir tavırla, ama ondan uzaklaşırken arkasında bir şey olduğunu görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ona doğru ilerleyerek.

"Hiçbir şey," dedi gülümseyerek ve biraz daha geri çekildi. "şey yok.

Sadece..." "Sadece ne?"

"Mağazadan ne almaya çalıştınız ama alamadınız?"

"Hiçbir şey," dedi şaşkınlıkla. "Her şeye sahipler." Kapının hemen dışında Topluluğun kapısında aklınıza gelebilecek her türlü egzotik gıda maddesinin bulunduğu küçük bir bakkal vardı. Tayland mutfağı ve Hint mutfağı için gerekli tüm malzemeleri bulabiliyordunuz ama Velveeta yoktu.

Birdenbire Fiona'nın gözleri büyüdü. ". ," dedi.

dedi. "Artık üretilmediğini söylediler."

"Doğru, ama belki bazı bağlantılarım vardır," dedi Ace ve mutfak tezgahına yaslanana kadar geri adım attı.

"Bir ." Ace kısa, şişman bir kavanozu başının üzerine kaldırırken ona doğru ilerledi. "Bu o!" diye ciyakladı, sonra kavanoza uzandı, ama adam dönüp kavanozu diğer eline attı.

"Onu kırarsan seni öldürürüm," dedi, dönüp tekrar uzanarak. Orada bulundukları ilk gece bir komşu onlara nefret edilen kepekli keklerden ama nefis bir elma-erik marmelatından ikram etmişti. Fiona bunu o kadar çok sevmişti ki neredeyse tüm kavanozu yemişti. Komşu ona küçük bir dükkânda bu marmelattan olduğunu söylemişti ama Fiona dükkâna gidip sorduğunda, üreticinin artık bu marmelatı üretmediği cevabını almıştı.

Ama burada Ace'in kafasının üzerinde salladığı bir kavanoz vardı. Ama dışarı değil.

Fiona'nın uzun kollarının ulaşamayacağı bir yerdeydi. Gerildi, adamın bileğini kavradı ve çekti. Bir eliyle kolunu aşağı indiremeyince, diğer eliyle de bileğine yapıştı. Sonra kendini sabitlemek için bir bacağını onunkine doladı ve tüm çabasını kavanozu ondan almak için harcadı.

Fiona ona karşı mücadele ederken Ace gülüyordu.

Mutfaktan havuza açılan sürgülü cam kapılardan gelen bir ses, "Aman Tanrım, ikinizin gerçekten de yeni evli olduğunuzu söyleyebilirim," dedi.

Suçüstü yakalanmış yaramaz çocuklar gibi, Ace ve Fiona güreşmeyi bırakıp kadına baktılar. Kadın

Adı Rose Childers'dı ve kocasıyla birlikte dört kapı ötede oturuyorlardı. İlk gece Ace ve Fiona'dan "eş değiştirmelerini" istediler. Aradılar.

"eş değiştirenler".

Rose, "Biz ölmekte olan bir türün son örnekleriyiz," demişti.

Ace, "Umarım öyledir," diye mırıldandı ve Fiona onu masanın altından tekmeledi.

Ama şimdi Rose mutfaklarında duruyordu, kapıyı çalmadan, sadece kapıyı açıp içeri giriyordu. Birinin evine girdiğinde "Bana aldırmayın," derdi.

"Eskiden bir komünde yaşardım ve kapılarımız hiç kilitli olmazdı. Eğer özel bir yere girersek, bilirsiniz, genellikle içeri girerdik." Sık sık tekrarladığı bu ifadeden sonra o kadar çok gülerdi ki kendini bir topun içine yuvarlardı - bu top genellikle Ace'in yanında olurdu.

"Bana aldırmayın," dedi Rose. "Ben sadece Lennie'yle birlikte havuzunuzu bugün kullanın. Bizimki yine arızalandı ve havuz görevlileri yarına kadar tamir etmeye gelemezler."

Doğruldular, isteksizce birbirlerinden uzaklaştılar, Ace marmelat kavanozunu tezgâha bıraktı ve Fiona masaya doğru yürüdü. O da

Bu korkunç kadına defolup gitmesini söylemek istiyordu ama o ve Ace kimseyi gcendiremeyecek kadar zayıf bir durumdaydı. Sahte isimlerine rağmen, ikisi de toplumda kim olduklarını bilen insanlar olduğunu biliyordu. Ama sonra Ace'in bir yerlerden tanıdığını söylediğı birkaç kişi vardı. Fiona'nın içinde Ace'le sadece kendilerinin tanınmadığına dair bir his vardı. yerleşkenin kapısından dışarı çıkmayan bir çift.

Şimdi Rose ve Lennie'nin havuzlarını kullanacakları bir günle karşı karşıyaydılar. Belki bu iki yaşlı hippie her zaman çıplak yüzmeseydi, o kadar da kötü olmazdı. Ama iki çıplak slğn saldırılarını savuşturmakla geçecek bir günün düşüncesi Fiona'nın midesini bulandırıyordu.

"Elbette Rose. Seni burada ağırlamaktan memnuniyet duyarız," dedi Ace neşeyle ve

Fiona aklını kaçırıp kaçırmadığını anlamak için ona baktı. Ace'in bu kadına katlanamadığını çok iyi biliyordu. "Gerçek şu ki, küçük hanım ve ben bugün dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?" Rose sert bir sesle söyledi. "Siz ikiniz buraya giremezsiniz sanıyordum, yani buraya giremeyip de dışarıda ne var?"

"Anneler," dedi Fiona hızla. "Yani, benim annem."

Ace, Fiona'nın kollarının üstünden tutarak sırtını önüne ve onu mutfaktan dışarı çıkarmaya başladı. "Karımın annesi hasta."

"Yetim olduğunu sanıyordum."

"Oh, hayır," dedi Fiona havalı bir sesle. Artık neredeyse ön kapıya varmışlardı. "Annemi yakında ziyaret etmezsem yetim ilan edileceğimi söyledim. Bunun nasıl bir şey olduğunu , değil mi?" Rose uzun zaman önce üç çocuk doğurduğunu ama şimdi nerede olduklarını bilmediğini söyledi.

Ace dar masadan arabanın anahtarlarını aldı, kapıyı açtı.

kapıyı arkasından kapattı ve Fiona'yı da yanına alarak dışarı çıktı. Dışarı çıktıklarında, okuldan kaçarken yakalanmak üzere olan çocuklar gibi koşmaya başladılar. Ve cipe bindiklerinde gülmeye başladılar. Giriş kapısına vardıklarında daha da çok güldüler.

"Yakalanacağız," dedi Fiona. "Buradan ayrılamayız. Yapamayız, canı cehenneme! Orası da hapishane gibi bir yer. 'Ve sen

1978 yılını hatırlıyor musunuz? Babam o yılın en sevdiği yıl olduğunu söylerdi. Belki babamı tanıyordun? Smokey?" Fiona kendini taklit etti.

"Belki de bir kare dansı yapmalı ve polisten kaçtığımızı duyurmaliyiz ve-"

"Hootenanny," dedi Ace. "Kare dans değil, hootenanny." "Oh, doğru. Marihuana kekleri servis ediyor muyuz?"

"Sanırım pembe evdeki adam bodrumunda LSD yapıyor."

"Ve polis *peşimizde*," dedi alaycı bir tavırla, sonra pencereden dışarı baktı pencereden açık otoyola baktı. "Bu arada, polis demişken

ve barikatlar ve yasadışı eylemler, nereye gidiyoruz?"

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Gerçek mi?"

"Tüm gerçek," dedi ona gülümseyerek.

Fiona o gülümsemeyi görmemek için arkasını döndü. Belki Roy Hudson'ı kimin öldürdüğüne dair bir şey bulamamışlardı ama son üç gün içinde Ace'le birbirleri hakkında çok şey öğrenmişlerdi. Mecburen, kendi aralarındaki çekişmeyi bırakıp, Roy Hudson'ın katilini bulmak için birlikte çalışmak zorunda kalmışlardı.

Ne olduğuna ve şimdi neler olduğuna dair ipuçları.

Üç gün boyunca kendilerine uzatılan neredeyse her daveti kabul etmişler ve insanları "eski günler" hakkında konuşmaya teşvik etmişlerdi. Ne yazık ki, bu durum sel kapılarını açmış gibi görünüyordu ve sadece üç gün içinde o ve Ace istemeden de olsa altmışlı yılların yeniden canlanmasını başlatmışlardı ve herkes insanların altmışlı yıllarda yaşandığını hatırladıkları şeylerin aslında yetmişli yıllarda yaşandığını biliyordu.

Böylece Fiona ve Ace, Gerri ve Reid Hazlett olarak hippie nostaljisi bombardımanına tutulmuşlardı. Ev filmleri, müzik (eğer "can't get no satisfaction" şarkısını bir kez daha duyarsa saç bantlarını ateşe verecekti), yemek (çoğunlukla kepekli keklerden oluşuyor gibiydi) ve anılar vardı.

Rüya gibi gözlerle anlatılan bir sürü hikaye vardı.

Katılımcıların ideal olarak hatırladıkları.

Ama Ace ve Fiona'nın tespit edebildiği kadarıyla, komşularından hiçbiri 1978'de Florida'da bulunmamıştı. Ama bir de hafıza kayıpları vardı. "O yıl kafam iyiydi ve pek bir şey hatırlamıyorum," sorulan sorulara verilen ortak bir cevaptı.

Ve geceleri, nihayet küçük, şirin evde yalnız kaldıklarında, o ve Ace duyduklarını ve anlatılanları tartıştılar. İnsanlar hakkında aldıkları notları karşılaştırmışlar ve neye inanıp neye inanmadıklarını tartışmışlardı.

Fiona da Ace'e katılarak, "Ben de yalan söylediğini düşünüyordum," dedi.

Birbirlerine ne kadar benzediklerini anlamaları sadece bir gün sürdü.

insanların algıları öyleydi. "Ben de!" diyorlardı sık sık, yine aynı fikirde.

Şimdi Ace ona nereye gitmek istediğini sorduğunda, aklına gelen tek şey

"Seninle" demektir. Sen nereye gidersen, ben de oraya gitmek istiyorum.

Ama bunu söylemedi.

"Dur tahmin edeyim," dedi göz ucuyla ona bakarak. "Saçını mı

yaptırdın? Tırnaklarını? Ağda mı?"

"Ha!" dedi. "Belli ki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Gerçek beni

değil." Sesinde biraz sızlanma vardı ve bunun için kendini

tekmeleyebilirdi.

"Senin gibi büyük şehir kızı mı?" diye sordu. "Sen değil miydin birkaç gün önce

kum dolu ayakkabılarla dolaşıyor ve Florida'dan şikâyet ediyordu?"

Arabanın penceresinden dışarı baktı. "Bu başka bir insan ve başka bir hayat gibi görünüyor," dedi usulca ve son günler aklına geldi. Ofisinde neler oluyordu? Hayır, artık ofisi değildi. Şimdi ofis... ve Kimberly başka birine aitti.

"Yani?" Ace onun düşüncelerini bölerek konuştu. "Saçını aldırarak, kestirmek, kıvırmak ya da boyatmak istemiyorsan ne yapmak istiyorsun?"

"Çalışmak istiyorum!" diye tükürdü. "Hippi hikayeleri dinlemekten başka bir şey yapmak istiyorum. Ya da çocukken neler olduğunu düşünmek. Belki de... bilmiyorum, timsahlarınızdan birini tasarlamak isterdim."

"Gerçekten mi?" Ace şaşkınlıkla dönüp ona baktı. "Bununla işinin biteceğini düşünmüştüm."

"Kuşlara bakmakla işiniz ne kadar bittiyse o kadar. Ve nerede Gidiyor muyuz?"

"Arka koltuktaki haritayı kontrol etsen iyi olur."

Fiona arkasını dönerek ön koltuğa doğru eğildi ve arkaya baktı. Hiçbir yerde harita yoktu ama bir defterin üzerinde bir çift yüksek güçlü dürbün duruyordu ve yanlarında pembe-beyaz doğum günü kağıdına sarılmış, üzerinde pembe bir kurdele olan bir paket vardı.

"Harita yok," dedi arkasını dönerken, sonra onun söylemesini bekledi

ama yapmadı.

Bir süre sonra, "Sanırım defter ve dürbün senin kuş gözlemlerin için," dedi.

" *Mmmm*," diye cevap verdi.

Bir an kıpırdamadan oturdu, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Ona hediye'nin kimin için olduğunu sormayacaktı. Ama belki sıradan bir şey söylerse, mesela "Peki kimin doğum günü?" diye sorarsa sorun olmazdı.

Pembe kâğıt genellikle bir kadın anlamına gelirdi. Peki Ace kime doğum günü hediyesi almıştı? Mavi Orkide'deki kadınlardan birine mi?

Kendisinden en az yirmi yaş büyük olması gereken bir kadın için ateşli değildi herhalde. Öyle miydi? Yoksa bu bir iş miydi?

Ama eğer bir şey öğrendiyse, neden ona söylememişti? Ne yaptığını düşünmeden yumruğunu iki katına çıkardı ve onun omzuna vurdu.

Ace bir kahkaha patlattı. "daha uzun süre dayandın. Bu senin için."

Bir yanı meraktan çatlayacağını bildiği için, bir yanı da onu bu kadar iyi tanıyor gibi görüldüğü için sinirlenmişti.

Her neyse, kesinlikle ona kızgındı.

Ama paketi alıp açmamak için yeterli değildi. İçinde

bir eskiz defteri, bir dizi çizim kalemi ve kalın, yumuşak, esnek bir silgi. Bu

çok kişisel bir hediye idi, çok istediği bir şeydi, sadece ona ait bir şeydi, ona sadece hayretle bakabilirdi. Tanıdığı her erkek kadınlara ya parfüm ya da mücevher hediye ederdi. Şu anda bu eskiz defterini Umut Elması'na tercih ederdi.

"ama Burke, şimdi bana duygusal , değil mi?" dedi, tek kaşını kaldırarak ona bakarken.

Ona daha önce hiç böyle seslenmemişti. Gerçek şu ki, ona "Bayan Burkenhalter" dışında hiçbir isimle hitap etmemişti.

"Kendrick Park için nasıl para kazanabileceğim konusunda bana bir fikir ver."

"Ne?" Kendini şimdiki zamana geri döndürmek için çalışması gerekiyordu.

"Bana borçlusun, hatırladın mı? Kırdığın timsahı hatırlıyor

musun?" "Ah, evet. Hayatını kurtarmıştım. Bunu unutmuşum."

İşaret etti, sonra da otoyoldan sola döndü. "Parkımı kurtar. Bu beladan kurtulduğumuzda, bunu ödemenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ve sen de parkım için bir bebek yapabileceğini söyledin."

"Ne zaman" dediğinde, arkasını dönüp pencereden dışarı bakmak zorunda kaldı.

Pencere. "Dışarı çıktıklarında". "Ne zaman" saklanmayı bırakabilirler. "Ne zaman" dünyaya tekrar katılabilirler.

"Şey..." dedi tereddütle, eskiz defterine baktı ve elini üzerinde gezdirdi.

"Anlıyorum. Tek kitaplık bir yazarsınız."

"Margaret Mitchell da öyleydi," diye karşılık vererek onu güldürdü.

"Peki Kendrick Park'ı pazarlamak için ne yaptınız? Eğer sizin olsaydı, yani?"

"Ben..." Soruyu düşünürken tereddüt etti. "Çocukların isteyeceği ve ailelerini çıldırtacak ama sadece burada, parkta bulabilecekleri bir şey bulmaya çalışırdım. Çocuklar dünyanın gerçek tüketicileridir. Onları küçükken kandırırsanız ailelerini de kandırırlar.

için satın alın ve ebeveyn olduklarında nostaljiden dolayı kendi çocukları için satın alacaklar."

Ace derin bir iç çekti. "Belki biraz mekanik kuş yapabilirim." Ace onu duymamış gibiydi. "Biliyor musun, yıllar boyunca aklıma bazı fikirler geldi. Eğer tekrar yapabilseydim, Kimberly'yi piyasadan silecek bir oyuncak bebek yapabileceğimi düşünmüşümdür."

Ace asfalt caddeden çıkıp çakıllı bir yola girdi. "Sakın bana," dedi, "geceleri mavi balıkçıla dönüştüğünü söyleme?"

"Hayır," dedi Fiona yavaşça, bir kuş barınağına bağlı bir oyuncak bebek fikrini düşünerek. "Parkın sahibi olduğu için gündüzleri veterinerlik yapması, geceleri ise göz alıcı bağış toplama etkinliklerine katılması gerekiyor. Bir araba kullanıyor

Jeep ve kaçak avcılarla uğraşıyor. Kimberly'nin hayatında hiç kötü adam yok. Ve Kimberly..."

"Kimberly ne?" Ace cipi bakır bir bataklığa benzeyen bir yere sürerken

"Kimberly ne?" dedi. Ama nereye gittiğini biliyor olmalıydı, çünkü suya batmadılar.

Ama bu noktada Fiona onun nereye gittiğinin ancak farkındaydı.

Konuştuğunda sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Bu bebek su altında nefes

alabilen bir adama gizliden gizliye aşık." Gözleri parlıyordu. "Ve

Sıkıştıklarında, erkek arkadaşı çok uzun süre susuz kalırsa ölür." Durakladı,

sonra içini çekti. "Hayır, hayır, yapıldı. Başka bir şey düşünmem gerekecek."

Ace onun için arabanın kapısını açtığında başını kaldırıp baktı, sonra da inmesine yardım etmek için elini .

Arabanın dışına çıktığında bakındı. "Parkınıza geri döndük, değil mi?"

"*Raphael*'den, Roy Hudson'dan ve barış sembolü yapabilen herkesten uzakta

bir gün geçirebileceğimizi düşündüm. Senin için uygun mu?" "Sen kuşları

izleyebilirsin, ben de çizim yapabilirim."

"Bundan hoşlanmadın mı?" dedi açıkça ve kız onun sesindeki hayal

kırıklığını .

"Bu harika bir fikir; sadece.." "Çıkar

onu, sorun ne?"

"Para. Böyle bir bebeğin hayalini kurmak eğlenceli olabilir ama

sadece bir fantezi olurdu." Bir nefes aldı. "Sana söylemiştim: Böyle bir

bebeğe başlamak milyonlar alır. Ucuz bir bebek üzerinde çalışmayı

reddederdim.

Büyük boy gözler. Sadece en iyi vinyl, en iyi kıyafetler, en iyi..."

Durakladı.

"Peki neden benimle dalga geçmiyorsun?"

"Çünkü bu kötü bir fikir değil. Burası para yiyor. Biraz geri kazanmanın bir

yolunu bulmak güzel olurdu." Durakladı. "Kimberly'nin kendi televizyon

programı var mı?"

Fiona küçümsemesini gizleyemedi. "Hayır, o şeylerde o iğrenç aksiyon

figürleri var. Onlar bebek *değil*. Hiç kimse..." "Hiç kimse" deyince

duraksadı, sonra başını kaldırıp gözlerini kocaman açtı.

Ace, sana söylemiştim gülümsemesiyle onun elini tuttu ve onu aşağıya doğru götürdü.

dar patikadan küçük, kuru bir tepeye çıktı, sonra için işaret etti. "Disney

bile mi?" dedi dürbününü gözlerine dayarken. "Lütfen. Bu insanlar

onları film için çıkarıyor, sonra iki hafta sonra bulamıyorsun. Ben yirmi

yıl süren bir şeyden bahsediyorum."

Fiona eskiz defterine baktı ama henüz açmamıştı. "Peki adı ne?"

"Ne?"

"Bebeğin adı ne? Bataklık Kızı mı?"

"Oh, güneşle ilgili bir şey," dedi Fiona, sonra gülümsedi. "Octavia 'Tavie' Holden. 'Holden' sonradan doğa korumacı olan aktör William Holden'ın adı. Tavie'nin iki erkek arkadaşı var, biri medeniyette yaşıyor, diğeri de Everglades'te rehberlik yapıyor."

"Senin gibi," dedi Ace . "Biri karada, diğeri bataklıkta yaşayan iki adam."

Ama Fiona onu dinlemiyordu. "Rehberin adı Axel ve diğeri adamın adı Justin." Eskiz defterini açtı ve çizmeye başladı.

Saat bire kadar saatlerce sessiz kaldılar, Fiona öfkeyle çiziyor, Ace ufku tarıyor ve kitabına notlar alıyordu. Ve Ace burnunun dibinde bir pastırmalı sandviç sallayana kadar Fiona transından çıktı ve yukarı baktı.

"Bunu planladın, değil mi?" dedi, ağzı doluydu, eskiz defteri yanında yerdeydi.

"Nefsi müdafaa. Marihuana kokusuna dayanamazdım. Bunu biliyorsun.

Jones'larda hayranlıkla baktığın o bitkiler çimdi, değil ?" "Çimen gibi-"

"İki ila beş, ya da şu anda ücret ne kadarsa," dedi.

"Sanırım sen ve ben yakında cümleler hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğiz." Güne hüzünlü bir düşünce eklemek istememişti ama eklemişti.

"Bana ne çizdiğini göster," dedi ve sonra onun yanına oturdu.

Fiona onun kokusunu alabiliyordu. Tıraş losyonu kullanmıyordu ama kadın onun kokusunu biliyordu. Ne de olsa onunla aynı evi paylaşmış, aynı arabayı kullanmış, aynı

bir otel odası ve bir yatak. Adam ona doğru eğildi ve kadın saçlarının sıcaklığını yüzüne yakın hissedebiliyordu. Yine şapkasız ve güneş kremi sürmeden güneşe çıkmıştı. Ona bunu yapmamasını söylemişti.

Fiona bir şey söylemeyince, adam dönüp ona baktı ve Fiona'nın nefesi keskin bir şekilde içeri çekti. Dudakları birbirinden birkaç santim ayrıydı ve onun nefesini koklayabiliyor, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Buz mu?" dedi aniden, sonra ondan uzaklaştı.

"Evet, elbette," dedi kalbinin çarpıntısını için olabildiğince hızlı bir şekilde.

"Bana ne bulduğunu söyleyecektin," dedi ona soğutucudan bir küp buz uzatırken, ama kol mesafesinde kaldı.

Fiona buzu aldı ve küçük kışın elinde anında buhara d  n    memesine     rd  . Bütün sabah onun yanında oturmuştu.

ama şimdi birdenbire onun ve yalnızlıklarının farkına varmıştı. Ama her zaman , değil mi? M  kemm  l küçük bir evde birlikte yaşıyorlardı ve onlar-

" 'Macera Parkı, daha fazla okul ekleyin. Ticaret için değil

    retmek,' " diye yüksek sesle okudu ve kız başını kaldırıp adamın elinde eskiz defteri olduğunu gördü. "Bu ne hakkında?"

"Sadece aklıma gelen bazı fikirler. Çocuklar içecek kutularını pencereden attıklarında sonuçlarını g  rmezlerse ne olacağını nasıl öğrenebilirler?

Onlara öğretmek için parkı kullanabilirsiniz."

Konuştukça vücudunun titremesi azalmaya ba  ladı ve Kendrick Park'   ücretli bir ilgi alanı haline getirmek için sahip olduğu fikirlere odaklandı.

"On veya daha fazla çocukla gelen herkese ücretsiz turlar sunabilirsiniz.

Tur rehberliği yapmaları için fakir ama zeki ve gayretli   niversite öğrencilerini i  e alın. Onlara doğru gelen sahte yırtıcı kuşlarla bazı Disney   eyleri yapın.

Etkileyin

Çocuklar için."

"Peki tüm bunların parasını kim

  d  yor?" "Bebek, tabii ki."

"Peki ya   ocuklar? Sakın bana bir daha

Bebekleri sevmeleri için onları 'eğitmek'."

Fiona ona boş bir bakış attı. "Hiçbir fikrim yok. Küçük çocuklar neyle oynar?"

"Oyuncak bir bebekten daha hareketli bir şey," dedi ölü gibi.

"Doğru. Şiddet içeren şeyler. O zaman onlara plastik timsahlar satın, içini açtığınızda karnının içinde bir adam kolu görsünler. Üzerinde de bir saat."

Fiona'yı şoke eden Ace aniden öfkелendi. Kara kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda şaka yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

Bunun üzerine adam arkasını döndü ve kadın onun arabaya geri döneceğinden korktu. Bir şekilde değerli günlerini mahvetmeyi başarmış mıydı?

Hemen onun peşinden gitti. "Özür dilerim," dedi hızlıca ama ne için özür dilediğini gerçekten bilmiyordu. Gerçek şu ki, ne söylediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ona doğru giderek elini koluna koydu. "Durumunuzu aşağılamak istememiştim. Aslında, burayı sevmeye başlıyorum. Bu-"

"Gil Amca böyle bulundu," dedi Ace yumuşak bir sesle.

Fiona onun ne dediğini anlayamadı. "Bulundu mu? Ben-" Nefesini içine çekti. "Yani... ?"

"Bir gün kuşçuluğa gitti ve geri dönmedi. Birkaç hafta sonra altın saatini bulduk."

Fiona daha fazlasını sormak, daha fazlasını duymak istemiyordu. Bazen insanın zihnine giren ve asla çıkmayan görüntüler vardı.

"Bak, belki de geri dönmeliyiz," dedi. "Sivrisinekler-" Kadının yüzünü görünce sözünü kesti.

Fiona bu fikri aklına neyin getirdiğini bilmiyordu. Belki de düşündüğü Saatin. *Altın* saat. Ace'in başının arkasında budaklı, yaşlı bir ağaç vardı ve güneşin vuruşuyla ağacın kenarındaki bir şey parıldıyordu.

Eliyle ağızını kapattı, gözleri ikiz ay kadar genişti, geriye doğru bir adım attı.

"Ne?" Ace fısıldadı.

"Altın," diye çıkmayı başardı. "Altın nedir? Nerede?"

"Aslanlar. Eğer..." Boğazı kapandı.

O kadar uzun süredir o kadar yakın bir ortamda birlikte olmuşlardı ki, Ace onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. "Eğer hikâye ger ekse, o zaman aslanlar nerede? İyi bir noktaya değindin."

Fiona yavaşça kolunu kaldırdı ve Ace'in arkasındaki yaşlı ağacı işaret etti. Arkasına baktı ama baktığı açıdan görebiliyordu

Olağandışı bir şey yoktu. Ama Fiona'dönüp baktığında, ağzı hâlâ kapalıydı ve hâlâ işaret ediyordu.

Ace dürbünü yere bıraktı, üç metrelik dikenli palmiyelerin üzerine tırmandı ve elini ağacın kenarında gezdirdi. Üçüncü geçişinde çıkıntıyı buldu. Ağaç neredeyse onun üzerinde büyümüştü ama çakısını kullanarak, bir inç çapında kafası olan uzun, kalın bir çiviye benzeyen şeyi çıkardı. Başında dört rakamı vardı. Ve çivi altından yapılmıştı.

Ace Fiona'nın yanına , uzattığı elinin avucunda çivi vardı.

Ama çiviye almadı. Bunun yerine, yüzünde şok ifadesi belirerek uzaklaştı.

"Ne oldu? *Söyle bana,*" diye sordu.

"I..." Boğazını temizledi, sonra sesini alçalttı. "Ben... Babam..." Ace ona doğru bir adım atarak, "Öyleyse bana yardım et-" diye uyardı.

"Hazinenin haritası bende. Onu bana babam gönderdi. Altın aslanların nerede saklı olduğunu biliyorum."

Ace bir an hareketsiz durup önce ona, sonra da elindeki altın çiviye baktı. Eğer çivi haritanın bir parçasıysa ve onu burada bulduysa, o zaman...

"Aslanlar benim arazimde, değil mi?" dedi usulca. "Ve benim

"Muhtemelen amcam onları buldu, o yüzden öldürüldü."

On altı

" ^ "

"Pekâlâ, aptallığımı bağışlayın ama lütfen bana bir kez daha anlatın. Hazine haritasıyla *ne* yaptın?"

Fiona ona ters ters baktı. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ağzını sıkı bir çizgiyle kapatmıştı. Bir bataklıkta dururken kendini beğenmiş olmak kolay değildi. "Bunun gerçek bir harita olduğunu *bilmiyordum*. Bak, buradan çıkabilir miyiz?"

Sanki onu duymamış gibi davrandı. "Eğer ne olduğunu hatırlayabilseydin Belki buradan aslanlara gidebilirim. Tabii hâlâ oradalarsa."

"Babam bana toplam yirmi iki harita gönderdi. İlki ben bir yaşındayken geldi ve Lolipop Dağı'nın haritasıydı, ondan sonra da yirmi bir harita gönderdi. İçlerinden birinin gerçek olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Pekâlâ," dedi Ace, ona sırtını dönerek ve hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Günler önce ona haritaları sormuştu, ama o gerçek olamayacaklarını söylemişti, ama şimdi elinde altın bir çivi vardı ve babasının hazine haritalarından birinde böyle çiviler kullandığını söylüyordu.

Geri döndüğünde daha sakindi. "Tamam, bana tekrar açıkla."

Fiona dişlerini sıktı. Sanki Fiona ondan *kasıtlı* olarak bilgi saklamış gibi davranıyordu. "Dokuz yaşımdayken bana Çivi Haritası'nı gönderdi. En azından arkadaşım Ashley öyle diyordu; bu onun favori haritam."

"Dokuz." Ellerini arkasına koyan Ace adım atmaya başladı. Üzerinde yürünecek fazla toprak yoktu. Etrafları bataklık ve Fiona bataklığın hemen altında sürünen bir şeyin dış hatlarını görebildiğinden emindi. suyun yüzeyi.

"Ama *Raffles* hikayesini on bir yaşındayken aldınız. Ve sen Çalınan mektuplar bunlar mıydı? On bir yaşındayken kullandığınız harita da çalındı mı?"

"Evet," dedi, öfkesi içinden sızarken korkusu onun yerini almaya başlamıştı. Ace her zaman bunun çok uzun zamandır planlandığını söylerdi. Şimdi birisinin ne kadar uzun zamandır bunu planladığını anlamaya başlıyordu. Bunu planlıyordu. Ama neden? diye merak etti. Hırsız ilk seferinde haritayı gözden kaçırdıysa, neden ikinci bir hırsızlık yapmadı? Yoksa bir şey mi istiyordu?

bir çift altın aslandan daha fazlası mı?

"Yani baban sana haritayı hikayeyi göndermeden iki yıl *önce* mi gönderdi?" Ace'in sesi o kadar ısrarcıydı ki neredeyse onun kendisini okuduğunu düşünecekti.

ve onun korkunç düşüncelerini duymak. "Evet."

"Ve tüm bu yıllar boyunca, daha sonra çalınan on bir yaşınızdaki harita da dahil olmak üzere, haritalar New York'taki dairenizin koridorunda asılı durdu. Değil mi?"

"Aynen öyle."

"Ama şimdi onlar... ?" Onun cevap vermesini bekledi.

"Orijinalleri en son gördüğümde, Saks Fifth Avenue alışveriş poşetinin içinde ofisimin zemininde durmuş, onları eve götürmemi bekliyorlardı."

"Harika," dedi Ace bir kütüğün üzerine otururken. "Sence patronunu arayabilir miyiz ve onları bir gecede bize gönderir mi?"

"Beni dinlemediğini *biliyordum*," dedi ve yumruklarını iki yanına koydu.

Neden her zaman onu kızdırmak için bu kadar çok çalışıyordu? Neden en başından beri onu dinlemiyor ve-

"Dinliyorum. Açıklayın lütfen. Bütün gün vaktim var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gülümseyerek ona baktı.

Fiona derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bir kez daha açıklamaya çalışacağım.

Yılda iki kez Kimberly'ye bir görev verilir. Görevin ABD başkanından geldiği ima ediliyor, ancak Legal bunu açıkça söyleyemeyeceğimizi söyledi. Her neyse, bir sirkte çalıştı, turne yaptı

restore edilmiş eski bir Amerikan köyünde rehber, Elizabeth

döneminden bir aktris, bir iç mimar, bir-"

"Ve oynadığı her yeni karakter için kıyafet ve aksesuar satacaksınız."

"Bu dünyada birileri paranın el değiştirmesini sağlamak zorunda," dedi
niyetinden daha sert bir şekilde.

"Hiç hayırsever oldu mu?"

"Aslına bakarsanız, öyleydi," diye tersledi Fiona; sonra aniden güldü ve
öfkesi ve korkusu onu terk etti. Elinde gerçek bir hazine haritası olduğunu
ilk fark ettiğinde, korkusu onu

konusamıyordu. O zaman Ace her zamanki baş belası haline bürünmüş,
haritayı daha önce düşünmediği için onu suçlamış, söylediği tek bir kelimeyi
bile anlamamıştı ama şimdi yaptığı şaka içindeki bastırılmış duyguları
serbest bırakmış gibiydi.

Dönerek ona gülümsedi. "Aslında, bu bizim en iyi

başarılı lansmanlar. Çok zengin yaşlı bir adam, açgözlü akrabalarının
ölümünden faydalanmaması için Kimberly'yi milyonlarını dağıtması için tuttu.

Biz

O yıl dağıttığımız parayla pek çok insanın hayatını iyileştirdik."

"Peki bu yıl?"

"Bu yıl Kimberly haritacı olabilmek için haritaları öğrenmek zorundaydı. Görünüşe göre Montana dağlarında kimsenin keşfetmediği bazı yerler var ve başkan-"

"Doğru," dedi Ace onun keserek. "Peki babanın senin için yaptığı haritaları ne yaptın?"

"Sandığını kapladı. Gördüğünüz gibi, her kişiliğe uygun aksesuarlar mevcut. İngiltere'de eski bir evde Viktorya dönemi salon hizmetçisi olarak gizli göreve gittiğinde-"

" *Çok* eski bir ev," diye mırıldandı Ace.

"Turistik bir yerdi. Kimberly sadece bir kez zaman yolculuğu yaptı. Her neyse, o yıl Viktorya dönemi kıyafetleri ve ev aletlerinin yanı sıra Viktorya dönemi yaşamı hakkında bir kitap da mevcuttu."

"Yani bir haritacının bir sandığı olmalı."

"Aletler ve ders kitaplarıyla dolu bir sandık." "Ve bu sandığın astarında bir harita var."

"Sanat yönetmeni ve ben babamın haritalarından bir kolaj yaptık; sonra babam bunları ambalaj bastırdı. Kağıdı, Haritacı Kimberly ile birlikte gelen sandıkları kaplamak için kullandık."

"Yani tek yapmamız gereken bir sandık satın almak ve haritayı görmek için onu açmak, öyle mi?"

Fiona ona dönmeden önce bir süre ağaçlara bakmak için döndü. Bir dalda beyaz bir kuş oturuyordu ve Ace'e bunun ne tür bir kuş olduğunu sormak istedi. Ona gerçeği söylemeyi geciktirecek herhangi bir şey. Derin bir nefes alarak ona bakmak için geri döndü. "Pek sayılmaz.

Yaklaşık on metreye on beş metrelik bir kağıt parçasını kaplayan yirmi bir harita var. Babamın haritaları büyük ve detaylıydı, bu yüzden onları küçülttüğümüzde bile hala büyüktüler."

Ace bir an için ne dediğini anlamaya çalışarak ona baktı. "Her bir sandığın astarı ne kadar büyük?"

"Oh, hakkında..." Mesafeyi ölçüyormuş gibi parmaklarını kaldırdı.

"Yaklaşık dört inç kare diyebilirim."

As yutkundu. "Başka bir deyişle, yüzlerce tane satın almamız gerekecek. bu sandıkları araya getirerek ihtiyacımız olan haritayı bulabiliriz."

"Bence binlerce olabilir, çünkü yarım düzine sandık satın alabilirsiniz ve hepsi de ana aynı metrekaresinden kesilebilir. Aslında, hepsini tek bir alanda satın alırsanız bu mümkün. Ayrıca sandıklar Cartographer Kimberly ile birlikte geliyor."

"Sandığı almak için *bebeği* mi satın almanız gerekiyor?"

"Amaç bebek, sandık değil," diye tersledi, duymayı reddederek

Kimberly'i küçümseme.

"Belki Davidson Toys'a girip hırsızlık yapması için birini tutabilirim-" "Bir oyuncak üreticisinde güvenliğin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Sıradaki Kimberly'nin kim olduğunu ortaya çıkarmak için halkıma ne teklif edildiği hakkında bir fikriniz var mı? Onlar..." Artık Kimberly ile bir ilişkisi olmadığını fark edince sözlerini yarıda kesti.

Ace'in kafası yukarı kalktı. "Kızlar," dedi ve ayağa kalktı. "Küçük kızlar bunları satın alıyor, değil mi?"

"Milyonlarca."

"Eğer bir sürü küçük kıza bir sürü bebek sandığı aldırabilirsek, sonra da bunların astarlarını buharla temizleyip bize faksleyebilirsek-"

"Ve elimizde olmayan her yeni yapboz parçası için bir ödül teklif edin-"

"Ödül olarak, Kuş Kız Olivia'ya ne dersiniz?"

Fiona hemen "Doğa bilimci Octavia," diye cevap verdi. "Ama çok sayıda küçük kıza ulaşmak için halka açılırsak, mesela internette, polisin bunu fark etmesini nasıl engelleyeceğiz?"

"Kolay. Gerçek çocukları kullanmıyoruz, akrabalarımızı kullanıyoruz."

Fiona ona boş bir bakış attı. "Akrabalar mı? Yüzlerce akraban olmalı ve onlar da ABD'nin dört bir yanında yaşıyor olmalılar ve tüm bu bebeklerin parasını kim ödeyecek?"

"Akrabalar," dedi Ace; sonra elinden tutup arabaya doğru çekmeye başladı.

Ve Mavi Orkide'ye geri dönene kadar ondan alabildiği tek kelime

"akrabalar" oldu. "Kerkenezdi." dedi. "Neydi?"

"Baktığın kuş."

"Öyle mi? Senin sıkıcı yaşlı kuşlarından birine baktığının farkında

değildim." Kız ona baktığında, adam öyle bir gülümsüyordu ki, kız onun

koluna bir şaplak attı.

"Ah!" dedi sahte bir acıyla, kolunu ovuşturarak. "Sen gerçekten de çok

vahşi bir kadınsın. Bahse girerim Jeremy'nin gözü dönmüştür."

Bu çok sarsıcı bir düşünceydi ve Fiona günlerdir Jeremy'yi

düşünmediğini fark etti. Onun yerine, hayatı bu adam olmuştu.

Bu adamla ilgili pek çok şey gizemini korusa da, bir şekilde biliyordu

Ace Montgomery hakkında Jeremy hakkında bildiğinden çok daha fazlasını

biliyordu. Jeremy ile yüzlerce kez yatağa girmiş olmalarına rağmen, onunla

hiç birlikte *yaşamamıştı*. Ace'in ne yediği, ne giymekten hoşlandığı ve ne

düşündüğü hakkında Jeremy hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu.

"Sanırım döndüğümüzde onu arayacağım," diye mırıldandı.

"Haritayı aldıktan hemen sonra," dedi Ace hızla. "O zaman ona söyleyecek bir şeyin olacak"

"İyi fikir," dedi çok hızlı bir şekilde. "Haritayı aldıktan sonra."

"Üç mü?!" Ace telefona doğru konuştu. "Neden seni işbirlikçi küçük iblis. Sana iş yapmayı kim öğretti?"

Dönerek elini telefonun üzerine koydu ve Fiona'ya şöyle dedi: "Bir yıl boyunca çıkan her bebeği, elbiseyi, ayakkabıyı, şapkayı, her neyse, üç katını istiyor. Ve ilk bebeği isteyen arkadaşlarının bir listesi var."

"Elimizde olmayan ve muhtemelen asla elde edemeyeceğimiz bir şey için pazarlık yapıyorsunuz," dedi Fiona endişeyle. "Dokuz yaşındaki çocuklar sözleşme pazarlığı yapabiliyorsa nasıl bir aileniz var sizin?"

" *Mmmm*," Ace'in telefona dönmeden önce sorduğu soruya verdiği tek cevap buydu. "Malları teslim edebileceğinizi nereden bileyim? Burada duran bir faks makinem var ve henüz hiçbir şey gelmedi." Bir süre dinledi.

"Evet, belki bazı haritaları gördüğümde daha fazla konuşabiliriz.

" *Mmhmm*," dedi telefonda. "İmkânı yok. Bayan Burkenhalter bunu yapar ve tek başına yapar, anladın mı? Şimdi oraya git ve *satın al*! Bir saat içinde faks istiyorum."

Fiona kanepede onun yanında oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı. O yapamadı

Bir çocukla konuştuğuna inanıyordu. Telefonu bıraktığında, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Yeni oyuncak bebek şirketinin yönetim kurulunda olmak için. Yeni bebeğin planlanmasında söz sahibi olmak istiyor. Yiyecek bir şey var mı?"

"Gel de sana bir sandviç yapayım." Mutfağa girdiklerinde Fiona buzdolabından ekmek, hardal, biftek, domates ve marul çıkarırken Ace adanın diğer tarafına oturdu. "Var olmayan ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak bir bebeği vermekten nasıl bahsedebiliyorsun?" diye sordu. "Bu karmaşadan kurtulsak bile parayı nereden bulacağız?"

"Bir şeyler düşünmemiz gerekecek," dedi Ace, granit tezgâhın üzerinden yapmakta olduğu sandviçe bakarak. "Sakıncası yoksa mayonez de..."

Mutfak masasının üzerindeki telefon çaldığında sözünü kesti. Hızlı bir korku anında birbirlerine baktılar. Numarayı sadece Ace'in kuzeni Michael Taggart biliyordu ama onunla birkaç dakika önce konuşmuşlardı.

Ace telefonu kaptı, sonra bir süre sessizce bekledi. "Evet, evet, o burada," dedi huysuzca.

Şaşkınlık içindeki Fiona telefonu ondan aldı.

"Fiona, sevgilim," diye seslendi Jeremy ve onun sesini duymayalı ne kadar uzun zaman gibi geldiğini fark etti. Ona her zaman

Sevgilim?

"Evet," dedi, suçluluk duygusunun çöktüğünü hissederek. Onu en son televizyonda "gördüğünde" teslim olması için yalvarıyordu.

"Nasılsın, sevgilim?"

"İyi," dedi yutkunarak. "Ve sen... sevgilim?" Ace oturuyordu

bar taburesinden pencereden yüzme havuzuna doğru bakıyor, yüzü okunmuyor.

"Sensiz nasıl mutsuz olabilirim ki?"

Telefonu kulağından uzaklaştıran Fiona, telefona şöyle bir baktı

Şaşkınlık. Jeremy ne zamandan beri bu kadar sevgi doluydu? " oluyor?" diye sordu usulca.

"Şu anda bir şey yok. Senin peşindeyiz ama dün geceki çifte cinayeti duydun mu? Bu seni ve Montgomery'yi spot ışıklarından uzaklaştırdı."

"Hayır, Ace ve *ben* haberleri çok sık izlemiyoruz.

bizi üzüyor, yani beni. Haberler beni üzüyor. Dinle Jeremy, Ace ve ben bir şeyin peşindeyiz. Sanırım Roy Hudson'ı kimin öldürdüğünü ve daha da önemlisi *neden* öldürüldüğünü bulmaya yaklaşmış olabiliriz ve bundan sonra-"

"Canım, seni çok iyi anlıyorum. İhtiyacın olan tüm zamanı kullanabilirsin."

"Ama bizden, yani benden teslim olmamı istediğini sanıyordum."

"Evet, elbette öyle. Bir avukat olarak önerebileceğim tek şey bu, ama bildiğiniz gibi ben de bir erkeğim. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Sevgilim?"

"Jeremy, beni korkutuyorsun. oluyor?"

Bu sözler üzerine Ace dönüp ona baktı, bir kaşı spekülasyonla kalkmıştı.

Fiona şaşkın bir şekilde omuz silkti. "Jeremy, beni neden aradın? Bu numarayı nereden buldun ve polise verdin mi?"

Sorunun ilk yarısını duymazdan gelerek, "Tabii ki duymadım sevgilim," dedi. "Ve eğer olduğunu öğrenirlerse, sana ulaşacağından haberim olmadığını söylemek zorunda kalacağım. Bu yüzden ankesörlü telefondan arıyorum." "Neden aradın?" Fiona sordu. Bu işte bir tuhafılık vardı.

Sesi ve tavrı. Tanıdığı Jeremy, kanundan kaçtığı için onu azarlardı. Tanıdığı Jeremy avukat olmayı bir an bile bırakmamıştı ve vatandaşlık görevinin çok farkındaydı. Ama burada bir suç kaçağıyla konuşuyor ve ona aşağı yukarı şöyle diyordu

Güzel bir gün.

"Sadece nasıl olduğunu ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek için."

"Bir harita" demek dilinin ucundaydı ama ona gerçeği ima etmeyecekti.

Tek bildiği adamın bir polis karakolunda oturduğu ve

Tam Şu anda. "Ben . *Biz* iyiyiz," dedi dikkatle.

Jeremy sahte bir kahkaha attı. "Ah, evet, sen ve Ace. Onun hakkında çok Şey duydum. İyi bir genç adama benziyor."

"En iyisi," dedi Fiona, ağız sıkı bir Şekilde.

Yine o küçük kahkahayı attı. "Bunlar her ikisi için de zor zamanlar

Biz. Pekala hayatım, seninle sonra konuŐuruz. İyi Őanslar." Bununla birlikte kapattı.

Fiona bir an için telefonu tutarak öylece durdu. Az önce ne olmuştu?

oldu mu? Ona fırça mı atılmıŐtı? Avukat Jeremy, neredeyse suçlu biriyle iliŐkilendirilmek istemediğı için mi? Pek olası değıl. Onun davasına bakıp kazanabilirse, kariyeri yükselecekti. Fiona'nın sorunları

Jeremy'nin rüyası.

"Bu da Şimdi?" Ace telefonu Fiona'dan alıp yere bırakırken sordu.

"O..." Tereddüt etti. "Beni sevdiğini söylemek için aradı." "Ah, doğıru. Ve Őüphesiz teslim olman için sana yalvarmak için."

"Aslında sormadı. Dn gecedен hiç salata kaldı mı?"

Ace ayağı kalktı ve onu buzdolabına kadar takip etti. "Senden *bir* Şey istemedi.

Kendini ele mi vereceksin? Bu bir avukat için biraz alışılmadık değıl mi?

Yemin etmeleri gerekmiyor mu?"

"Onlar doktorlar. Avukatlar geleni yaparlar, unuttunuz mu?"

Tezgâhın üzerine turşu, çeşni, dondurma ve şekerleme şurubu koymak için onu itti.

"Ama seni üzdü, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Son zamanlarda yaşadıklarımın sonra hiçbir şey beni üzemez. Şimdiye kadar faksın çalması gerekmiyor muydu?"

Ace tezgahın üzerinden uzanarak ellerini kadının bileklerinin üzerine koydu. "Bunu yemek isteyeceğini sanmıyorum."

Aşağı , ekmeğin üzerine dondurma sürdüğünü, sonra da turşu çeşnisi koyduğunu gördü.

"Hamile değilsen tabii," dedi ona gülümseyerek.

Saçma sandviçinden başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar vardı. "Eve gitmek istiyorum," dedi usulca. "Bir olsun istiyorum. Sabah işe gitmek istiyorum. İstiyorum-"

"Sus, bebeğim," dedi onu kollarının arasına alırken. "Sessiz ol. Her şeyi düzelteceğim, söz veriyorum."

Onun kollarına ve gözüne çok tanıdık gelen bedenine doğru kaydı.

Adamın elleri saçlarını okşuyordu ve bu harika bir histi.

Sonra adam kadının boynunu öpüyordu, kadın da adamın boynunu öpüyordu ve... "Bebeğim, bunun için çok uzun zaman bekledim. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?

bana yaptığınız, sizi izlemek, yanınızda olmak, konuşmak, dinlemek, ben-"

Ağzını onunkinin üzerine koyarak sözlerini engelledi. "Seviş benimle. Lütfen. Lütfen."

"Evet," dedi, sonra onu kollarına aldı ve yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

Fiona ona doğru kıvrıldı. Her zaman Scarlett O'Hara muamelesi göremeyecek, tutku dolu bir gecede merdivenlerden yukarı taşınamayacak kadar uzun boylu olmuştu ama Ace bunu yapabilecek kadar uzun ve güçlüydü.

Boynu çok iyi hissettiriyordu ve dudakları onun teninde arıyor, aranıyordu. Sanki tam da bu noktaya dokunmak için can atıyor, açlık çekiyordu.

Merdivenlerin başına geldiğinde sağa yatak odasına döndü ve Fiona'nın kalbi daha sert çarpmaya başladı. Günler ve günler süren ön sevişme, diye düşündü. buydu, birbirlerini arzuladıkları günler. Kapının eşiğinde Ace'in vücudunun katılaştığını hissetti ve durdu.

"Her şey yolunda," dedi boynuna doğru. "Her şey yoluna girecek." Ne söylediğini düşünmek istemiyordu, Lisa ya da Jeremy hakkında düşünmek istemiyordu, özellikle de geçici durumları hakkında.

Ace aniden arkasını döndü, hâlâ onu tutuyordu, yere bıraktı, elinden ve onunla birlikte merdivenlerden inmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu merdivenleri yarılamişken. O kadar sert çekiyordu ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki düşmek üzereydi. Bir anda

keskin bir dönüşle elini onun elinden çekti ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Ve adam onu durduramadan yatak odasının kapısına ulaştı.

Ace'in kullandığı yatak odası, daha büyük olan ana yatak odasıydı. Yatak odası.

Perdeler çekilmişti ama yatağın sol tarafındaki lamba açıktı. Yatakta yatan uyuyan kadın çok huzurlu görünüyordu, güzel örtüsü köprücük kemiğine kadar sıyrılmıştı.

Boğazındaki altın çivi ve boynunun yan tarafından akan ince kan damlası olmasaydı, kimse bir sorun olduğunu tahmin edemezdi.

Fiona bakarken nabzı hızlandı.

Ace, Fionayı iterek yatak odasına gitti ve yataktaki kadının üzerine eğildi.

Arayan Rose Childers'dı, ikisinin de peşinde olan ve onları bir tür "eş değiştirme" yapmaya ikna etmeye çalışan kadın.

"Zavallı yaşlı kadın," dedi Fiona yatağın ayak ucunda durup kendini kontrol etmeye çalışarak. Ace'in de dediği gibi, şu anda histeriye kapılamazlardı.

"Ambulans çağırılım mı?"

Ace ona inanmayan bir bakış attıktan sonra doğruldu ve Fiona'nın yanına gitti. Omuzlarından tutarak onu köşedeki sandalyeye götürdü. "Otur

Otur ve sessiz ol. Şimdi beynine ihtiyacım var. Ne yapmamız gerektiğini bulmalıyız. Eğer kaçırıldıysa, polis birkaç dakika içinde her yerde olabilir."

Fiona saçlarını geriye itmek için elini kaldırdığında öyle titriyordu ki Ace'in yatak örtüsünü dikkatlice çekmesini izlerken ellerinin oturmaya karar verdi. Kadın çıplaktı, en doğal olduğunu söylediği şekilde. "Doğa" ve bu sözcüğün tüm biçimleri onun ağzından en sık çıkan sözcüklerdi. "Doğal olmak, doğanın istediği şeydir," derdi Rose.

"Keşke ondan bu kadar nefret etmeseydim," diye fısıldadı Fiona. "Her ne olursa olsun, kendisine bunun yapılmasını hak etmiyordu." Rose'un boğazındaki çiviye doğru bakmayı kendine yediremedi. Ve kendisine bu yapıldığında kadının neler hissettiğini düşünmesine izin veremezdi.

Çıplak vücudu hoş bir görüntü değildi ve artık cansızdı, ona bakmak utanç vericiydi. Ace ellerini cesedin üzerine koyup yavaşça ters çevirdiğinde Fiona kaçırdı. Eski hayatında kimse cesetlere dokunmazdı.

"Acaba *bundan* önce mi yoksa sonra mı kendine Rose diyordu?" Ace, Fiona'nın başını kaldırıp bakmasını sağladı.

Kadının kalçaları kocaman bir gül buketi dövmesiyle kaplıydı.

Bir saniye önce Fiona oturuyordu, zayıf, gergin bir enkazdı ve bir saniye sonra yatağın diğer tarafındaydı ve kadının arkasına bakıyordu. "Aman Tanrım," dedi elini ağzına götürerek.

"Ne oldu? Ve bana yardım et, eğer bu sabah yaptığın gibi bana karşı susarsan, seni pişman ederim."

Fiona boğazındaki yumruyu yuttu ve bir nefes aldı. "*Raffles*'da, aslında kadın olan adam..." Dövmeyi işaret etti.

Ace Rose'u bir gümbürtüyle yatağa geri bıraktı ve doğruldu. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Nerede?" Fiona'nın sesi yükseliyordu. "Ölüme daha mı yakınız?"

Boğazımıza çivi çakılmasına mı?"

Bunun üzerine Ace kadının üzerine eğildi ve boğazındaki çiviye çekip incelemeye başladı. "Üç numara," dedi.

Fiona hasta olacağını düşündü. Dizlerinin bağı çözüldü ve tekrar sandalyeye oturdu.

Telefon çaldığında ikisi de sıçradı. Fiona elini ağzına götürdü, Ace'e bakarken gözleri irileşmişti.

"İkinci hat," dedi, "faks. Sen burada kal, ben aşağı inip-"

Ona cevap verme zahmetine girmedi ama uzun bacaklarıyla bir adım attı ve merdivenlerden inerken hemen arkasındaydı. Faks makinesine ulaştığında, Fiona ona iç çamaşırı kadar yakındı.

"O kadar yakınsın ki kollarımı oynatacak yerim yok," dedi kâğıtları toplamaya çalışırken, ama sesinde kızgınlık yoktu.

Fiona, ön tarafı adamın sırtına yapışmış halde adamın etrafına uzanarak makineden kâğıtları çıkardı. Kâğıtlara bakarak, "Aferin kızıma," dedi ve kâğıtları Ace'e uzattı; o da kâğıtları, bant ve makasların hazır olduğu yemek odasına taşıdı.

Dakikalar sonra iki haritanın yarısı ve diğer dört haritanın üçte biri ellerindeydi. "Çok iyi, sence de öyle değil mi?"

Ace kâğıtlara bakarak, "Evet, tabii," diye mırıldandı. "Düşünüyordum da," dedi

yavaşça başladı. "Belki de daha güvende olursun-"

Kadın ondan uzaklaştı. "Hapiste' demeyeceksin, değil mi? Sen dışarıda kalacaksın ve ben arkasına mı atılacağım? Ben kıllı kadınlarla savaşıırken sen bir hazine haritasını mı takip ediyorsun? Sen-"

"Ben risk alırken sen güvende kal-" Kızın yüzünü görünce sözünü kesti.

"Tamam, bu işte beraberiz, değil mi?"

Onun karanlık gözlerinin içine bakarak başını salladı. O anda onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğini söylemek istedi

"Hey, Burke," dedi usulca. "Bana aşık , değil mi? Birlikte iyi vakit geçirmek bir şeydir, ama aşk tamamen farklı bir şeydir. farklı."

"Ben..." diye başladı, sonra sertleşti. "*Sana* kim aşık olabilir ki? Sen dünyada aşık olabileceğim son adamsın-"

Kapı zili çaldığı için konuşmayı kesti ve yatak odasına doğru korku dolu bir bakış attıktan sonra korkuyla Ace'e baktı.

"Burada kal ve sessiz ol."

Fiona yine onun emirlerine aldırış etmedi ama kapıya doğru yürürken arkasına . Onu ittikten sonra

Aralarına mesafe koyma konusunda hiçbir etkisi geriye doğru

kapıyı açtı. Koşucu Suzie'ydi, yine minicik bir şort giymişti, muhteşem bacakları ahlaksızlığa varacak kadar açıktaydı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir fincan şeker ödünç alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Ace, Fiona'nın girebilmesi için kapıyı geniş tutarak ve Fiona sırtına bağlı olduğu için hareket etmesi kolay olmadı. Mutfığa doğru ilerlerken Fiona onu bırakmadı. Mutfığa girdiğinde Fiona'nın ellerini kollarından sıyırıp tezgahın ucuna koymayı başardı.

Sonra Fiona'ya sert bir bakış atarak tezgahın üzerindeki kutudan şeker almaya gitti.

"Güzel bir gün, değil mi?" Suzie mutfığa bakarak şöyle dedi.

Fiona ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Oda'nın içinde, başlarının üzerinde ne olduğunun o kadar ki sağlıklı düşünemiyordu.

Ace, Suzie'ye kağıt bardakta şeker uzatırken, "Rose nasıl?

Bu sabah?" diye sordu; sonra Fiona'nın dirseğini tutarak şok içinde yere düşmesini engelledi.

"İyi, sanırım," dedi Suzie, mükemmel at kuyruğu kadar geniş gülümseyerek.

"Kahve içmezsin, değil mi?"

"Hayır, ama biraz hazırlayabilirim," dedi Ace hoş bir şekilde, sonra iki kadına sırtını kahve fincanının yanına gitti.

Suzie megawatt gücündeki gülümsemesini Fiona'ya verdi. "Telefon mu çalışıyor?"

Fiona cevap vermeyince Ace, "Faks geldi. Tatlım, birinin bize ne gönderdiğini görmek ister misin?"

Fiona'nın "tatlım "ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden orada öylece durup Suzie'ye baktı. Ya üst kattaki cesedi öğrenirse? Ama sonra

O ve Ace zaten iki cinayet işlemekle suçlanıyordu, bir cinayetin daha ne önemi olabilirdi ki? Birden fazla kez asılamazlardı, değil mi?

"Sanırım faks haritanın bir parçası olabilir," dedi Suzie usulca, "ve bunu kaçırmak istemeyiz, değil mi?"

Ace birdenbire evin muhtemelen

Dinleme cihazlarına bağlıydılar ve birilerini dinliyorlardı. Hızlı bir hareketle iki kadını da kollarından tutup yarı itti, yarı dışarı çekti. Dışarıda havuzun kenarına geldiklerinde, sessiz bir hareketle Suzie'ye baktı ve havuzun etrafını işaret etti.

Başını hayır anlamında salladı.

"Bana olduğunu anlatmak ister misin?" Fiona sabırsızca konuştu.

"Yoksa siz ikiniz bir pandomim okulu açmayı mı planlıyorsunuz?"

"Böcekler," dedi Ace, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Florida'da bir sürü böcek var," dedi Fiona; sonra farkına . "Oh. *O* tür bir böcek."

Ace, Suzie'ye cam masanın etrafındaki dört yeşil sandalyeden birine oturmasını işaret ettikten sonra onun karşısına oturdu. Fiona'yı ayakta durması ya da oturması için kendi seçimine bıraktı. O oturdu.

"Konuşmaya başlamak ister misin?" "Rose... ?" Suzie sordu.

"Evet, o öldü," dedi Ace. "Evimizde, yatağımızda. Kimin ne bildiğini bilmek isterdim."

"Mavi Orkide'deki herkesin senin gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini mi soruyorsun?" Cevap vermelerini beklemedi. "Elbette biliyorlar.

Bunu bilmemek için kr ve sağır olmamız gerekir. Ve tatlım," dedi Fiona'ya bakarak. "Hiçbir cerrah bir kadını senin kadar geç gösterecek kadar iyi değildir."

İşte o anda Fiona bu kadından hoşlandığına karar verdi. Suzie,

"Buradaki insanların yarısı aslanları arıyor," dedi. Bunun zerine Fiona nefesini tuttu. Büyük gizlilik buraya kadarmış.

Suzie masanın karşısındaki Ace'e doğru eğildi. "Ve eğer onları bulursan, hemen arkada silahlı bir düzine insan olacak."

"Wallis hariç," dedi Fiona sessizce. "O sadece bir bıçak kullandı."

Bunun zerine hem Suzie hem de Ace ona baktı. "Sanırım ikiniz de

Ne kadar çok şey bildiğinin farkındayım," dedi Suzie sessizce. "Bazı insanlar var

Bu bilgi için ölmesini isteyenler de var, yaşamasını isteyenler de.

Bildikleri yüzünden. Gerçek şu ki," dedi doğrudan Fiona'ya bakarak. "Hapiste çok daha güvende olursun."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Ace hızla; sonra masanın altından Fiona'nın elini tutup sıktı ve onun titrediğini hissettiğinde bırakmadı.

"Roy Hudson'ı kim öldürdü?" Fiona kendi kendine sorduğunu duydu. Bir yandan da

kendini tüm bu meseleden uzaklaştırıp mantıklı bir şekilde bakmalı. Üst kattaki ölü kadını unutun. Faksın tekrar çaldığını ve bunun muhtemelen insanların birkaç yüz yıldır uğruna birbirlerini öldürdükleri bir hazinenin haritası olduğunu unutun.

"Onlardan biri," dedi Suzie omuz silkerek. "Ben orada değildim ve bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Şimdi de uzak durmaya çalışıyorum; öldürülmeme neden olabilecek şeyleri bilmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle!" Fiona tutkuyla konuştu ve ardından Ace'in elinin kendi elinin üzerinde sıkılaştığını hissetti.

"Ama sen Smoke'ın kızıydın, bu yüzden sana bir şeyler söylendi. Kırık bacaklı bir çocuğu eğlendirmek kimin aklına gelirdi ki-"

"Bacağını nereden biliyorsun?" Ace tersledi.

"Oradaydım," dedi Suzie, kendisiyle çelişerek. "Yani bir parçası değildim

aslanları arayan keşif gezisi, ama ben-"

"Hikâyeyi araştıran kadınlardan biriydın," dedi Fiona, gözlerini kocaman açarak. "Sen şey'in kız arkadaşıydın... şey'in..."

"Edward King," dedi yavaşça, Fiona'nın gözlerinin içine bakarak.

"Hikâyede adı Wallis. Sonunda da bir *"is" var*, gazetelerde yazdığı gibi *W-a-l-l-a-c-e* değil."

Fiona bir an için gözlerini kırıştırdı. "Elbette, Wallis Simpson'daki gibi."

Ace'e baktı. "Biliyorsun, kral olmaktan vazgeçen adam Edward'dı ve kadın da..." Sözüünü kesti çünkü Suzie ve Ace birbirlerine bakıyorlardı.

"*Şimdi* ne kaçırdım?" Fiona büyük bir alaycılıkla söyledi ama bir kez daha sandığından daha fazla şey bildiğini ortaya koyduğunun farkındaydı.

"Diğer araştırmacı kimdi? Eğer onlardan 'biriysen', diğeri kimdi?" Ace yumuşak bir sesle sordu.

"Lavanta," diye fısıldadı Suzie.

Fiona aniden ayağa kalkıp sandalyeyi devirirken, "Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Hikâyede Lavender adında biri yoktu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Bununla birlikte eve doğru geri dönmeye başladı.

Hızla ayağa kalkan Ace ona doğru uzandı ama Fiona onu atlattı,

onun elinden kurtuldu ve eve girdi. Suzie'yle yalnız kaldıklarında Ace ona döndü. "Bütün bunlar da neydi? Lavender adında biri hakkında hiçbir şey duymadım."

Suzie derin bir nefes aldı. "Tepkisinden anladığım kadarıyla Smokey kızına araştırmacılardan birinin fahişe olduğunu söylemiş ama adını vermemiş gibi görünüyor."

Ace hâlâ şaşkındı.

"Hikayede onunla ilgili pek bir şey yoktu, ama olan şey şeydu oldukça korkunç. Bilirsiniz, uyuşturucu, erkekler, bir ömür boyu çok kötü işlere bulaşmış olmak."

Ace hâlâ anlamamış bir halde Suzie'ye baktı.

"Her zaman böyle ezik biri değildi. Bana birkaç yıl önce uzun boylu, esmer bir güzel olduğu söylendi. Hatta bir çocuğu olduğu ve babasının çocuğa annesinin adını verdiği söylendi."

Suzie başka bir şey söylemeyince Ace orada durup ona baktı. Fiona'nın sırt çantasında FLB harflerini gördüğünü hatırlaması bir anını aldı. Fiona Lavender Burkenhalter.

"Annesi..."

Ace topuklarının üzerinde dönüp Fiona'yı bulmak için eve girmeden hemen önce Suzie, "Evet," dedi.

On yedi

" ^ "

Ace'in Fiona'yı bulması birkaç dakika sürdü. Yatak odasındaaydı, ödünç aldığı cep telefonunu kulağına dayamıştı. "Bunu benim için yapacak mısınız?" diyordu.

"WordPerfect, evet, doğru. Ve Jean... Ben... Tamam, bu yüzden söylemeyeceğim

Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelisin." Telefonu kapattı; sonra Ace'e bakmadan dolaba gitti ve kıyafetlerini - kot pantolon, tişört, kalın pamuklu çoraplar - çıkarıp sırt çantasına doldurmaya başladı.

"Bana ne planladığınızı söylemenizi istesem çok mu şey istemiş olurum?" sordu. "Ya da belki nereye gittiğini sormalıyım."

"Avcılık," dedi çabucak. "Bu iş o-" O lanet aslanlar bulunana kadar bitmeyecek," demek istedi ama adamın yüzündeki uyarı dolu ifade onu durdurdu. "Kaybolanları aramaya gidiyorum," diye bitirdi.

"Benimle mi bensiz mi?" diye sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmıştı.

"Seçim sizin," dedi.

"Anlıyorum. *Benim* parkıma gideceksin, bataklıkta tek başına dolaşacaksın."

"Belki bir rehber tutabilirim. Kar için onu keseceğim. Hayır, iyisi,

Bulduğumuzda ona kayıp mallardan bir hediye vereceğim." "Hiç 'izinsiz girmek' diye bir şey duydun mu?" Kapıdan uzaklaşarak kolunu tuttu ama kadın ondan uzaklaştı. "*Ben* ne zamandan beri düşman oldum?"

"Bir fahişenin kızı olduğumdan beri," diye tersledi ve sonra dehşet içinde ona . Bunu söylemek istememişti; bunu düşünmek bile istememişti.

Bunun üzerine Ace ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Kız ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Ace onu sıkıca tuttu.

"Şu anda bunun için vaktimiz yok. Beni anlıyor musun? Babanızın ya da annenizin kim olduğu önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey bu insanları kimin öldürdüğünü bulmamız ve isimler."

"Senin adın belki," dedi ondan uzaklaşarak, "ama benim adım asla temize çıkmayacak. Benim... benim soyumla ilgili her şey gazetelerde yer alacak." Kıyafetlerini sırt çantasına tıktırmayı bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Asla anlayamazsın," dedi usulca.

"Tüm hayatını kim ve ne olduğunu bildiğine inanarak ve birkaç gün içinde hayatındaki her şeyin bir yalan olduğunu öğrendiğini anlayamadım?"

"Evet," dedi sönük bir sesle; sonra yatağa sertçe oturdu.

Ace onun yanına oturdu ve kolunu ona dolayarak başını aşağıya çekti omzuna. "Ait olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Etraflarında bir düzine insan yoksa yalnız olduklarını düşünen bir ailede büyüdüm. Tek istediğim amcamla birlikte su tesisatı olmayan bir kulübede yaşamak ve kuşlara . Onunla birbirimize tek kelime etmediğimiz günler olurdu ve konuştuğumuzda da..."

"Kuş sesleri mi?" Fiona kendi söylediğini duydu, sonra şaşkınlıkla Ace'e baktı. Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabiliirdi ki?

As güldü. "Bu daha iyi," dedi; sonra, bir kuşun uçuşması kadar doğal bir şekilde, onu öpmek için başını eğdi.

"O iyi mi?" Suzie kapı aralığından seslendi.

Ace kötü bir kelime söylediğinde Fiona güldü. "Asma kilitler," diye ekledi altına

Suzie'ye bakmadan önce nefesini tuttu. "İyi!" diye . "O gayet iyi."

Suzie kapıdan çıkmaya başlarken, "Doğru ya," dedi. "Ben de Rose ile ne yapmayı planladığınızı merak ediyordum."

Ace yüksek sesle, "Onu da yanımıza al," dedikten sonra parmağını dudaklarına götürüp odanın etrafını işaret etti. İki kadın da eve yerleştirilmiş dinleme cihazlarını unutmuş muydu?

"Evet," dedi Fiona, ayağa kalkarak. "O da bizimle gelecek. Rose'u tanıyorsun, dünyadaki en doğal insan. Onu da yanımıza almamız çok doğal olur, çünkü Tabiri caizse 'doğaya geri dönüyoruz'. Değil mi sevgilim?" dedi Ace'e. "Beni o gün boyu sürecekle pikniğe götüreceksin, değil mi?"

"Doğru," dedi Ace biraz daha az yüksek sesle. "Yarın bir piknik var. Bence bugün gitmek için biraz geç değil mi canım?"

Suzie, "Beni de sizinle gelmeye davet ettiğiniz için çok mutluyum," dedi.

"Seninle gelmekten mutluluk duyarım."

Hem Fiona hem de Ace şiddetle hayır anlamında başlarını salladılar ama Suzie Dudaklarını sıktı ve evet başını salladı, isteseler de istemeseler de gidecekti.

"Aslında," dedi Suzie, "sanırım geceyi burada seninle geçirsem iyi olacak, böylece sabah erkenden yola çıkmaya hazır olurum."

"Ama önce yüzmeye ne dersin?" dedi Ace. "Bir süreliğine dışarı çıkmak hepimize iyi gelebilir."

Üçü birden kapıya doğru koştular ve içeri girmeye çalıştılar.

hepsini aynı anda geçirdi. Biraz itiş kakıştan sonra Ace geri çekildi ve önce kadınların gitmesine izin verdi; sonra da onları merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Dışarı çıktıklarında onlara döndü.

"Sanırım bunu tek başıma daha iyi halledebilirim," diye söze başladı. Kadınlar

Elleri , ayakta dururken oturuyordu. "Parkı bilen tek kişi benim, bu yüzden yalnız gitmeliyim."

"Hangi haritanın doğru nasıl anlayacaksın?" Fiona küçük bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek sordu. "Suzie, biraz buzlu çay ister misin?"

"Bayıldım."

"Otur!" Fiona ayağa kalkmaya başladığında Ace emretti.

Oturdu. Aslında her iki kadın da kıpırdamadan oturmuş, ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, emirlerini bekliyormuş gibi ona bakıyorlardı.

Bir süre en sert yüz ifadesiyle onlara baktıktan sonra, Ace bir sandalyeye sertçe oturdu. ", devam et. Çayı yap, sonra da hemen buradan çık," dedi Fiona'ya.

"Ve geleceğimi planlamak için sizi burada yalnız bırakayım," dedi tatlı bir sesle. "Senin hayatın üzerine değil."

Ace'in iç çekmesiyle üçü sessizce mutfağa girip kocaman bir sürahi buzlu çay yaptı, salsa ve cips ekledi, sonra da tepsiyi havuz kenarındaki masaya taşıdı.

"Pekâlâ, hanginiz önce gidiyor?" diye sordu Ace. İki kadın da cevap vermeyince Ace gözlerini onlara dikti. Ağzında mısır cipsi olmasaydı belki daha tehditkâr olabilirdi. Çıtırtılar onun gerginliğini alıyor gibiydi.

"Eğer siz ikiniz bana bildiklerinizi anlatmazsanız, sizi bataklığa götürür ve orada bırakırım. Yılanlarla birlikte."

"Blöf yapıyor," dedi Fiona. Bir daha başına korkunç bir şey gelmeyeceğine dair garip bir his vardı içinde. Sanki en kötüsü olmuş gibiydi.

ve şimdi hiçbir şey gördüklerinin ve hissettiklerinin üstesinden gelemezdi.

Babası düşündüğü gibi biri değildi. Hayatında sadece bir kez babasına annesini sormuştu ve o da ona şimdi Pulitzer'e layık olduğunu anladığı güzel bir hikâye anlatmıştı.

Özel hayatı paramparça olan Fiona, düzenli cesetler buluyordu. Şu anda sadece ölü bir kadın vardı

Evin içinde oturmuş cips yiyor ve çay içiyordu. Ve tek düşünebildiği, çayın içine biraz votka atması gerektiği idi.

"Tek bildiğim bizim-" Sözünü kesen Suzie Fiona'ya baktı. "Lavender ve benim bulduğumuz şey." Bununla birlikte Fiona'nın elini tutmak için uzandı ama genç kadın uzaklaştı ve Suzie kaskatı kesildi. "Aslında hiçbir şey hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi."

"Sence Lavender bir şeyler hatırlıyor olabilir mi?" Ace yumuşak bir sesle konuştu.

Annenizin, babanızın size söylediği gibi bir peri prensesi olmadığını öğrenmek bir şeydi, ama onun hayatta olduğunu düşünmek bambaşkaydı.

Fiona buna hazır değildi.

Fiona yüksek sesle ve hızlıca, "Aslanların nereden geldiği hikâyesinin işimize yarayacağını sanmıyorum ama yardımı olacaksa bu gece bilgi almalıyız," dedi.

Hem Ace hem de Suzie ona sertçe baktı. Ace'in kaşlarını çatması sadece birkaç saniye sürdü, çünkü bir kez daha ondan bilgi saklamış gibi görünüyordu.

"Yine başlama," diye tersledi Fiona. "*Raffles*'ın babamın bana yazdığı *tek* hikâye olup olmadığını hiç sormadın. Sadece en iyisiydi. Başkaları da vardı."

"Dur tahmin edeyim," dedi Ace, sesi alaycı bir tonla kalınlaşmıştı. "Çivi Haritası'yla birlikte gelen bir hikâye vardı."

"Zeki değil misin?" Fiona ona gülümseyerek şöyle dedi.

"Gazetelerde evli olmadığının yazdığını sanıyordum," Suzie. "Sanki evliymişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Aslında ikimiz de nişanlıyız," dedi Ace.

"Ama birbirimizle değil."

"Hayır, ona 'sevgilim' diyen bir avukattan hoşlanıyor. "

"Kulak misafiri oluyordun," diye tersledi Fiona. "Benim özel konuşmamı dinliyordun."

"İkinizin sözünü kesmekten nefret ediyorum ama konuya sadık kalabilir miyiz?" Suzie

dedi, birinden diğetine bakarak. "Aslanların hikayesini sana Smokey mi gönderdi?"

"Evet. Ve harita. Ama gerçek olduklarını fark etmemiştim ta ki..." Bir nefes aldı. "Bugüne kadar. Ve gerçek şu ki, hikayenin önemini hala anlamış değilim."

"Belki hikayeyi bilseydik kendimiz karar verebilirdik," dedi Ace. "Ama zaman ikiniz de , değil mi? Bu işin dışında kalan bir tek ben varım."

Onun , huysuz ses tonu karşısında iki kadın da güldü.

"Arkadaşımı aradım-" Fiona başladı.

"Beşli'den biri mi?" Ace araya girerek sordu.

"Aynen öyle. Babamın ben on bir yaşındayken yazdığı mektuplar çalındıktan sonra, birkaç akşamımı onun geri kalan mektuplarını bilgisayarına yazarak geçirdim. Bir gün onun hikayelerini çocuklar için bir kitapta yayınlama fikrim vardı ve-" "Çocuklar!" Suzie patladı. "Çocuklara *böyle* bir şey mi okutmak istiyorsun?"

Fiona babasını savunarak "Çocukken onları okudum ve normal çıktım" dedi.

"Eğer bu bir kedi dövüşüne dönüşecekse, bana haber verin. Bazı nedenlerden dolayı

kedilerden aşırı derecede nefret ediyorum."

Fiona bunun çok komik bir ifade olduğunu düşündü ama onu tanımayan Suzie anlamadı ve gülmedi.

"Yani hikayeler diskette mi?" Ace sordu.

". Ve Beşli - sanırım şu anda Dörtlü - bu gece New York'taki daireme girecek ve diski alacaklar. Jean diskin çıktısını alacak ve mümkün olan en kısa sürede sayfaları bana fakslayacak."

Suzie gülümseyerek, "Bu harika," dedi.

Ace masanın diğer tarafına uzandı ve Fiona'nın elini kendi elinin içine aldı. "Eğer senin

Arkadaşlar ABD'nin her yerinde yaşıyor, o zaman bu, tüm bunlar başladığından beri New York'ta kaldıkları anlamına geliyor. Senin güvende olduğunu öğrenene kadar kalacaklar."

Başını eğen Fiona başıyla onayladı. Onun gözlerine bakmak istemiyordu, yoksa ağlamaya başlayabilirdi ama elini bırakmadı.

Ace sessizce, "Bence onlar gibi arkadaşlar hiç tanımadığın bir kadının daha değerlidir," dedi.

"Doğru," dedi Suzie neşeyle. "Ve polis karantinası altında olması gereken dairenize girmek için kendi boyunlarını riske atmaya istekli olmaları ve iki vahşi cinayete - Rose'u da sayarsan üç - karışmayı göze almaları gerçek bir dostluk gösterisi."

Bu küçük değerlendirmenin sonunda hem Ace hem de Fiona şunlara bakıyordu

ağızları açık.

Konuşabilecek kadar kendine geldiğinde Fiona ayağa kalktı. "Jean'i arayıp ona gitmemesini söylemeliyim. Bu çok tehlikeli."

Ace onu sandalyeye çekti; sonra da cep telefonunu almaya gitti. Ama Fiona arkadaşını aradığında sadece çıktı. "Çok geç," dedi Ace'e bakarak. "Çoktan gitmiş olmalılar. Benim neyim var ki bunu düşünemedim? Eğer Jean yakalanırsa, bir daha asla

kendimi affedeceğim. Ben-" Onu kollarının arasına çeken Ace, sıkıca sarıldı. Bir süre sonra

Suzie ayağa kalktı ve eve girdi.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı, "çünkü bu gece seninle sevişmek. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve yeterince bekledim. Bütün bir gece boyunca her şeyi bir kenara bırakacağız ve sadece birbirimizin tadını çıkaracağız. Buzdolabında soğuk şampanya var ve küvetteki su çok sıcak olacak. Dinliyor musun

Ben mi?"

Sadece omzuna doğru başını sallayabildi. Ah, evet, dinliyordu, vücudundaki her hücreyle dinliyordu. "Bu gece," diye fısıldadı. "Bu gece." *On sekiz*

" ^ "

Ertesi sabah cipe binip Kendrick Park'a doğru yola çıktıklarında Ace ve Fiona'nın ruh halini tanımlamak için kötü kelimesi yetersiz kalıyordu. Fiona bir gece önce arabaya koydukları çantalarla arkada oturmak istedi ama Suzie oturması için ısrar etti, böylece ön koltuklar birbiriyle konuşmayan iki kişi tarafından işgal edildi.

Onunla sevişme niyetini açıkladığı dün gecedен sonra, Fiona titreyen bir kütleden başka bir şey değildi. Bu

Onun yaşında olmak utanç vericiydi ve kesinlikle bakire değildi ama yine de kendini birden sanki ilk kez seks yapıyormuş gibi düşünürken bulmuştu.

Düşündüğünde, onu arzulamaya ne zaman başladığını bilmiyordu.

Ama kendine karşı dürüst olsaydı, muhtemelen havaalanında koluna takılı çift sıra dişle ona doğru geldiği zamandı. O durumda gerçekten ilkel bir şey vardı, Tarzan ve Jane'e özgü bir şey, onu cezbetmişti.

Elbette o zamandan beri birbirleriyle geçirdikleri günler de olmuştu. Sonuç olarak, dün gece adamın sıcak sözleri ona hiçbir dokunuşun yapamadığını yapmıştı. Adamın giysilerini atabilir ve havuzun hemen yanında onun üzerine atlayabilirdi. Sonra da havuzun içine.

Ve mutfakta. Ve...

Ama Suzie vardı. Günler ve günler boyunca sadece ikisi vardı.

ama Şimdi aniden başka biri daha vardı: Suzie'nin k     

Zıplayan sarı at kuyruğuyla, hareket ettiğinde sallanmayan yüksek ve sert g  ğ  leriyle Őortlar. Bazı kısımları gerçek olsa da olmasa da, orada olduğu gerçeği kesinlikle yeterince gerçekti.

"Kocan ne yapıyor?" Ace dün gece havuz başında Suzie'ye . "Senin için endiŐelenmeyecek mi?"

"Sekreteriyle bir ilişkisi var ve bu onların birlikte geçirdikleri bir gün."

Suzie gözünü kırpmadan söyledi. "Ayrıca, benden kurtulamayacaksın. Bundan pay almayı hak ediyorum."

Fiona patlamadan önce Ace elini onun koluna koydu. "Eğer bu aslanları bulsaydık, onları bir m  zeyeye verirdik. Kimse bundan bir kazanç elde etmeyecek. Tek yapmak istediğimiz isimlerimizi temize çıkarmak."

Suzie ona k      bir g  l  msemi verdi. "Beni keserseniz polise burada olduğunuzu ve evinizde başka bir ceset olduğunu söylerim."

Ace'i sırası Fiona'daydı. "Bu durumda, biz de

Sen," dedi elinden geldiğince tatlı bir Şekilde. "Belki bu gece Rose'un cesedinden kurtulmamıza yardım etmek istersin." Bu olasılığın Suzie'yi koşarak   n kapıya göndereceğini umuyordu.

"Elbette," dedi Suzie gülümseyerek. "K  vette aside ne dersin? Ya da cesedi parçalayıp bir sandığa mı koyalım?"

Ace, Fiona'ya ben demiştim dercesine kaşlarını kaldırarak baktı. "Sandıklardan bahsetmişken," dedi, "sanırım faks makinesini kontrol edeceğim."

"Ben de," dedi Fiona hızla Suzie'ye bakarak. "Ona yardım etmek için yanında olmazsam hiçbir şey yapamaz." Ace'in peşinden eve koştu ve onun harita sayfalarını sıraladığı yemek odasına girdiklerinde konuşmak için ağzını açtı ama Ace parmağını dudaklarına götürerek uyardı.

Ondan kurtulmak için ne yapacağız? Fiona, doğru haritayı içermeyen faks sayfalarından birinin arkasına yazdı.

Onu dört numara yapalım mı? Ace cevap yazdı.

"Çok komik," dedi yüksek sesle, adamın elinden sayfaları alıp birleştirmeye başlarken.

Ama sonra eli onunkine dokundu ve anında aralarında elektrik parladı.

"Haritalar nasıl ?" Suzie kapı aralığından seslendi. "Her şeyi bir araya getirebildin mi?"

"Hemen hemen," dedi Ace sıkılmış dişlerinin arasından, sonra Suzie ile masanın üzerine serilmiş haritaların arasında durdu, böylece Suzie göremedi

Herhangi bir şey. Ancak Suzie onları görmek istemiyor gibiydi ve kısa süre sonra görebildiği ama duyamadığı oturma odasına geçti

Her şeyi.

Rose hakkında bir şeyler yapmalıyız, diye yazmış Ace. Sabah

gittiğimizde onu burada bırakamayız. Fikri olan var mı?

Bu benim deneyimim değil. O bir kuş olsaydı ne yapardın? Annesi onu

bulabilsin diye yuvaya geri koyardım.

Ace bunu yazdıktan sonra o ve Fiona birbirlerine baktılar; sonra

gölümsediler. "Onu eve götüreceğiz," diye fısıldadı Fiona. "Bırakalım da

onunla Lennie ilgilensin."

Bundan sonrasını Fiona hatırlamak bile istemiyordu. O ve Ace, Ace'in

küçük kızının bulduğu haritaları birleştirmek için birkaç saat harcadılar.

akrabaları faks makinesinden göndermeye devam etti. "Onların düzenli

yatma saatleri yok mu?" Fiona saat on bir buçukta esnemeye başladı. Günün

olayları onu oldukça yormuştu ve yatmaktan başka bir şey istemiyordu...

Masanın karşısındaki Ace'e baktı. Bu lezzetli adamla yatağa girmekten

başka bir şey istemiyordu ve...

Sık sık yaptığı gibi, ona ulaşırken düşüncelerini okuyor gibiydi.

Masanın karşısına geçip elini tuttu; sonra parmakları kızın kolunda

gezinmeye başladı.

Ama sonra Suzie hapşırdı ve büyü bozuldu.

Saat on iki buçukta Ace havanın yeterince karanlık ve sessiz olduğuna karar vererek Rose'u sokağın aşağısına götürdü ve kendi evinde bıraktı. Suzie'yi geride kalması için ikna etmeye çalıştı; aslında Fiona'nın da geride kalmasını sağlamaya çalıştı ama iki kadın da onu dinlemedi. Ve sarışın kadın uzanıp Ace'in pantolonunun önünü tuttuğunda Fiona Suzie'yi öldürmeye hazırды. "Anahtarlar," dedi Fiona'ya dönerek. "Arabanın anahtarları yanında. Bizi terk edecekti."

Fiona Ace'e baktığında yüzünün kızardığını gördü. Yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuktı.

Fakstan yeni gelen kâğıt yığınını kapıp ikiye bölen Suzie oldu. "Yarısı sana, yarısı bana," dedi yırtık bir desteyi Fiona'ya verdi.

Fiona tek kelime etmedi ama o ve Ace gerçek haritanın

Birkaç saat önce makineden çıkmıştı ve şimdi bir kopyası Ace'in kalbine .

Ace, Suzie'ye sanki onu alçakça bir eylemden alıkoymuş gibi öfkeyle

kaşlarını çattı; sonra arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce

Fiona'ya göz kırptı. Yirmi dakika sonra geri döndüğünde omzunda, dört

yerinden ipekle bağlanmış bir rulo plaj havlusu vardı.

Kravatlar.

Merdivenlerin dibinde Fiona'ya kapıyı açması için başıyla işaret etti;

sonra etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti.

Büyük ruloyu gördüğünde ve içinde ne olduğunu öğrendiğinde, Fiona'nın korkusu geri geldi.

Ace ona yaklaşarak, "Şimdi benden vazgeçme," dedi. "Eldivenleri getirdin mi?"

Başıyla onayladı. Rose'un evine girmek zorunda kaldıklarında parmak izi diye lavabonun altında duran sarı lastik eldivenleri almasını söylemişti.

Mavi Orkide'nin kaldırımlarından yürümek zorundaydılar çünkü ufacık

arka bahçelerden geçmeye çalışmak karanlıkta yüzme havuzlarının

etrafından dolaşmak anlamına gelecekti ve bunu riske atamazlardı. Ama

kimseyi görmediler; ne dışarıda ne de içeride hiçbir evin ışığı yanmıyordu,

bu da başlı başına ürkütücüydü.

"Biri verandanın ışığını açık bırakmış olamaz mı?" Fiona fısıldayarak

Ace'in koluna yapıştı, her ne kadar Ace ağır yükünün altında zorlansa da.

"Sence hepsi bizi izliyor mudur?" Suzie onun diğer koluna yapışarak

fısıldadı.

"Sen onların tarafındasın, o yüzden bana söyle," diye tısladı ona.

"Ben mi?" dedi Suzie, sanki bir ordunun atlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakınarak. "Ben Smokey'nin tarafındayım. Kızının kendisiyle gurur duymasını sağlamak için hazineyi bulmak istiyordu."

Ace'in arkasına yaslanan Fiona, "Bunu babam mı söyledi? İsteddiği bu muydu? Sana benden bahsetti mi?"

"Tatlım, onun hakkında konuştuğu tek şey sendin. Diğerlerine değil elbette, ama bana ve Lav'a, hepimiz , yani birlikte bir kadeh şarap ya da başka bir şey içerken bana senden bahsederdi."

"Sen ve babam-"

"Siz ikiniz lütfen konuşmayı keser misiniz?" Ace tersledi. "Biz buradayız."

Bununla birlikte eğildi ve ağır yükünü yere bıraktı. Evin yan tarafındaki karanlığın içinde kaybolmadan hemen önce iki kadına "Burada kalın," dedi.

Fiona ve Suzie yerdeki cesedin üzerinden birbirlerine baktılar,

Sonra Ace'in peşinden koşmaya başladı. Önce Fiona ona çarptı; ardından Suzie sırtına sert bir darbe indirdi.

Ace boğuk bir "Lanet olsun!" dedikten sonra kadınlara döndü ve onları sabitledi. Sessizce oldukları yerde kalmalarını işaret etti ama ay ışığında yüzlerine bir kez bakınca derin bir iç çekti. ile

İstifa ettikten sonra parmağını dudaklarına götürdü ve kendisini takip etmeleri için kolunu salladı.

Arka kapıda kilidin üzerine çömeldi, sonra Fiona'nın ona uzattığı eldivenleri giydi ve kilidi kurcalamaya başladı.

Arkadan gelen Suzie, ikisinin başlarının üzerinden uzanarak kapı kolunu çevirdi ve kilitli olmayan kapıyı açtı.

Ev . Hiçbir yerde ne bir mobilya parçası ne de duvarda bir resim vardı. Parlak ay ışığında evin boş olduğunu görmek çok kolaydı.

Hatta öyle temizlenmişti ki, sanki evde hiç kimse yaşamamış gibi görünüyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız Bay Hot Shot?" Suzie elleri kalçalarında, sanki tüm sorunlarına o neden olmuş gibi Ace'e bakarak konuştu.

"Ben nereden bileyim? Benim doktoram ornitoloji üzerine, cinayet üzerine değil." Fiona, "Bilmek istediğim şey, her şeyi nasıl bu kadar hızlı ve sessizce taşıdıkları," dedi. "Ben evimi taşıdığımda her şeyi paketlemeleri üç gün sürdü ve size söyleyebilirim ki bir ev dolusu mobilyam . Belki de- Ah!!!" diye soluk soluğa kaldı.

"Ne oldu?" Ace endişeyle konuştu.

"Kiramın dün ödenmesi gerekiyordu. Ödenmezse evden ." Ace tiksintiyle iç geçirdi. "Hadi gidelim buradan."

"Katılıyorum," dedi Suzie. "Burası tüylerimi diken diken ediyor."

İki kadın dışarıda kalmış, etraflarına bakınıyor, esintinin ağaç yapraklarını hışırdattığı seferde zıplıyorlardı; Ace ise havluya sarılı cesedi eve taşıyor, sonra da kapıyı arkasından kapatıyordu.

Sessizce ve çok hızlı bir şekilde evlerine doğru yürüdüler.

Ace   n kapıyı iki kez s  rg  ledikten sonra kapıya yaslandı. "Hepimize iyi bir uyku çekmemizi öneririm. Yarın pikniğimiz için erkenden yola çıkmamız gerekiyor," dedi ve son cümleyi dinleyicilerin -her kimlerse- yararına söyledi.

Gecenin büyük bir kısmı kalmamış olmasına ve hepsi de hayatlarında hiç bu kadar az uyumak istememiş olmalarına rağmen herkes bu fikri kabul etti. Ama bir de kimin nerede uyuyacağı meselesi vardı. Ace, Suzie'nin gece boyunca el altından bir şey yapmayacağına güvenmiyordu, bu yüzden onu bütün gece tek başına bir odada istemiyordu. Bu nedenle, mantıklı olan

Fiona ve Suzie Fiona'nın odasında uyurken Ace'in kendi odası vardı. Ama yatağına şöyle bir baktı, örtüler hâlâ

Rose da   yleydi ve o odada uyumak istemediğini biliyordu.

Farklı koşullar altında olsaydı, Fiona bir

Gerginliğine birkaç kez takılmıştı ama Suzie'yle yalnız kalmak istemiyordu. ş   anda Fiona, Suzie'nin gerçekten ne kadar büyük bir rol oynadığını merak ediyordu

Yıllar önce adamlar aslanları bulmayı başaramadığında.

Sonunda, Suzie ortada olmak üzere üçü de tek bir yatağa girdiler. Ve

Suzie uyuyan tek kişiydi.

"Yarın gitmek zorunda değilsin," diye fısıldadı Ace Suzie'nin uyuyan bedenine.

"Burada kalıp bekleyebilirsin."

"Ve sonun Rose gibi mi olsun?" Fiona fısıldayarak karşılık verdi.

"Seni Jeremy'ye götürebilirim" -derin bir nefes aldı- "Jeremy'ye."

"Ve sen de Lisa'ya gidebilirsin," dedi; sonra ikisi de sustu. Bu insanları

tanıdıkları zamanlar sanki başka bir hayattı. Fiona düşündüğünde, artık

Kimberly'yi bile çok iyi hatırlayamıyordu. Ona gerçek gibi gelen şey Ace,

kuşları, parkı ve son birkaç gündür tanıdıklarıydı.

Ace, "Ona yaptıklarımın gurur duymuyorum," dedi. "O iyi bir insan ve

beni seviyor."

Peki ya ben? Fiona bunu söylemek istedi ama bırakın söylemeyi,

düşünmesine bile izin vermeyecekti. Büyük stres altındaydılar ve hayatları

normale döndüğünde birbirleri hakkında ne hissedeceklerini kim

bilebilirdi? "New York'a döndüğünde, sence bir daha hiç

Florida'ya dönecek misin yoksa oradan çok mu nefret edeceğini ?" diye sordu

usulca.

Fiona cevap vermekten Suzie tarafından kurtarıldı. "Birimizin biraz uyuyabilmesi için ikiniz birkaç saatliğine konuşmayı kesebilir misiniz?" Fiona başka bir şey söylemedi ama uyumadı da. Bazen bir insanın hayatını gözden geçirmesi için korkunç bir şey olması gerekir. Eğer Üç ay önce biri ona sorsaydı, dünyanın en mutlu insanı olduğunu, sahip olduklarından son derece memnun olduğunu söylerdi. Ama şimdi o hayata dönüp bakıyor ve asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Para etrafında dönen bir hayatta eksik olan bir şeyler vardı. Yılda iki kez yeniden basılan bir oyuncak bebeğin daha yüce bir amacı olduğunu kendine ne kadar anlatmaya çalışsa da, şimdi Ace'in haklı olduğu ve kendini zaten zengin olan bir şirket için para kazanmaya adanmış .

Ve sonunda, o önemli değildi. Hayatının

Kimberly'ydi ama şimdi şirket batmamıştı çünkü Fiona Burkenhalter Kimberly ile ne yapacağına karar vermek için orada değildi. Aslında, Fiona kendine karşı dürüst olsaydı, Kimberly'yi kendisinin yapabileceğinden daha ileri götürebilecek birkaç kişi olduğundan emindi.

"Yüksek gelgit," diye fısıldadı karanlığa.

"Ne?" Ace, Suzie'nin diğer tarafından seslendi.

"Kendimi Gotik romanlardaki kadın kahramanlardan biri gibi hissediyorum. Bilirsin, o

yürüyüşe çıkar ve deniz kenarında büyümüş olmasına rağmen "unutur Gelgit başlamak üzereymiş, o yüzden yüksek gelgite yakalanmış."

"Oh," dedi Ace düz bir sesle. "Dışarı çıkabiliyor mu?"

"Tabii ki. Ve sonunda akıntıya kapılmanın başına gelen en iyi şey olduğunu anlıyor."

"Nedense cinayetle suçlanmanın hayatınızın en önemli olayı olacağını sanmıyorum."

Fiona derin bir nefes aldı. "Belki değil, ama tüm o kahramanlar gibi ben de bir şeyler öğrendiğimi düşünüyorum." Ve belki de uykuya dalabilmesi için içindeki bir şeyi serbest bırakan bu itiraftı, çünkü bir sonraki şey

Ace'in onu öpücüklerle uyandırdığını biliyordu. Yatakta birlikte, yalnız olduklarını ve sonunda Ace'in onu öpeceğini fark etmesi bir anını aldı. onunla sevişmek.

Adamın öpücükleri boynundan aşağı inerken, eli çıplak kolunda gezinirken ve sonra göğsünü bulana kadar tekrar aşağı inerken başını geriye yasladı ve gözlerini kapalı tuttu. Bacağını onunkinin arasına soktu ve onun kendisi için hazır olduğunu hissetti.

Hayatında hiçbir şeyi bu adamı istediği kadar istememişti. Ağızını onunkinin altında açtı ve dilinin içine kaydığını hissetti.

Ağızına. Bacaklarının tüm gücüyle onu geri itti ve üzerine tırmandı.

"Ah, bebeğim," diye mırıldandı, elleri kadının sırtında ve vücudunda geziniyordu.

"Geldi!" Suzie kapıdan yüksek sesle söyledi.

Ace ve Fiona, Fiona'yı sırt üstü yatırırken öpüşmeye ara bile vermediler.

Suzie olan bitenden habersiz, yatağa oturdu. "Hikaye geldi," dedi ve ardından kahvesinden bir yudum aldı

kupa. "Fiona, sanırım arkadaşların her şeye rağmen dairene girmeyi başardılar. Vay canına, bu kadar riske atmaları gerçekten cesurcadı. Seni gerçekten çok düşünüyor olmalılar. Öyle mi?"

Fiona şu anda çok fazla şey duymuyordu ama bir yanı Ace'in öpücüklerinden geri çekilmeye başlamıştı.

"Öyle mi?" Suzie daha yüksek sesle sordu.

Yatakta yatanlardan hiçbiri ona cevap vermeyince Suzie onlara eğildi.

"Arkadaşların senin hakkında iyi şeyler düşünüyor mu?" diye sordu yüksek sesle.

Bunun üzerine Ace yatağa uzandı ve Suzie'ye onun hakkında ne düşündüğünü söylemek için ağızını açtı. Ama Fiona bunu duymak istemedi. Evet, duymak istiyordu.

Ace ile sevişmeyi istiyordu, ama bir şey vardı.

kendini tamamen ona vermekten alıkoyuyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama aralarında çözülmemiş bir şeyler vardı.

Belki de bir gelecekleri düşünmüyordu, çünkü Lisa'ya aşıktı ve sadece kısa bir süre birlikte olmuşlardı.

Korkunç koşullar, ama yine de başka bir şey daha vardı.

O da yataktan yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Evet, arkadaşlarım benim hakkımda çok şey düşünüyor."

Suzie'nin Ace ve Fiona'yı ayırmak istediği çok açıktı. Ama neden? Fiona merak ediyordu. Aslında geriye dönüp baktığında, Suzie'zamanında araya girmesi tesadüf olamazdı. Ace ile birbirlerine her dokunduklarında Suzie anlamsız bir soru soruyor ya da ikisinin arasında uyuması için ısrar ediyordu.

Suzie her ne yapıyorsa, kesinlikle kasıtlıydı ve *çok*

Kişisel.

"Aşağıda sıcak kahve var," dedi Suzie neşeyle, neyi kasten böldüğünün farkında değilmiş gibi; sonra yataktan kalktı ve onlara sırtını döndü.

Ace ayağa kalkıp ellerini pençeye dönüştürerek Suzie'nin ensesine doğru hamle yaptığında Fiona neredeyse kıkırdayacaktı. Ama Suzie kapı aralığından döndü. "Ace, canım, giysilerin diğer yatak odasında, değil mi?" dedi ve

onu takip edene kadar beklemeye kararlı görünüyordu. İkisini odada baş başa bırakmayacaktı.

Fiona için bu komikti. Evet, Ace'le sevişmek istiyordu ama Suzie'nin tavrında eski dünyadan ve şövalyece bir şeyler vardı, sanki Fiona'yı bir şeyden koruyordu. Ace odadan çıktığında gülümsedi.

Fiona giyindikten sonra aşağı indi ve orada Ace'in büyük bir öfkeyle Suzie'yi arka kapıdan çıkardığını gördü. Fiona onları dışarı kadar takip etti.

"Bak ne yaptın!" diyordu alçak bir sesle, içinde cinayet akıntıları vardı.

"Özür dilerim," diyordu Suzie. "Sizi temin ederim ki bu bir kazaydı.

Bunu yapmak istememiştim."

"Peki ne oldu?" Fiona esneyerek sordu. Dışarıda henüz tam gün ışığı yoktu ve çok az uyumuştı.

"Bu kadın," diye küçümseyerek konuştu Ace, "arkadaşlarınızın bize gönderdiği belgeleri yok etti."

"Hayır!" Fiona nefes aldı, sonra Ace'in tuttuğu sıırıslıklam pisliğe baktı.

"Cam kahve fincanını kağıtların üzerine düşürdü, sonra da

pisliği ıslak kağıtlarla temizleyin."

"Sadece unuttum, tamam mı?" Suzie'nin sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Kâğıtları tezgâhın üzerine koydum, sonra da tencereyi onların üzerine düşürdüm. Kağıtları temizlemeye başlamak bir tepkiydi." "O kağıtların neye mal olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

kadınlar?" Ace öfkeyle konuştu. "Fiona'nın dairesine nasıl girdiklerini bilmiyorum ama yasadışı yollardan girmiş olmalılar. Sonra da bütün gece uyumamışlar ve bize fakslamak için ne gerekiyorsa yapmışlar. Eğer yakalanmış olsalardı, o kadınlar *yargılanırdı*."

Fiona onun ne söylediğini düşünmekten hoşlanmıyordu ve

Suzie'nin titremesi. Fiona bunun ne olduğunu bilmiyordu ama Suzie'de hoşuna giden bir şeyler vardı. Belki de kendisine ve Ace'e şaperonluk etmesiydi.

Her , Fiona kolunu kısa boylu kadının omzuna doladı.

omuzlarına koydu ve başını göğsüne yasladı. "Bu bir kazaydı, o yüzden sakın ol, olur mu?"

"Kaza mı?" Ace kaşlarını çatarak, "Kaza mı?" dedi. "Biliyor musunuz? Bence bunu bilerek yaptı. Aslında bence tüm yaptığı sadece bir oyun. Söylediği kişi olduğunu ya da göründüğü kadar masum sanmıyorum." Ona doğru ilerliyordu.

"Ben masum muyum?" Suzie burnunu çekerek ve Fiona'ya yapışarak şöyle dedi. "Sen

yalancı biri. Neden Fiona'nın arkadaşlarının bu belgeleri almak için hayatlarını riske atmalarına izin verdin? Neden aileniz Fiona'yı *satın alıp*

Daire mi? Aslında, neden tüm bunlardan kurtulmanın yolunu *satın* almıyorsun? şey? Sana neye mal olur? Birkaç milyon mu? Senin kadar zengin biri için bu ne ki?"

Sözlerini bitirdiğinde Suzie Fiona'nın arkasına saklanmıştı, elleri genç kadının belindeydi ve Ace onun boğazına yapışmıştı.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadı Ace.

Fiona kendini yukarı çekti ikisinin arasındaki yerini korudu. "Neden bahsediyor?" diye sordu usulca.

Ace hâlâ Suzie'ye ulaşmaya çalışırken, "Önemli bir şey yok," dedi.

Fiona kolunu uzatarak onun yolunu kesti. Büyük bir dikkatle Ace'e bakıyordu. "Bu yüzden mi gazetelere ve televizyona bakmıyoruz?" diye sordu usulca. "Zengin olduğunu öğrenmemi istemedin mi?" Son kelimeyi o kadar sessiz söylemişti ki, Ace onu zar zor duyabiliyordu.

Ace geri adım atarak ona baktı. "Bu bir sır değildi," diye başladı. "I..."

Fiona ellerini vücudundan çekerek Suzie'ye döndü. "Ne kadar zengin?"

Suzie cevap olarak boğazından bir ses çıkardı. "Krallar ülkeleri yönetir

onun sahip olduğundan daha az parayla."

Fiona bir bar taburesine oturdu. "Yani bana söylediğin her şey yalandı," dedi usulca.

"Fee," dedi Ace, ona dokunmak için ellerini uzatarak.

Ama Fiona onu durdurmak için elini kaldırdı. "En başından beri her şey yalandı. Bana plastik timsahı alacak parayı kazanmak için yıllarca çalıştığını söyledin ama bu bir yalandı. Onu cüzdanındaki parayla da satın alabilirdin."

"Mirasımdan tek kuruş bile harcamadım," dedi Ace, yüzü duygusallıktan iki büklüm olmuştu. "Kendi başımın çaresine bakmaya çalıştım."

"Sanırım 'Hiçbir şey hırsı miras kadar öldüremez' diyen Henry Ford'du, değil mi?" dedi. Sesi düzdü ve gözleri daha da düzdü. "Kaldığımız otel sizin mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Ace.

"Ama eminim ailesi biliyordur," dedi Suzie. "En azından akrabalarından biri milyarderdir."

"Aman Tanrım," dedi Fiona. "Sadece milyonlar değil, milyarlar."

"Fiona," dedi, ellerini yalvarırcasına uzatarak. "olmadı. Hiçbir zaman-"

"Bana yalan söylemek için mi? Neden ? Ben senin için kimim? Söyle bana, sevgilin Lisa

varlıklı bir aileden mi?"

Ace ona cevap vermedi, dudakları gergin bir şekilde öylece durdu. Fiona Suzie'ye döndü.

"Gerçekten gazeteleri okumuyorsun, değil mi? Bayan Lisa Rene Honeycutt'ın ailesi neredeyse Montgomery'ler kadar zengin. Tam olarak değil ama neredeyse. Gazetelere göre, ailesi tarih boyunca parayla evlenmiş."

"Pekala," dedi Fiona, Ace'e dönerek. "Bu durumda sadece ben müsaittim, o yüzden sanırım alabildiğini alıyorsun." Kötü bir yorumdu ama kendisine yalan söylediği için onun canını yakmak istiyordu.

Ace'in cevap vermesini bekledi ama cevap . Orada öylece durup ona ters ters baktı. Bir yanı ona kafasının içindeki düşüncelerin doğru olmadığını söylemesi için bağırarak istiyordu. Ama başka bir yanı da öfkesine ve incinmişliğine tutunmak istiyordu. Bir adam size bu adam gibi tamamen yalan söylediğinde, ona aşık olacak kadar aptal olamazdınız.

Fiona her de sırtını döndü. "Herkes gitmeye hazır mı? Ne kadar çabuk başlarsak, bu işi o kadar çabuk bitirebiliriz."

"Ben hazırım," dedi Suzie, Fiona'nın korumasından uzaklaşarak. "Sadece küçük kızların odasına bir yolculuk ve sonra hazırım."

Ace ve Fiona arka bahçede yalnız kaldıklarında, ayakta durmak için hareket etti.

ona yaklaştı. "Bence bu konuyu konuşmalıyız. Asla-" Dönerek ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Banka hesabında ne olduğu beni ilgilendirmez," dedi olabildiğince az duygusallıkla. "Sen bana hiçbir şey borçlu değilsin, ben de sana hiçbir şey borçlu değilim. Başımıza gelenler tam olarak bir parti değildi. Biz

Olağüstü koşullar altında bir araya geldik, hatırladın mı? Ve bana kendin hakkında kesinlikle gerekli olanlar dışında hiçbir şey anlatma zorunluluğın yoktu. Sana her şeyi anlatmam için beni kandırdın.

Sen kendinin temel özünü, kelimenin tam anlamıyla kim ve ne olduğunu benden saklarken, kendim hakkında anlatacak hiçbir şey yok." Sesi yükseliyordu ama umurunda değildi.

"Hayır," dedi ve adam konuşmaya başladığında elini kaldırdı. "Sen yaptıklarını savunmak zorunda değilsin. Bana ne diyecektin? 'Bu arada Burke, ben zenginim ve sırf eğlence olsun diye yıkık dökük bir kuş çiftliğinde mi yaşıyorum? Diğer yarısının nasıl yaşadığını görmek istedim. Harika bir akşam yemeğİ eğlencesi olur. I- ' "

"Bence yeterince konuştun," dedi aynı soğukkanlılıkla. "Hakkında hiçbir şey bilmediğın bir konuda konuşman gerektiğini sanmıyorum."

"haklısın. *Hiçbir şey* bilmiyorum, değil mi? Annemi, babamı, yatılı okuldaki zavallı yalnız çocuk olduğumu biliyorsun.

okullar, işimle ilgili hissettiklerim ve hakkımda bilinmesi gereken her şey hakkında. Ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun," dedi sessizce.

"Her zaman bankada sahip olduğumdan daha fazlası olduğunu

düşünmüşümdür, ama eğer bunun en önemli şey olduğunu düşünüyorsanız

benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey varsa, o zaman sizi yanlış değerlendirmişim demektir."

"Beni yanlış mı değerlendirdin?" tısladı ama adam arkasını dönüp

mutfaktan çıkmaya başlamıştı.

"Herkes hazır mı?" Suzie neşeyle sordu, sonra cipe doğru ilerlerken her ikisinin de kaşlarını çatmasıyla karşılaştı. "İçimden bir ses bunun hoş bir gezi olmayacağını söylüyor," dedi ama bunu söylerken gülümsüyordu, sanki yapmak istediği şeyi başarmış gibi gülümsüyordu.

On dokuz

" ^ "

Kendrick Park'a giderken Fiona'nın tek düşünebildiği Ace'in ona ihanetiydi. Onu tanıdığını nasıl düşünebilmişti? Kahvaltıda ne yemekten hoşlandığını bildiği için gerçek Ace'i tanıdığını düşünüyordu. Ve kuşlara olan sevgisini bildiği için. Ama tüm bu zaman boyunca onu gerçek kendisinden dışlamıştı.

Neden olmasın? diye merak etti. Onun için neydi? Babası ve amcası uzun zaman önce meydana gelen bir olaya karıştıkları için garip bir kaza sonucu bir araya . Ve Roy Hudson hikayeyi babasından çaldığı için. Ve çünkü- "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ace yumuşak sesle sordu, gözlerini yoldan ayırıp ona baktı.

"Konuşacak bir şey yok," dedi sesine katabildiği kadar umursamaz bir tavırla. "Oraya yakında varacak mıyız? Merak ediyorum, Kendrick Park'ı biliyorsun ve haritayı gördün, sence aslanları bulmamız ne kadar sürer? Hâlâ oradalarsa yani. Umarım öyledirler çünkü-"

Ace dikiz aynasına baktı ve Suzie'nin uyuyor gibi görüldüğünü gördü.

Uyuduğundan şüpheliydi ama en azından onları biraz yalnız bırakıyormuş gibi yapıyordu. "Ailemin parası olduğunu sana söylemememin nedeni," dedi usulca, "bunun önemli olmasını istemememdi."

Konuşmayı kesti ve tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Anlıyorum. Pahalı timsahını parçaladığım ve çalışanlarının ağzından yemek aldığım için beni kötü hissettirmek istedin."

"Evet," dedi basitçe. "İlk başta bu doğrudu. Kızgındım. O şeyi almak için gereken parayı kendim kazanmıştım; sonra da böyle parçalanması

ve kazanmadığım paraya el atacağımı bilmek..." Yola dönmeden önce bir an için yan camdan dışarı baktı. "Her şey için seni suçlamak istedim ama sonra..." Adam ona baktı. "O zaman ne?" dedi, sesi hâlâ öfke doluydu. "Ne yaptın? İçine düştüm

Bana aşık mısın? *Bu* yüzden mi beni yatağa atmaya ? Buna kanacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sana böyle mi görünüyorum?" diye sordu, hızla dönüp ona bakarak.

"Bütün bunları seninle *yatmak* için mi kurduğumu düşünüyorsun?" Fiona pencereden dışarı baktı ve kulağa ne kadar gülünç geldiğini fark etti. Kız arkadaşları ona sık sık namuslu derdi. Jean bir keresinde bir Karayip adasına gitmiş ve bir haftasını hiç tanımadığı genç bir adamla yatakta geçirmişti.

tekrar görmeyi planlıyordu. Ama Fiona burada, otuz iki yaşında, yirmi birinci yüzyılın uç noktasındaydı ve bir Yunan oyunundaki bakire gibi davranıyordu.

Ama mantığın bununla hiçbir ilgisi yok! diye düşündü. Yalanları, erkeklerin kadınlara söylediği sıradan yalanların ötesine geçmişti. Ace'in yalanları temeldi ve neredeyse onu kendilerine inandırmışlardı. *Ona* inanmak.

"Bak," dedi olabildiğince sakın bir şekilde, "hiçbir şeye kızmaya hakkım yok. Hayat senin hayatın ve paran olsun ya da olmasın, timsahların parasını kendin ya da baban ödesin, önemli olan

Beni ilgilendirmez. Belki kırk sekiz saat içinde

ve belki Roy'u gerçekten kimin öldürdüğünü buluruz ve belki...

Bilmiyorum, belki her Şey zlr ve sen zengin ailene geri dönebilirsin, ben de... Őeyime..." Neye geri dönmesi gerektiğini bir türlü düşünemiyordu. Kimberly artık onun değildi ve Jeremy'nin de öyle olduğunu hissediyordu. Ve gerçek ki, Jeremy'ye Ace Montgomery'yi görmeden bakabileceğini hiç sanmıyordu. Aslında, *onu* görmeden herhangi bir erkeğ'e bakabileceğinden de emin değildi.

Ace otoyoldan çıkıp Kendrick Park'ına giren arka yola sapmıŐtı ve Şimdi kulübeye doğru gidiyorlardı. Adam onun sözlerine cevap vermedi ve kadın onun ne düşündüğünü merak etti. Ona göre, yanından geçtikleri her bitki, gördükleri her kuş sağ'a sola koŐuŐtururken, amcasının eski kulübesine ilk gittikleri zamanı hatırladı. Fiona korktuğunu hatırlıyordu ama aynı zamanda o günlerde paylaŐtıkları basit dostluğ'u da . Hatırladı

Ace'in kendi bedeniyle onu kurŐunlardan nasıl koruduğunu; onun zarar görmesine izin vermektense vurulmaya hazır olduğunu.

Rol m yapıyordu? diye merak etti. Bu kadar iyi bir aktör var mıydı?

Ama o zamanlar bile onun bir Şeyler sakladığını biliyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onun göründüğü gibi biri olmadığını biliyordu.

Ve

Şimdi onun neyi ettiğini biliyordu: Para. Adam zengindi ve onun bunu bilmesini istememişti. Neden? Onun sosyal sınıfından değil miydi?

Kulübeye yaklaştıklarında Ace, "Fiona, sana şunu söylemek istiyorum-" dedi.

Sözlerini tamamlayamadı çünkü yıkılmaya yüz tutmuş eski kulübenin verandasında Jeremy duruyordu. Yanında da Fiona'nın televizyondan Bayan Lisa Rene Honeycutt olarak tanıdığı genç ve güzel bir kadın vardı.

Yirmi

" ^ "

"Bu bir bahçe partisi *değil*," dedi Ace dişlerinin arasından sevimli, şımarık küçük nişanlısına.

Fiona gizlemek için arkasını dönmek zorunda kaldı çünkü ilk gördüğünde Sevimli görünümlü Lisa, Ace'in onun üzerine düşeceğinden korkuyordu ve Fiona henüz bunu görmeye hazır değildi. Buna ne zaman hazır olacağını bilmiyordu ama şimdi olmadığı kesindi.

Artık eski kulübenin içindeydiler ve kulübenin görünüşüne bakılırsa

hayvanlar burayı temizlemek için bir girişimde bulunulduğu için

minnettardılar, çünkü

burayı kendi evleri yapmak için çabalarını iki katına çıkarmışlardı. Ancak

Fiona, birkaç hafta önce elini bile sürmeyeceği bir kanepeye mutlulukla oturdu.

Gülümseyerek Jeremy'nin alması için yanındaki boşluğa vurdu ama Jeremy ona aklını mı kaçırdığını soran kıvrık dudaklı bir bakış attı.

Kabindeki herkes Ace ve Lisa arasında geçen tartışmaya odaklanmış, sanki bir filmin yıldızlarıymış gibi onları izliyordu. "Lisa," dedi Ace sıkılmış dişlerinin arasından. "Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Yaptığın şey ciddi mi? Eğer polis sizi takip etseydi, adımızı temize çıkarmaya fırsat bulamadan Fiona ve ben hapse atılabilirdik."

Lisa alt dudağını, hayal edilebilecek en güzel dudak bükme şekliyle dışarı çıkardı. "Benimle böyle konuşursan sana sürprizimizi söylemem."

Ace'in yüzü karardığında ve elleri yumruk olduğunda, Fiona dördüncü bir cinayet olmadan önce devreye girmeye karar verdi. Fiona duruma mizah katmaya çalışarak, "Sürprizin ipekten ve giyilecek bir şeyse, ben varım," dedi, çünkü şu ana kadar ortada mizah yoktu. Jeremy onu, sanki iki yaşında asi bir çocukmuş da onu hizaya getiriyormuş gibi, kolunun üst kısmını sıkıca kavrayan bir elle karşılamıştı. Acaba

ona hep bir çocuk gibi mi davrandı? diye merak etti.

Fiona'nın sözleri üzerine Lisa ona döndü ve mavi gözleri ateş saçıyordu, Fiona'nın kim olduğunu düşündüğünü soran bir ateş.

Ancak Lisa'nın nefret dolu bakışı onu kızdırmak yerine Fiona'nın Ace'e sıcak bir tebrik gülümsemesi vermesine neden oldu. Ne kadar hoş bir hanımefendi seçmişsin,

Gülümsemesi öyle diyordu.

" O benim sürprizim," dedi Lisa soğuk bir sesle ve kapıyı işaret etti.

Kapının girişinde yaşlı bir adam duruyordu. Ama Fiona ikinci bakışında, belki de görüldüğü kadar yaşlı olmadığını, sadece hava ve zaman yüzünden yıprandığını düşündü. Gri saçları da vücudu gibi seyrek ve boynu, temiz ama neredeyse yıpranmış bir gömleğin içine doğru bıyık kıvrımlarıyla sarkıyordu.

"Bunları unuttun mu?" dedi yaşlı adam, sonra ince elini üç küçük dinleme cihazını gösterdi.

"Onları kabine koyduğunuz için mi kolayca buldunuz?" Ace tersledi.

Fiona adama bakıyordu. Adamda tanıdık bir şeyler vardı ve Ace'e hitap etmek için döndüğünde Fiona'nın nefesi kesildi. Adam ona döndü ve geniş bir sırıtışla baktı. Sol kesici dişi eksikti.

"Beni tanıyorsun, değil mi Küçük Smokey?" dedi gülerek.

"Gibby," fısıldadı Fiona, çünkü onun sağ baldırının arkasından yukarı doğru çıkan yeşil ejderha dövmesini görmüştü.

"Smokey her zaman senin zeki olduğunu söylerdi," dedi adam ve sonra döndü Suzie'ye bakmak için keskin bir hareket yaptı. "Pek değişmemişsin," dedi onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ne yaptın sen? Gençlik için ruhunu mu sattın?"

Suzie ona gülümsedi. "Bir plastik cerrahın beynini dağıttım ve gerçekten minnettar oldu."

Gibby de onunla birlikte güldü.

"Pekâlâ," dedi Jeremy avukat sesiyle. " olduğunu bilmek istiyorum.

Bu adam onu buraya götürürsek tüm bu pisliği temizleyeceğini söyledi, o yüzden şimdi neler olduğunu bilmek istiyorum."

Ama kimse ona cevap vermedi çünkü Ace, Fiona ve Gibby sırt çantalarını çekiştiriyorlardı.

"Yola koyulmalıyız. Önümüzde uzun bir yürüyüş var," dedi Ace ve ardından hafif takım elbiseli Jeremy'ye baktı. " dönebildiğimiz kadar çabuk döneceğiz. Arabanın anahtarları masanın üzerinde." Jeremy, Lisa ve Suzie'yi geride bırakmayı planladığı çok açıktı.

Ama Jeremy'nin başka fikirleri vardı. "Eğer buradan gideceğini sanıyorsan-"

Ace öfke dolu yüzünü Jeremy'ye çevirdiğinde, kısa boylu adam durdu.

"Birinin kafasını koparacak havadayım ve bu sensen, öyle olsun," dedi Ace usulca; sonra Jeremy başka bir şey söylemeyince, Ace çantasını bağladı ve kapıya doğru ilerledi.

Ama verandaya çıkar çıkmaz Jeremy de . "Bensiz gitmiyorsunuz," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Neden?" Ace onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sevgilin için mi ? Yoksa bulduklarımızdan pay mı istiyorsun?"

Jeremy cevap veremededen Fiona adamların arasına girdi. "Öfkeni *ondan* çıkarma. Yardım etmeye çalışıyordu. Gibby-"

Ace, "Babanla birlikte giden ilk adamlardan biri; bunu tahmin edebiliyorum," dedikten sonra Lisa'nın elinde küçük siyah naylon bir çantayla kulübeden çıktığını görmek için döndü. Üst kapağın üzerinde "Neiman Marcus" yazıyordu. Fiona kendini durduramadan, "Rimeli," dedi, sonra da

gözlerini kaçırdı çünkü Ace'in dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme gördü.

"Ace, tatlım, tüm bu yolculuk boyunca beni böyle hırpalamasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Lisa," dedi Ace sabırla, "bizimle gelemezsin. Orada timsahların yanı sıra yılanlar ve sivrisinekler de var. Senin için çok tehlikeli." "Ama benim için değil mi?" Fiona sordu.

"Ama onun için değil?" Lisa aynı anda söyledi.

Bunun üzerine Ace ellerini havaya kaldırdı ve verandanın merdivenlerinden inmeye başladı.

"İhtiyacınız olduğunda polis nerede? Neden tutuklanıp güzel ve güvenli bir hapisane hücreğine konulamıyorum?"

Arkasından Gibby kıkırdadı. "Sanırım bu yolculuğu daha çok seveceğim.

sonuncusu."

Bir saat sonra Fiona bataklıkta dolaşmak yerine kulübede kalmasına izin verilmesi için yalvarmış olmayı diledi ama şikâyet etmeyi reddetti. Zaten Lisa yetecek kadarını yapıyordu. Ve Lisa'nın mükemmel küçük ağzından çıkan her kelimeyle Fiona'nın içi biraz daha gülümsedi.

"Ondan nefret , değil mi?" Jeremy, bitkilerden kaçarak ve sürekli yılanlara bakarak Fiona'nın yanında yürümeye başladı.

Ses tonunda Fiona'nın ona sertçe bakmasına neden olan bir şey vardı.

Hatırladığından daha kısaydı ve her zaman o kısık bakışa sahip miydi? Belki de bilgisayar ekranının önünde geçirdiği bir ömürden kaynaklanıyordu. "Ama ondan hoşlanıyorsun," dedi Fiona usulca. Adam ona dokunmamıştı ama

bir saat önce onu ilk gördüğünden beri kolunu tutmamıştı. Şu anda bir zamanlar sevgili olduklarına inanmak imkânsız görünüyordu.

"Ailesinin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Hayır. Ama anladığım kadarıyla sen biliyorsun."

"..." Başını başka çevirerek göz ucuyla Fiona'ya baktı. "Kariyerimde bana yardımcı olabilir."

Bunun üzerine Fiona derin bir nefes aldı. "Bu çok dürüstçe. Ve haklısın. Sen benim avukatım olsan ve beni kurtarsan bile, ben ne olurdum?"

"İşsiz bir yönetici mi? Değil mi?"

"Ben olsam bu kadar açık konuşmazdım ama Fee, aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun. Biz sadece-"

"Bana aşık söylemek zorunda değilsin. Bunu artık biliyorum." "Şimdi mi? Yani sen ve Montgomery... ?"

"Aramızda hiçbir şey olmadı, kastettiğin buysa," diye tersledi Fiona, sonra sesini alçalttı. "Son günlerde üç kişiyi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmakla oldukça meşguldük."

"Üç mü? Tanrım, Fiona, bu işe ne kadar battın?"

"İçine girdiğim kadar derin!" dedi, sonra kendini sakinleştirmek zorunda kaldı. "Bak,

Eğer o küçük şirin" -son kelimeyi bir deformasyonmuş gibi alayla söyledi-

"sarışınının peşinden gitmek için benden izin istiyorsan, sana izin veriyorum."

Yüzüne bir yaprak çarptı ve onu uzaklaştırdı. "Ama duyduğum kadarıyla... duyduğum kadarıyla... Montgomery gibi zengin bir adama sahip olabilecekken, küçük amigo kızının *seni* isteyeceğini mi sanıyorsun?" Onun ilk adını söylemeye dayanamıyordu. Şimdi Lisa'nın mükemmel küçük ayak bileğini tutuyor ve çeviriyordu.

Büyük eliyle, güzel küçük kemiklerinin herhangi bir şekilde yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti.

Fiona'ya gelince, yarım saat önce bir ağaç dalına yanlış basmıştı ve hâlâ topallıyordu ama hiçbir erkek onu şımartmıyordu. Yanındaki Jeremy onun topalladığını fark etmemişti bile.

"Evlilikleri iki aile servetinin birleşmesi olacaktı," diyordu Jeremy ve sanki alıntı yapıyormuş gibi konuşuyordu. "Bu geçmişte Lisa'yı çok iyi tanıdığım günler oldu. Her gün yan yana çalıştık. gün, ve-"

"Bizi arıyormuşsunuz," dedi Fiona soğukkanlılıkla. "Sen bizi ararken, masumiyetimizi kanıtlamaya çalışırken, sen ve Lisa masanın altında ayak oyunu oynuyordunuz. Yoksa yatakta mıydınız?"

"Bu sorunun örneği," dedi Jeremy. "İşler ne kadar kötü olursa olsun, hep şaka yapıyorsun."

Fiona onun cümlesini bitirmesini bekledi, diğer ayakkabının düşmesini bekledi. Bu cümlenin can alıcı noktası neredeydi? Bu iyi değil miydi? zorluklar karşısında gülebilen bir insan mıydı? Ace'in onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri, başlarına ne gelirse gelsin gülebilmesiydi.

Dönüp insan kuyruğunun başına baktı ve Ace'in Lisa'ya devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlamasına yardım ettiğini gördü.

"Gitmesine izin vereceğini sanmıyorum." Tekrar Jeremy'ye baktı. "Ve seni *ona* tercih edeceğini hiç sanmıyorum."

Jeremy homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? O soğuk bir piç. Sadece

düşündüğü tek şey kuşlar ve -bunun nesinin komik olduğunu bana söyler misiniz?"

Lisa ile Ace'e bakıyordu, çok ama çok sert bakıyordu.

"Ace Montgomery'nin hiçbir sorunu yok," dedi. "Bu dünyada ne olursa olsun hiçbir şey." Bunu söyledikten sonra öne doğru yürüdü ve Gibby ile Suzie'nin arasına girdi.

Fiona birden Jeremy'nin sızlanmalarından ve kariyeriyle ilgili hesaplarından başka bir şey duymak isteyerek, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Lisa acıktığını söyleyince Ace herkese ara verip oturmalarını işaret etti.

Fiona usulca Jeremy'nin yanına oturdu ama Ace'in çalılıklara yürüdüğünü görür görmez kalkıp onun peşinden gitti.

Ace aniden ona sırtını dönüp pantolonunun önünü karıştırırken, "Bir erkek biraz mahremiyet ister," diye tersledi.

Kadın onu görmezden geldi. "Kaç tane buldun?"

"Bence diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi. "Lisa korkacak ve..."

"Bana bunu yapma, Ace Montgomery!" diye tersledi, sonra sesini alçalttı.

"Sen sinsi, işbirlikçi bir ve bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum."

"Buraya bir kuş görmek için geldiğime inanır mısın?" diye sordu, ağzının bir tarafı gülümseme şeklinde kıvrılmıştı.

"Mavi gözlü sarışın bir sapsucker için bile değil," diye karşılık verdi ve Ace sırttı.

"Seni özledim," dedi usulca.

Fiona'nın kollarına düşmemek için yapabileceği tek şey buydu. Şu anda hatırlayabildiği tek şey baş başa geçirdikleri zamandı. Neden bu kadar çok tartışmışlardı? Ama sonra Lisa'yı hatırladı ve neşesi kaçtı.

Gözlerini ona dikerek elini uzattı. "Göster bana."

izlenmediklerini kontrol etmek için etrafına bir göz sonra kıkırdayarak ona iki altın çivi uzattı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Seni tanıyorum. Sen şu Güneyli beyefendilerden değilsin.

Düşen kütüklerin üzerinden bayanlar. Sen daha çok "hadi işimize bakalım" tarzında bir adamsın, bu yüzden seni Lisa'ya yardım ederken gördüğümde, ağaçlardan çivi söktüğünü gizlemek gibi bir şey peşinde olduğunu düşündüm."

"Lisa benim bir centilmen olduğumu düşünüyor," dedi Ace biraz gülümseyerek.

"Lisa senin paranı seviyor ve eğer bunu bilmiyorsan, düşündüğüm gibi bir adam değilsin demektir."

Bunun üzerine Ace onu yakaladı, kollarına çekti ve öpmeye başladı.

onu. "Seni özledim," dedi saçlarını ve gözlerini öperken. "Benden nefret mi ediyorsun? Sana asla yalan söylemek istemedim ama-"

"Biliyorum," diye fısıldadı ağzı ağılıkla onun boynunda gezinirken.

"Biliyorum. Seni paran için isteyen kadınlardan bıktın."

"Ailemin kim olduğunu bilmeyen bir kadınla hiç şansım olmadı ve-"

Başka bir şey söylemedi çünkü eli Fiona'nın göğsündeydi ve aşağı doğru iniyordu. İkisi de yere batmaya başlayınca Fiona'nın dizlerinin çözöldü.

Etraflarında lüks orman bitkileri vardı ve tepelerinde

Kuşlar birbirlerini çağırıyordu ve Fiona daha önce hiçbir şeyi bu adamı istediği kadar istememişti. Yirmi metreden daha uzakta başka insanların olması önemli değildi. İkisi de diğer insanlardan haberdardı, bir adada yalnız olabilirlerdi.

Ama Lisa'nın çılgınca çığlıkları onları gerçeğe döndürdü.

"Şimdi ne olacak?" Fiona mırıldandı. "Bir örümcek mi gördü?"

Ama Ace dinlemek için başını kaldırmıştı; bir saniye sonra bir silah sesi duydular ve hemen ardından bir silah sesi daha geldi.

Fiona kampa geri dönmek için çalıkların arasından geçmeye başladı, ama Ace onu kolundan tuttu ve bitkilerin arasından sessizce geçirdi, böylece

kampa farklı bir açıdan giriyorlardı. Bir noktada durdu, parmağını dudaklarına götürdü ve eliyle işaret etti. Fiona kıpırdamadan dururken Kırk ayak uzunluğunda olması gereken yılan yavaşça yanlarından geçti. Yılan gittiğinde, ona yürümeye devam etmesini işaret etti.

"Zehirli, değil mi?" diye fısıldadı.

"Ölümcül."

"Tabii ki."

Bitkilerin arasından geçti, sonra bir süre öylece durup baktı; sonra kaşlarını çatarak Fiona'ya döndü ve şaşkınlıkla omuzlarını silkti. Fiona bir adım öne çıktı ve önüne baktı. Jeremy, Suzie ve Gibby yerdeki bir şeye bakıyorlardı. Lisa bir ağaç köküne yaslanmış, sanki ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Fiona tiksintiyle, "Yılanı gördü," dedi.

"Ve dehşet içinde birbirlerini vurdular," diye ekledi Ace şakayla; sonra ikisi de gülümsedi.

Ace doğruldu, çalılıklardan ayrıldı ve kampçılara doğru yürüdü. "Kimin silahı olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Ve hemen bana edilmesini istiyorum."

Biraz önce ölmek üzereymiş gibi görünen Lisa ayağa fırladı ve kollarını Ace'in boynuna doladı. "O bendim. Onu buldum. O...

Ace, tatlım, korkunçtu. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Terapistim-"

Ace başını kaldırıp baktığında Suzie'nin küçük çemberden geri çekildiğini ve elleriyle "Gel ve kendin gör" anlamına gelen bir hareket yaptığını gördü.

Suzie geri çekilince Fiona grubun içini görebildi. Yerde, üzerinde erkek tulumu ve boynuna kadar iliklenmiş ekose pazen gömleğiyle Rose duruyordu.

"Yine mi?" diye iç geçirdi Fiona, elleri kalçalarında.

"Ne demek 'Bir daha olmaz?'" Lisa yarı çığlık attı. "Ace, o kadın *öldü*. Bunun farkında değil mi? Onun nesi var böyle?"

Ace, Lisa'nın kollarını boynundan sıyırdı ve cesede doğru yürüdü.

"Sanırım takip edebileceğimiz ayak izlerini görmeye çalışmak için artık çok geç."

Fiona, Rose'un cesedinin yeniden ortaya çıkmasının ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. İzleniyorlardı, takip ediliyorlardı. Rose'un içine sokulduğu giysilere baktı. "Hepsi pamuklu," dedi. "En azından hala 'doğal'. " Bunun üzerine korku Suzie ve Ace'i de terk etti ve gülmeye başladılar.

"Siz üçünüz hastasınız," dedi Jeremy. "Gerçekten hastasınız. O iyi kalpli yaşlı adamı, Roy Hudson'ı öldürdüğünüzü düşünmeye başlıyorum."

Bunun üzerine Ace döndü ve Jeremy'nin gömleğinin önünü yakaladı. Jeremy

çok sıcak ceketini uzun zaman önce atmıştı.

"Bu doğru avukat, hepimiz hastayız. Ve bu işe karışan herkesi öldürmeye devam eden kişi ya da kişiler daha da hasta. Şimdi bana silahını vermeni istiyorum ve bunu hemen yap."

"New York'ta yaşıyorum; iznim var," dedi Jeremy, kendini tam boyuna çekmeye çalışarak, ama başının tepesi Ace'in çenesine değdi sadece.

"Burası New York değil, burası *benim* toprağım ve burada kral , mı? Silahı bana ver."

Jeremy isteksizce, tehditkâr bir yüz ifadesiyle ama hiçbir şey söylemeden, ceketinin cebinde taşıdığı küçük tabancayı Ace'e uzattı.

Ace silahı sırt çantasına koydu, sonra da çantayı giymeye başladı. "Kimden Şu andan itibaren herkes bir arada kalacak. Bizi takip eden biri var, önümüzde biri var. Sorusu olan var mı?"

"Onu burada , değil mi?" Lisa fısıltıyla sordu.

"Onu kulübeye geri götürmek ister misin?" Ace sordu, gözleri soğuktu.

"Grubun korumasından uzaklaşıp oraya tek başına dönmek ister misin? Yapmak istediğin bu mu?"

"Bu konuda neden bu kadar kaba davranmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum," dedi Lisa alt dudağını dışarı çıkararak. "Belki siz ikiniz öldürülmüş insanlar görmeye alışkınsınız ama Jeremy ve ben değiliz."

Bunun üzerine Ace birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra Lisa'dan Jeremy'ye, sonra da Fiona'ya baktı. Ve Fiona'ya baktığında, ona küçük bir gülümseme verdi dönmeden önce.

"Ben önden gideceğim çünkü nereye gittiğimizi biliyorum," dedi Ace. "Burke, sen benim yanımda kal, Suzie onun arkasında, sonra Lisa ve avukat. Gibby, sen de arkadan gel." Yaşlı adama baktı. "Ne kadar iyi silahlanmışsın?"

Fiona Gibby'ye baktı. "Botunda iki tabanca ve bir bıçak var," dedi usulca.

Yaşlı adam ona gülümsedi. "Ve... ?"

"Söyleyeceğimi sanmıyorum," dedi ona gülümseyerek.

Gibby ona göz kırptı, sonra Ace'e baktı. "Yeterince iyi silahlanmış durumdayım. Önden git ve bence bu sefer *hepimizi* doğru yola yönlendirmelisin."

Ace ona gülümseyerek cevap verdikten sonra arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı. Yola koyulduklarında Ace omzunun üzerinden Fiona'ya, "Ondan kalan kâğıtları al ve bana oku," dedi.

Fiona'nın onun emrini tercüme etmesi bir saniye sürdü ama aslanların bulundukları yere nasıl geldiklerinin hikâyesini içeren kahve ıslatılmış kâğıtları istediğini anladı. Babası ona *Raffles*'ın hikâyesini yazdığında hareketsizdi, bu yüzden hikâyeyi

Yoğun ilgi. Ama altın aslanlarla ilgili hikayeyi gönderdiğinde

Bir futbol turnuvasının ortasındaydı ve öğretmenlerinin üzüntüsüne rağmen kâğıt üzerinde yazılanlara çok az dikkat etmişti. Bu nedenle hikayenin çoğunu hatırlamıyordu.

Suzie "emri" duymuştu ve kâğıtları çıkarıp hazırlamıştı. Fiona Ace'e, "Gerçekten berbat durumdalar," dedi ve yürürken onun yanında durmak için elinden geleni yaptı. Eğer onun kadar uzun boylu olmasaydı, bunu asla başaramazdı ve küçük Lisa'nın ne yaptığını görmek için arkasına bakmak istedi ama kendini tuttu. Belki de Ace onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Ve belki de ikisinin orada her kim varsa onun hedefi olduğunu biliyordu, bu yüzden onları gruptan ayırmak istiyordu. Böylece ilk biz vurulabiliriz, diye düşündü yutkunarak.

"Eee?" Kız uzun süre sessiz kalınca Ace tersledi.

"çok zor," dedi. "Sadece ifadeler var, bazı kısımlar okuyabildiğim cümleler. Ama işte başlıyor. "Hava yoğun ve sisli; iki gün sonra sis kalktı; kara tam karşıda, dört yüz fit yüksekliğinde siyah yüksek uçurum yüzü. Rüzgar azaldı; ürkütücü bir sakinlik çöktü; gemi sürüklendi

Herkesin çarpacağını bildiği bir uçuruma doğru. Ama kayalıklar...' Bunu okuyamıyorum. "Onlar... açıldılar," diyor sanırım. Evet. "Sonlarına yaklaşırken uçurumlar açıldı. *Bir şey, bir şey.* Gemi, ana direk mağaranın çatısına dayanana kadar kayalıklardaki mağaraya sürüklendi ve

Gemi sıkıştı. *Bir şey..* Gemi şafaktan önce battı.'

"Burada bir sürü kayıp metin var. Birisi, adını okuyamıyorum, gemiyi ele geçirmeyi planlıyordu ama o geçiremeden gemi battı. Enkazdan sonra mücevherleri aldı ve adanın kontrolünü ele geçirdi. Bu çok komik ve ben bunu hatırlıyorum. Bu korkunç adam enkazdan çıkan kumaştan kırmızı elbiseler giymişti. Vahşi ve otokratikti. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yüz yirmi beş kazazedeyi öldürdü ve Lucinda'yı metresi yaptı." Yırtık, lekeli kâğıtlardan başını kaldırdı. "Oriijinalinde bile Lucinda'nın kim olduğuna dair bir açıklama yoktu, ama o zaman hatırlıyorum

Ne kadar güzel olduğunu hayal ediyordum. Düşündüm ki..." Ace'in bir bakışı onun tekrar kâğıtlara bakmasını sağladı.

"Bir bakalım... Adadaki bir başka adam, Williams'ın kırk takipçisi vardı ve iki saldırıyı püskürtmeyi başardı. Sonunda sürpriz bir saldırı yaptı ve... İsmi okuyamıyorum.

"Her neyse, kötü adamı esir almış. Burada pek çok şey eksik, ama görünüşe göre geminin kaptanı ve kırk beş kişi yardım için denize açılmış ve geri dönmüşler, geri de kötü adam adamlarıyla birlikte teslim olmuş ve geminin geldiği yere geri asılmış." Fiona sayfaları karıştırmaya başladı.

"... Bu diğerk sayfalar-oh, anlıyorum, onlar hikayenin ortası. Her şey sıra dışı.

İnsanların adada mahsur kaldıkları süre boyunca neler yaşadıklarına dair uzun bir açıklama var. Sadece cümleleri çıkarabiliyorum.

" '... kurtarılmış misket şarabı şişelerinden içtiler, peynir ve zeytin yediler... palmiye yapraklı çatıları olan, Flandre duvar halılarıyla süslü kulübelere oluşana bir kamp kurdular... Adadaki maymunlar yiyeceklerini çaldı. Onlar... ' "

Fiona kâğıtları havaya kaldırdı ve evirip çevirdi. " 'Bazılarını vurdular..." Sanırım maymunları vurmuşlar, ama etin tadı iğrençmiş... Bu ilginç. Bazı denizcilerin söylediğı gibi ada ıssız değılmiş.

yerliler tarafından yenmiş. Başka ne var? "Onlar... kılıçlardan testereler yarattılar. Bu kulağı mantıklı geliyor. Ve... evet, 'On beş metrelik bir timsah öldürdüler, kızarttılar ve yediler. Sanırım etin çok iyi olduğunu söylüyor."

"Öyle," dedi Ace kısa ve öz bir şekilde. "Başka ne var?"

" 'Onlar... tanıştılar..." . Oh, evet. Yerel kralla tanıştılar, ona tekstil ürünleri, cam kadehler, aynalar hediye etti... ve...' Hayır, anlayamıyorum.

"Okuyabildiğim şey bu..." Fiona gülümsedi. "Sanırım Sophia'nın art arda baygınlık nöbetleri geçirdiğı yazıyor."

"Bütün bunlar çok ilginç," dedi Ace, "peki ya aslanlar?" "Ya onlarla ilgili kısım kahveyle ıslanmış sayfalarda ve ben okuyamıyorum ya da bu hikaye o yıl gönderilen haritayla uyuşmuyor."

"Hikâyelerin hiçbirinde altın aslanlarla ilgili bir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu ve ses tonu, bu kadar önemli bir şeyi hatırlamadığı için onun bir aptal olduğunu söylüyordu.

"Başlama yine," dedi gözlerini ona dikerek. "Sen büyüdün Bu bataklıkta, haritanın olduğu yerde, o zaman neden çocukken çivileri ve aslanları bulmadın?"

"Aslında ben yaptım."

Bu ifade Fiona'yı olduğu yerde durdurdu ama Ace arkasına uzanıp kolundan tuttu ve onu öne doğru çekti. "Lütfen olay çıkarma," dedi sessizce. "Diğerlerinin bilmesini istiyor musun?"

"Neyi bilmek?" diye sordu ve sesinde histerik bir ton . "Başından beri her şeyi *benim* değil, *senin* bildiğini mi?" "Eğer bana kadın rolü oynamaya başlarsan, sana hiçbir şey söylemem."

"Ben kadın rolü mü oynayacağım?" Ağzını büzdü, ona bir şeyle vurmaya hazırıldı. " 'Ah, Ace, sevgilim, tüyü kaldıramıyorum ve minicik ayak bileklerimi acıtıyor,' " diye Lisa'yı taklit etti.

", değil mi?"

"Onu da Jeremy'yi kıskandığın kadar kıskanıyorsun," diye tersledi ona.

"O zaman bu oldukça fazla," dedi Ace usulca ve kirpiklerinin altından ona baktı.

Kendine rağmen Fiona'nın nefesi boğazında düğümlendi ve neredeyse devrilmiş bir kütüğe takılıp düşecekken Ace onu sabitlemek için elini dirseğinin altına koydu.

"Ailemin inanılmaz derecede zengin olduğunu ve bataklık bebeğini kolayca üretebileceğimi ve seni kendi oyuncak fabrikana yerleştirebileceğimi, böylece istediğin gibi yönetebileceğini ve bir daha asla bir pisliğin seni kovacağından endişelenmek zorunda kalmayacağını söylemediğim için bana hala kızgın mısın?"

İçinde duraklama olmayan bu uzun cümle karşısında Fiona gülmek zorunda kaldı. "Böyle söyleyince o kadar da kötü bir fikir değil. Belki dayanabilirim. Ama..." Tereddüt ederek bir an uzaklara, sonra tekrar ona baktı. "Ama peki ya... peki ya..."

"Lisa?"

"Onunla evleneceksin, unuttun mu?"

"Parkın girişinde evimi gözetlediğinizde, onun resminin neden yatağın altında olduğunu merak etmediniz mi?"

"Bakmadım, tamam, belki baktım ve belki merak ettim ama seninle tanıştığımdan beri ona olan sonsuz aşkını itiraf ediyorsun."

"Yalnızdım, bir aylık bir ziyaret için ailemin yanına döndüm ve Lisa da oradaydı. Harika vakit geçirdik, ne diyebilirim ki? Düşündüm ki hayatımı onunla geçirmek istedim. Ama eve döndüğümde, buraya döndüğümde..." Eliyle bataklığı ve sürekli yaylın ateşini işaret etti. vahşi yaşam. "sağlayamayacağını, sağlayamayacağını biliyordum. Bunu ona nazikçe söylemeyi planlıyordum ama..." Omuz silkti.

"Ama ben geldim ve timsahınızı kırdım, sonra üzerimde ölü bir adamla uyandım ve-"

"Timsah," dedi.

Fiona ona parlak bir gülümseme verdi. "Biliyorum, ama Lisa öyle mi?"

Ace gözlerini karşıya dikti, sonra sesini alçalttı. "Sanırım Lisa Montgomery'nin parasından daha çok sevdiği bir şey buldu." Fiona şaşkınlıkla kaşlarını çatığında Ace omzunun üzerinden başını salladı ve Fiona geriye doğru baktı. Küçük sıradaki insanlar sanki Nuh'un gemisine giriyorlarmış gibi eşleşmişti. Suzie ve Gibby kafa kafaya vermiş, birbirlerine ısrarla fısıldıyorlardı, Lisa ve Jeremy ise...

Fiona şaşkınlıkla Ace'e baktı. "Sanırım son bir hafta içinde birlikte çok zaman geçirmişler."

"Öyle görünüyor," dedi, gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu ama Fiona onun dudaklarında bir gülümseme gördü. Onun güzel dudakları, diye düşündü.

Kalbi sert ve hızlı atıyordu ve denemek için derin bir nefes aldı kendini için. Bir süre sonra soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Görünüşe göre düşününüz iptal oldu," dedi.

Ace o kadar küçük bir çocuk hevesiyle, "Seninkini de," dedi ki Fiona yine güldü.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler; sonra birden Ace'nin ayağı ıslak bir zemine takıldı ve sert kabuklu bir palmiye ağacına düştü. Ve ne zaman Düşerken Fionayı da beraberinde götürdü, böylece uzun bacakları ve kollarıyla bir takla atarak yere düştüler. Ve her nasılsa ağzı Fiona'ninkini buldu ve diğerleri koşarak gelmeden önce onu uzun, lezzetli birkaç saniye boyunca öptü.

"Sen iyi misin?" Lisa yarı çığlık attı. "Oh, Ace, sevgilim, sana bir şey olursa ölürüm."

Yere oturan Fiona gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek başını kaldırdı ve Jeremy'nin ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini gördü. "*Biz* iyiyiz," dedi vurgulayarak. "Sadece bir yılana takıldık."

Arka planda Gibby'nin yanında duran Suzie, "En azından başka bir ceset daha yok," deyince Fiona bu kadar yoğun bir şekilde konuştukları şeyin ne olduğunu merak .

"Artık herkes durduğuna göre, belki de bu gece kamp yapmalıyız," dedi Gibby, Ace'e sertçe bakarak. "Tabii etrafta daire çizmemizi istemiyorsan

daha fazla."

"Çember mi?" Lisa çabucak söyledi. "Ne demek istiyor, Ace, tatlım? Bizi bir çemberin içine sokmuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Ace, ama Fiona onun bakmadığını görebiliyordu. kimsenin gözünün içine bakmadı. "Gibby sadece ' çizmek' gibi bir şey demek istiyor, değil mi ihtiyar?"

"Elbette," dedi Gibby ama gözleri Ace'inkilerden hiç ayrılmadı.

Ace yerden kalktı, sonra sırt çantasını kaldırdı. "Olta takımı getirdim. Gibby, sen biraz yem bul, sen de avukat, gazyağı sobasını çalıştır. Suze, balık tutmayı biliyor musun?"

Ace'e soğuk gözlerle bakarak, "Bir haritayı takip etmek de dahil olmak üzere çoğu şeyi yapabilirim," dedi.

"Sanırım ne hakkında konuştuklarını biliyoruz," dedi Fiona Ace'in kulağına, onun yanında durmak için ayağa kalkarken.

"Git buradan," dedi ona, nefesinin altında ve Fiona bir an için onun kendisinden uzaklaşmasını istediğini düşündü. Ama sonra onun ne istediğini anladı.

"Suzie," dedi Fiona parlak bir sesle, "çalıların arasında bir gezintiye çıkar çıkmaz balık tutmana yardım ."

"Seninle geleceğim," dedi Lisa, kadınların gitmesi gerektiğine dair o eski inançla

birlikte tuvalete gittiler.

Çantasını yerden almak için dönen Ace, Fiona'ya baktı ve başını güçlükle algılanabilir bir şekilde salladı.

"Affedersiniz," dedi Fiona, elinden nazik bir şekilde, "ama kabinlerin yokluğu mahremiyet arzulamama neden oluyor."

Lisa bunun üzerine bir an için gözlerini kırıştırdı, sonra küçük bir kıkırdama sesi çıkardı. "Ah, tabii. Anlıyorum. Kaçmayacaksın, değil mi?"

"sayıldığımı bilmiyordum," dedi Fiona dehşetle. Kadın gerçekten de *çok* fazlaydı.

"Oh, evet. Bütün haberlerde var. Polis seni çok istiyor. Senin-"

Jeremy Lisa'nın kolunu kendi koluna aldı. "O bunu biliyor. O sadece-"

Ace hepsini şaşırtan bir çabuklukla Jeremy'nin elini Lisa'nın kolundan çekti. "Eğer o elin sende kalmasını istiyorsan, avukat, onu *benim* kadın!"

Herkesin dikkati Ace'in üzerindeyken, Fiona fark edilmeden çalıların arasından .

On dakika sonra hâlâ gruptan saklanmış ve bekliyordu. Nerede o? diye düşündü. Onu yanlış mı anlamıştı? Belki de onunla yalnız buluşmasını istememişti? Belki de öyleydi... Belki de o kadar

Jeremy'nin "kendi" kadınına dokunmasını kıskanan Ace, Jeremy ile ölümüne bir kavgaya tutuşmuştu ve belki de Ace asla ortaya çıktı. Ve belki de Ace yalan söylüyordu-

Ace onun koluna dokunduğunda Fiona neredeyse fırlayacaktı. Fiona'nın ses çıkarmasını engellemek için Ace ağzını onunkinin üzerine koydu.

"Her zaman kendi kendine mi konuşursun?" diye fısıldadı dudaklarına.

" *Senin* kadının mı?" derken kastettiğinden daha fazla kin güdüyordu. Gerçekte, Lisa hakkında bir şey söylemek istememişti. Kıskançlık onun kalibresindeki bir kadına . "Senin *kadının* mı?"

Ace güldü, sonra elini tuttu ve onu çekmeye başladı.

fırça. "Onlara yapacakları o kadar çok şey verdim ki, sanırım otuz

Bizi kaçırmalarına dakikalar kaldı," dedi sırtındaki ağır çantayı düzeltirken.

Fiona sanki onu takip etmeye isteksizmiş gibi elini geri çekti.

Onu. "Lisa'nın seninle gelmesini istemediğine emin misin? Nereye gidiyorsak oraya yani."

As bir an için durdu. "Aslanları bulmak için elbette," dedi. "Sana nerede olduklarını bildiğimi söylediğimi unuttun mu?"

Aslında bunu unutmuştu; öpüşmeler ve ardından Lisa'nın "onun" kadını olduğunu ilan etmesi arasında aslanlar, altın ya da başka bir şey

aklını kaçırdı.

Ama Şu anda mantığın hiçbir Şeyle pek ilgisi yoktu ve Fiona olduğu yerde durdu, hareket etmedi.

Ace elini bıraktı, sonra ona doğru bir adım attı ve elini çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bunu sadece dikkat dağıtmak için söylediğimi söylesem yardımı olur mu? "Bunu sadece dikkat dağıtmak için söylediğimi söylesem seni çok sevdiğimi ve buradan çıkarsak seninle evlenmeyi planladığımı söyleyebilir miyim?"

"Bu, evet, biraz yardımcı oluyor," demeyi başardı. "Peki, o zaman, hadi, fazla gün ışığı kalmadı."

Yirmi bir

" ^ "

Tamam, bir kadın muhteşem bir adamdan evlenme teklifi alır ve seviŐilmeyi bekler. Bilirsiniz, Şampanya ve yarım istiridye, mum ışığı, bu tür Şeyler.

Ama Fiona'nın aldığı Şey bunların hiçbirisi değildi. Bunun yerine, dizlerine kadar gelen sümüksü suyun içinden çekiliyordu (bu da sevimli küçük Lisa'nın başının üzerinden geçeceği anlamına geliyordu, diye düşündü sırtarak) ve Ace (sevdiği adam) onu sık sık yılanlar hakkında uyarıyordu. Ve timsahlar. Ve çok yakından incelemek istemediği diğer Şeyler.

Söylemeye gerek yok, Fiona'nın ruh hali pek iyi değildi. Ve öfkesini önündeki kalın suyu yarararak geçen adamdan başka çıkarabileceği kimse yoktu.

"neden daha önce anlayamadığımı anlamıyorum," dedi huysuzca. "Keşke aslanların nerede olduğunu bildiğini uzun zaman önce, mesela oyuncak ayının öldürülmesinden hemen sonra fark etseydin, belki de-"

Durakladı çünkü Ace bir yılanın yanlarından geçmesine izin vermek için geri adım atmıştı. Eğer Fiona gözlerini kapatıp yaşasaydı, öyle yapardı. Ama gözlerini açık tutmak ve her şeyi görmek zorundaydı: karanlık, bulanık su, sarkan ağaçlar, yanıp sönen ve onlara gülüyormuş gibi görünen devasa kuşlar.

"Gördüğüm şeyin ne olduğunu ancak yeğenlerimin gönderdiği haritayı gördüğümde anladım. Unutmayın ki ben bu topraklarda büyüdüm. Burayı iyi bilirim."

"Ne güzel bir çocukluk oyun alanı," dedi alaycı bir tavırla, sarkan bir İspanyol yosunu parçasına vururken.

"Bugünlerde çocuklara verdikleri beton ve çelik yerlerden daha iyi. İşte, şuna dikkat et, bu bir delik."

Fiona yan dönerek suyun altında bir mağaraya benzeyen şeyin yanından geçti.

"Bu şey ne kadar derin?" diye fısıldadı.

"Bildiğim kadarıyla dipsiz." Kızın elini çekiştirdi ama kız kıpırdamayınca Ace onu yakaladı ve çürümeye yüz tutmuş bitkilerin üzerinde sallandırdı, sonra da kuru zemine bıraktı. Bir çeşit kuru toprak. Ayaklarının altında ezildi.

"Bir daha asla temiz olamayacağım," dedi alt yarısını kaplayan ıslak balcığa bakarak.

Ace onun yanına tırmandı, sonra onu öpmek için başını eğdi. "Evet öyle olacak," dedi usulca dudaklarına, sonra doğrudu, arkasını döndü ve tekrar yürümeye başladı. "Peki balayımızı nerede geçirmek istiyoruz?" "Sahra Çölü'nde," dedi hızla ve Ace'i güldürdü.

Fiona'nın uzun boylu olması iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde onun uzun adımlarına asla ayak uyduramazdı. Belli ki nereye gittiğini biliyordu ve oraya çabucak varmak istiyordu. Bundan memnundu çünkü ortalıktaki ışık hızla azalıyordu.

"Bu küçük yürüyüşün sonunda bizi bekleyen bir otel olduğunu ummak çok mu fazla?"

Ace sanki az önce çok komik bir şaka yapmış gibi homurdandı.

Işık , Fiona Ace'e yaklaştı, zaten aralarında bir kuruşluk yer bile yoktu ama yine de yaklaşmaya çalıştı.

bakınırken, her taraftan uğursuz sesler duyuyordu.

ve olmaması gereken yerlerde gölgeler gören Ace, "Neredeyse vardık," dedi ve sesi onu yerinden sıçrattı.

" yok," dedi usulca, "benimlesin."

"Evet doğru," dedi, "sanki bütün yılanlar ve timsahlar seni ismen tanıyormuş gibi."

"Çoğunlukla," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Aslanları nasıl bulduğumu duymak ister misin?"

Az önce ağacın arkasında kocaman ve tüylü bir şeyin hareket ettiğinden emindi. Ama belki de ağaç hareket ediyordu. Şimdi iki eliyle Ace'in elini tutuyordu ve tüm vücudu onun yanına yapışmıştı. Sessizce başını salladı.

"Sanırım on yaşlarındaydım ve bir gün yürüyüşe çıkmıştım-" Bu onun durmasına neden oldu. "On mu? Ve *bununla* mı yürüyordun?"

"," dedi ellerini çekiştirerek. "Annem gibi konuşuyorsun. Trafiğin yanında buradan daha fazla tehlikedeydim. Her neyse, yürüyordum ve bir televizyonun sarmaşıkların arkasında kaybolduğunu gördüm. Daha sonra olanlardan dolayı, aniden orada durup bana bakmaları dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Sanırım gözlerinin yerinde zümrüt vardı."

Fiona onun hikâyeyi bitirmesini bekledi ama o bataklık arazide ilerlemeye devam etti ve başka bir şey söylemedi.

"Tamam, anlatacağım," dedi bir süre sonra. "Yılanlar, sivrisinekler ve insan yiyen timsahlarla savaşarak bataklıkta ilerliyordunuz ve yürüyen bir televizyonu takip ederken bir çift

Altın aslanlar -zümrüt gözlü, daha az değil- ve sonra ne oldu? Yıllar sonra *hatırlamadınız* mı? Çocukluğunuz her gün korsan hazineleri ve antropomorfik makineler bulacak kadar heyecanlı mıydı ki hepsini hatırlayamadınız?"

As güldü. TV' bir hindi akbabasıdır ve bundan biraz daha fazlası vardı."

"Yani?" dedi sabırsızca.

"Heveslisin, değil mi?"

Gözlerini tehdit edercesine ona dikti. "O gün küçük bir kaza geçirdim."

Hikâyesine devam etmesi için onu cesaretlendirmeyecekti. Anlattığı şeyi bitirmesi için ona yalvararak tatmin olmasına izin vermeyecekti.

"Bu hikayeyi bebeğinle birlikte , payımı alacak mıyım?"

"Turistleri ve beni alacaksın. Başka ne istiyorsun?"

Bunun üzerine Ace dönüp onu kollarının arasına aldı ve daha önce hiç öpmediğı kadar derin bir şekilde öptü. "Hiçbir şey," dedi, dudakları

kulağına. "Sadece sen."

Bir süre sonra geri çekildi ve elini sıkıca tutarak tekrar yürümeye başladı.

"Peki o gün ne oldu?" diye sordu, sormama yeminini bozarak. Ama öpücükleri ona her şeyi unutturuyor gibiydi.

"Bacağımyı kırdım, sonra geri yürümek zorunda kaldım çünkü kimsenin beni olduğum yerde bulamayacağını biliyordum ve ateşim çıktı. Daha sonra aslanları uydurduğumu düşündüm, hezeyan halinde gördüğüm bir şeydi."

Adamın söylediklerini düşündü ve biraz hayal etmeye çalıştı

On yaşında bir çocuk kırık bacağıyla bataklıkta topallayarak yürüyordu.

"Hastanede ne kadar kaldın?" diye sordu usulca.

Algısını onaylarcasına elini sıkı. "Birkaç hafta."

Hava tam da Fiona'nın hiçbir şey göremeyeceğı kadar karardığında, Ace onu aşılmaz gibi görünen bir ormana çekti, ama sarmaşıklardan oluşan perdeyi aralayıp öyle bir karanlığın içine girmeyi başardı ki boşluk onu korkuttu. Ve Ace elini bıraktığında, korkudan ağlamamak için elinden gelen tek şey buydu.

Ama kendini tuttu ve onun sırt çantasını karıştırdığını duyarken sessiz ve hareketsiz kaldı; sonra, görünüşe göre

Sonsuza dek, bir el feneri açtı.

Ve bu işleri daha da kötüleştirdi. Etraflarında karanlık, ürkütücü görünümlü bitki örtüsü vardı. Mekânın sessizliği tüylerini diken diken ediyordu.

"Aslanları alıp buradan gidelim," diye fısıldadı. "Burayı sevmiyorum."

"Bunu yapmak biraz zor olacak," dedi Ace, sesinde bir eğlence vardı.

"Dediğiniz gibi, onları sabah 'yakalamamız' gerekecek."

Ne dediğini anlaması bir anını aldı. "Günaydın mı?" Sesi histeri içinde yükseliyordu. "Sabah mı? *Geceyi* burada mı geçirmemizi istiyorsun?"

Ace elini kızın ayak bileğine koyduğunda kız korkuyla bir çığlık attı. Ama adamın eli baldırına doğru hareket etti ve kadın ona baktı. O dehşet içinde etrafına bakınırken, adam bir çeşit

Uyku tulumu çadırı, içine girilebilen, önü fermuarlı ve dışarıdaki karanlıktan güvende olunan bir yer.

Ama daha da önemlisi, Ace'in gözlerindeki bakış kusursuzdu. O gözlere baktığında aslanları, cinayetleri ve onları bulmaya çalışan polisleri unuttu.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yavaşça onun açık kollarına doğru eğildi.

Ace onu ustalıkla, kolayca küçük çadırın içine çekti ve kapıyı fermuarla kapattı.

Sonra el fenerini kapattı. Küçük bir nefes için Fiona yalnız gibi görünüyordu; sonra aniden Ace onun üzerindeydi, onu kendine çekti, tuttu, okşadı.

Ona dokunana kadar içinde ne kadar bastırılmış duygu ve özlem olduğunu fark etmemişti. Bir anda giysilerini yırtmaya, başlarının üzerinden çekmeye başladılar; şortları dizlerinin ve ayak bileklerinin üzerinden aşağı indi. Ve her yerde eller, dudaklar ve ten birbirine değiyordu. Ace'in ağzı onun göğsünü bulduğunda, Fiona başını geriye doğru çekerek boğazındaki en hassas noktalara izin verdi.

Elleri aşağı doğru, kalçalarının üzerinde, kalçalarının yuvarlaklığı üzerinde hareket etti.

Ve onun vücudunu keşfetti. Omuzlarına ve sırtına dokundu.

birçok kez şehvetten ağzının kurumasına neden olmuştu. Onu ne kadar istediğini bilmiyordu ama o anda sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu.

Adam kızın içine girdiğinde kız şaşkınlık ve zevkle haykırdı ve Ace'in ağzı kızın ağzını kapadı.

Onun bir sevgili olarak nasıl biri olmasını beklediğini bilmiyordu ama içindeki ateş beklediği gibi değildi. Ama onun bir erkek olduğunu biliyordu.

Tutkulu bir adam, kuşlarına tutkulu, bataklığına tutkulu, bu yüzden içindeki ateş yüzeye çıktığında, o

istekli alıcı.

Küçük çadırın içinde hareket ettiler, uzun kolları ve bacakları kenarlarına yaslandı ve birbirlerini itip daha fazla ulaşmaya, olduklarından daha fazla yakınlaşmaya çalıştılar.

Fiona bacaklarını Ace'in güçlü beline doladı ve o tutarken kuvvetle içine girdi. Ve vücudu, iç varlığına çarpan, onu tamamlayan, onu dolduran, içindeki derin bir sırrı açığa çıkaran her itiş karşılamak için . Ve sonunda geldiğinde, onunla birlikteydi; vücudunu sarsan patlamaları hissetmek her parçasının hızlanmasına neden oldu.

"Seni seviyorum," dedi onun terli, çıplak bedenine doğru yığılırken.

Bacaklarını ona doladı, saçlarını okşarken onu sıkıca kendine çekti. Onun her parçasını tanımak, vücudunu kendi vücudu kadar iyi bilmek istiyordu.

Ve onun içinde ne olduğunu bilmek istiyordu. Daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı bir şekilde kendini onunla paylaşmak istiyordu. Belki de birbirlerini bu kadar olumsuz koşullar altında tanımış olmaları iyi olmuştu, çünkü gelecekte ona karşı asla rol yapmak zorunda kalmayacağını biliyordu. O ve kadın arkadaşları şöyle şakalaşmışlardı
Bir kadının bir erkekle sürdürdüğü bir "flört" kişiliği vardı. "Ta ki

onu topraklarına katar," dedi Ashley. "O zaman kendisi olabilir."

Fiona hiçbir erkekle, hatta Jeremy'yle bile "flört kişiliğini" aşamamıştı.

Ta ki cinayetle suçlanana kadar.

Ama Ace'le tanışma şekli yüzünden ona karşı en kötü halini sergilemişti.

Onu yorgun ve huysuz görmüştü. Alaycı yanını ve kindar biliyordu. Onun zeki ve aptal olabileceğini biliyordu. Hatta bazen hesapçı ve çıkarıcı olabildiğini de biliyordu.

Ama onu hala seviyordu.

"Bir peni," diye fısıldadı Ace kulağına, onun yanına uzanırken, başı omzundaydı.

Karanlığa doğru gülümsedi. "I..."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi nazikçe. "Her neyse, daha kötülerini de duydum." "Babam beni ziyaret , dünyadaki en iyi küçük kız olmaya çalıştım," dedi sessizce, sonra başka bir şey söylemedi.

Ace söylediklerini düşünmek için bir an durdu. "Umuduyla Seni o kadar çok seviyor ki, yatılı okula bırakmak yerine yanında götürüyor."

"Doğru," dedi ve boğazında bir yumru oluştu. "Bunlar

Yalnız çocukluğumdan bahseden gazeteler çok da yanlış değildi." Dönerek ağzını adamın boynuna yaklaştırdı. "Ama sen..."

Ace yine tereddüt etti. "Ama kötü huylu bir kadın olduğunu bildiğim halde seni seviyorum."

"Ben !" Fiona itiraz etti. "En azından cinayet için avlanmadığım sürece."

"Ve kendinizi hiç hoşlanmadığınız bir adamla birlikte buluyorsunuz."

"Bana karşı pek nazık değildin," dedi itiraz ederek. "Ve Ace Montgomery, eğer bana bir daha senin o lanet kıldığımı söylersen, ben... ben..."

"Ne?" dedi, kahkahası boğazında köpürüyordu ve eli kızın kalçasında gezinmeye başlamıştı. "Bilet gişemi ateşe mi vereceksin?" "Az önce bilet gişeni ateşe verdiğimi sanıyordum," dedi gırtlaktan, sonra da kulağını ısırdı.

"Oh? Hatırlamıyorum. Neden bana tekrar göstermiyorsun?"

"Tamam," dedi Fiona bacağını onunkinin üzerinde gezdirirken. "Sanırım yapacağım."

Yirmi iki

" ^ "

"Peki neredeler?" Fiona ertesi sabah gün ışımaya başladığında bunu söyledi.

Çoktan kıyafetlerini giymiş ve çadırın içinde dizlerinin üzerine çökmüştü.

Hâlâ olan Ace, başını kaldırıp ona bakarken esnedi. "İstemiyor musun

Önce yiyecek bir şeyler? Ya da içki? Ya da-"

Adamın gözlerine bir kez baktığında aklında yemekten ne olduğunu anladı.

Çıplak ayağı baldırında gezinmeye başlamıştı bile.

Ama kadın ondan uzaklaştı. "Benim istediğim önce banyo, sonra hayat. Ve bu gizemi çözmeden ve bu bataklıktan ikisine de sahip olamam."

Hâlâ esneyen ve başını ovuşturan Ace çadırda doğrulup oturdu; sonra

Başını tavana çarptı ve tekrar uzandı. Fiona naylondan geri geri çıkıyordu.

"Aslanları görseniz bile, bu size Roy, Eric ve Rose'u kimin öldürdüğünü nasıl söyleyecek?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama hepsi yardımcı oluyor. Sence saçımda bit var mıdır?"

"Giyisilerinizin altında sülük olması daha muhtemel. Neden onları çıkarmıyorsun, böylece cildini kontrol edebilirim?"

"İyi deneme, ama hayır. Giyin ve buradan çık," diye emretti ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Neredeyse bitti, diye düşünmeye devam etti. Çileleri neredeyse bitmek üzereydi; bunu hissedebiliyordu.

Çadırın dışına çıktığında etrafına bakındı ve insan yapımı bir şeyin içinde durduğunu hemen anladı. Doğa bunu yapmamıştı. Ayrıca, Florida bataklık arazisi çok düzdü, ama burası

... İki katlı taş bir ev gibiydi ama gizlenmişti ve neredeyse yeraltındaymış gibi Ön tarafında sarmaşıklar sarkıyor ve eski bitkiler büyüyordu, böylece içerisi neredeyse karanlıktı.

Ace çadırdan çıktığında Fiona kıpırdamamıştı ama etrafına bakıyordu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, çünkü burası ürkütücü bir yerdi.

"Sanırım bir zamanlar bazı eski insanlar için bir mezar yeri olmuş olmalı. İnşa edilmesi uzun zaman almış."

O bir yerde dururken, Ace iki adım uzaklaştı ve yerden parlak bir şey , sonra Fiona'ya göstermek için uzattı. Gümüş bir kalemdi, aşınmış ve kirlenmişti.

"Senin mi?" diye sordu.

"Amcamın. Ona ben verdim." Ace'in eli kalemin üzerine kapandı ve bakındı. "Sanırım amcam buraya sık sık geliyordu ve sanırım bacağımı kırduğımda ne gördüğümü çok iyi biliyordu. Ama bana

Ebeveynlere rezervin her santimini bildiğini ve sürekli tarif ettiğim 'taş mağara' olmadığını söyledi."

"Peki onu tekrar keşfetmenizi ve bulmanızı nasıl engelledi?"

Dönerek ona çarpık bir gülümseme verdi. "Buranın hükümet olduğunu söyledi ve buraya yerleştirilmiş bombalar vardı. Büyüdüğümde ve bildiğimde

Bu bir yalandı, sadece bataklık ya da çok fazla timsah olduğunu düşündüm.

Ayrıca, büyüdüğümde buraya çok sık gelmiyordum ve..." Sözünü keserek bakmaya devam etti. "Yaşlandıkça keşfetme isteğini kaybediyorsun, ayrıca ne zaman bu şekilde yürümeye başlasam bacağım ağrımaya başladı."

"Bir yeri diğerinden nasıl ayırt edebiliyorsun bilmiyorum," dedi Fiona nefesinin altından.

"Aslanları görmek ister misin? Amcamınki de dahil olmak üzere pek çok insanın hayatına mal olan şeyi görmek ister misin?"

Fiona evet demek için ağzını açtı ama bir yanı dışarıya, sıcak Florida güneşinin altına koşmak ve bir daha hiç kimseye bakmamak istiyordu.

Yine mağaraya. Ama kendini başını sallarken buldu; sonra elini uzattığında derin bir nefes aldı ve onu takip etti.

El fenerini açtı, sonra onu çadırın arkasına götürdü, sonra birkaç taş basamaktan aşağıya indirdi ve yapının çoğunun

Yeraltında. Aşağıya doğru attığı her adımda ensesindeki tüyler daha da diken diken oluyordu. Sanki binlerce göz onları izliyordu.

"Burayı sevmiyorum," diye fısıldadı.

"Sanırım burada bir sürü ölü insan var," dedi neşeyle.

"Çok komik. Bunu aslanları olan adamların inşa ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Ace bir kahkaha attı. "Bence burası binlerce yıldır burada ve bence arkeologlar buraya bayılırdı. Aslanlar nispeten yeni, tahminimce sadece beş yüz yıllık, ama Çin sanatı hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Onları yanımızda götürüp birine sorarız," dedi Fiona, Ace'in eline yapışmış, gözleri sarmaşıkların altında su damlatan taş duvarları arıyordu. Kertenkeleler etrafta koşuşturuyor, hızlı hareketleriyle onu zıplatıyordu.

"Harika fikir," dedi Ace. "Birini ben taşıyım, diğerini de sen alırsın."

İki basamak daha inerlerken Fiona onun sözlerine sadece başını sallayabildi. Önlerinde demir bir kapıya benzeyen bir şey vardı. "Gelecekte maceralar hakkında *okumak* istiyorum, macera yaşamak değil. Burayı gerçekten ve gerçekten sevmiyorum."

"Zifiri karanlıkta kırık bir bacakla görmelisin. O zaman gerçekten hoşuna giderdi."

"Eğer bu bir şakaysa, üzerinde biraz çalışılması gerek. O kilidin anahtarı sende var mı?" Ace uzanarak metal kapının üzerinde asılı duran devasa kilidi çekiştirdi ve kilit paslanmış bir halde elinde kaldı. Üzerine bastığında

Fiona kapının kırık menteşelerine çarpmasını bekliyordu ama kapı kolayca içeri doğru sallandı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Ace, sesi doluydu. "Gil Amca buraya yeterince sık gelmiş olmalı ki kapı menteşelerini değiştirmiş. Ben buradayken zar zor hareket ediyorlardı. Tüm gücümle onları itmek zorunda kalıyordum, hareket ettiklerinde de kayıyordum ve puf! Bir bacağım kırıldı."

Fiona onun o sırada olabileceği acıyı düşünmek istemiyordu. "Elektrik lambalarını onun taktığını sanmıyorsun, değil mi?"

Ace kapının arkasındaki karanlığa adım attı ve birkaç saniyeliğine gözden kayboldu. Kapının kendi tarafındaki karanlıkta kalan Fiona için bu bir sonsuzluktu.

"Bir fenere ne dersin?" Ace sordu ve sessizlikteki sesi onu yerinden sıçrattı. "Sakin ol, olur mu?" Cebinde taşıdığı kitaptan bir kibrit çıkarken ona feneri uzattı.

"Şimdi arkama geç ve yavaşça yürü. Bu zeminin görüntüsünü sevmiyorum." "Zeminin, duvarların, tavanın ya da-"

"*Ssssh!*" Kendini hareketsiz tutarak dinledi. "Bunu duydun mu?" "Her şeyi duydum: yılanları, kertenkeleleri, örümcekleri, hepsini-"

"İşte! İşte yine orada. Duymuyor musun?"

Bataklığın sesini ne zaman duyacağını bilecek kadar iyi tanımıyordu.

bir şeylerin olağandışı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Şunları alıp buradan miyiz?" dedi. "Polis karakolu bir zevk kubbesi gibi görünmeye başladı."

Ace bir süre daha dinledi; sonra kapının önünden geçip iç mağaraya doğru ilerledi.

Taş duvarları, tavanı ve zemini olan küçük bir odaydı. Ama orada

Bu duvarlardan aşağı sarkan bitki örtüsü yoktu, kertenkeleler dolaşmıyordu ve taşlar nispeten kuruydu.

Odanın ortasında Çin lokantalarının önünde duran türden iki devasa stilize aslan oturuyordu. Ancak bunlar daha önce gördüklerinden daha büyüktü, en az bir metre boyundaydılar ve som altından yapılmış gibi görünüyorlardı. Ve gözlerinde büyük yeşil taşlar vardı.

"Ah," dedi Fiona ve sonra yere oturup onlara baktı. Bu devasa yaratıklarda muhteşem bir şey vardı, ona heybetin huzurunda olduğunu hissettiren bir şey. "Oh."

Fiona sessizlik içinde oturup bakarken, Ace ilk aslanın yanına gitti ve elini yaratığın üzerinde gezdirdi.

"Benim teorime göre bunlar batan gemideydi ve o zamanki ve şimdiki tüm cinayetler bunlarla ilgiliydi."

"Buraya nasıl geldiler?" Fiona fısıldadı. Hâlâ aklına getiremiyordu

onlara hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Tahminimce vinçler, kütük yuvarlama. Çok fazla kas gücü."

"Hayır, yani, hakkında okuduğumuz gemi Florida açıklarında , değil mi?"

"Hiç sanmıyorum. Dalgıç ve onları çıkaran adamları hatırla.

Denizin mi? Gemi dünyanın öbür ucunda batmış olabilir." "Ve birisi bir harita yaptı," dedi Fiona yumuşak bir sesle. "Bir harita ki babam vardı."

Ace ikinci aslanın gözlerini incelerken, "Babanın çaldığı ve tahrif ettiği," dedi.

Fiona itiraz etmedi. Babasının ya da dünyadaki herhangi birinin aziz olduğuna inanmaya çalışmak için biraz geç kalmıştı. "Nasıl?" diye sordu.

"Yaşlı Gibby'ye aslanları neden bulamadıklarına dair birkaç soru sordum ve ikiyle ikiyi bir araya getirdim. Babanın ölmek istediğini sanmıyorum; bence bunları *senin almanı* istiyordu."

Fiona ona inanamayarak baktı. "Fuayemde harika görünürlerdi."

Ace onun şakasına gülümsedi. "Babanla sadece bir kez karşılaştım ama bana yardım etti ve bence bu onun hakkında çok şey söylüyor. Sanırım seni yabancılar tarafından yetiştirilmek üzere bıraktığı için kendini suçlu hissetmiş olmalı, bu yüzden sana bir şey vermek istedi ve sanırım seninle

birlikte bir keşif gezisine çıkıp

Bunlar."

"Ah. Okul aile birliğinde bir çeşit baba-kız gecesi, kapı ödülüyle birlikte."

"Smokey sıradanlığa alışık değildi. Bazı güzel şeylerle ilgileniyordu. el altından-" Sözüünü keserek Fiona'ya baktı. "Her neyse, benim teorim bu. Birisi orijinal haritayı almış ve bir kopyasını yapmış, o kadar iyi, o kadar iyi eskitilmiş bir kopya ki, haritanın orijinaline sahip olan Edward King bunu gerçek haritadan ayırt . Gibby'nin dediğine göre King haritayı-"

"Biliyorum, bir köşeye kaybolan mürekkeple baş harflerini yazdı ve Harita hiçbir yere çıkmadı, haritayı bir mum alevinin üzerine tuttu ve baş harfler oradaydı."

"Smokey zekiydi. Tıpkı kızı gibi," dedi Ace ona gülümseyerek. "Ve Smokey haritalar hakkında çok şey biliyordu."

"Ama insanlar hakkında pek bir şey bilmezdi," dedi kapı aralığından bir ses ve hem Fiona'nın hem de Ace'in sertçe dönmesine neden oldu.

Elinde silah olan bir adam orada duruyordu.

Ace hamle yapmaya başladı ama adam silahı anında Fiona'nın kafasına doğrulttu.

Adam, "Kımıldarsan onu alır," dedi.

Fiona adama bakıyordu, sertçe bakıyordu. Kot pantolon giyiyordu ama

Bacakları o kadar dardı ki sol bacağına dizden aşağısının daha küçük olduğunu görebiliyordu.

"Russell," dedi nefesinin altında.

Bunun üzerine adam gözlerini Ace'den ayırdı ve ona küçücük bir gülümseme verdi. "Smokey her zaman senin gördüğün en zeki küçük şey olduğunu söylerdi." Bu sözler iltifattı ama öyle bir nefretle söylenmişti ki Fiona'nın vücudunu soğuk bir ürperti kapladı.

"Peki şimdi ne olacak?" Ace yüksek sesle, dikkatini dağıtmak istercesine Fiona'dan bir adam. "Bizi öldürüp aslanları mı alacaksın? Ne de olsa onları almak için zaten üç kişiyi öldürdünüz, neden iki kişi daha öldürmeyesiniz?"

Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve Fiona saçlarının erken beyazladığını görebiliyordu. Babasının *Raffles*'ta bu adam hakkında yazdıklarını hatırlamaya çalışırken beyni hızla çalışıyordu. O yıl hazineyi ararlarken gençti, en fazla on sekiz yaşındaydı. Babası bu çocuktan hoşlanmıştı ve Fiona babasının gönderdiği mektupları okurken kıskandığını hatırlıyordu. Eğer bir çocuk olsaydı, belki de babasının hikâyelerinden birinde yer alabilirdi.

Smokey çocuğa şefkatle yaklaşmış, annesinin bir fahişe olduğunu ve sarhoşken onu iki yaşındayken bir merdivenden aşağı ittiğini anlatmıştı.

Çocuk hayatta kalmış ama sol bacağı

hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmemiştir, bu yüzden hep topallayarak yürüyordu.

"Eğer öleceksek, belki de bize nedenini söylemelisin," diyordu Ace ve Fiona, adamın cebinden bıçak çıkarmaya çalıştığını görmemesi için alt yarısını bir aslanın arkasına gizlediğini görebiliyordu. Fiona dehşet verici bir an için ikisinin boğuştuğunu hayal etti ve Biri ölüyor.

Ama birden Fiona'nın zihni berraklaştı, çok, çok berraklaştı.

Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan adama baktı. "Aslanları , değil mi?" dedi usulca. "Onları hiç istemedin." Bunun üzerine hem Ace hem de Russell ona doğru döndü.

Fiona onu korkutup harekete geçirmemek için yavaşça yerden kalktı ve ondan birkaç adım ötede durdu. Adamdan en az on santim daha uzundu.

"Sadece ölmemi istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ölmeni istiyorum," dedi ve sesinde hiç hayat yoktu. "Ve onun da mı?" Fiona yumuşak bir sesle söyledi. "O da gitmek zorunda mı? Neden onun nişanlısına dönmesine izin vermiyoruz, o zaman sen ve ben-"

Adam bir kahkaha attı. "Kız arkadaşıyla avukat günlerdir küsler. Avukat kızın parasının peşinde. Kız çok zengin, biliyorsun, adam da öyle." Adam alaycı bir ifadeyle silahı Ace'e doğrulttu.

Fiona, "Bu onun gitmesine izin vermek için yeterli bir sebep," dedi. "Bu senin aranda

ve ben, o değil."

"Dinle Burke," dedi Ace yüksek sesle, dikkatleri tekrar kendi üzerine çekerek, "buradan-"

"Ona yle deme!" diye bağırdı adam, sonra titreyen elindeki silahı uzattı.

"O bu ismi hak etmiyor!"

", " dedi Fiona sakince adama. "Neler olup bittiğini bilmiyor, o yüzden anlamıyor. O sadece yolumuza çıkan biriyle akraba oldu. Bu onun suçu değil."

"Bana bu sağmalıkları anlatma. Dün gece ne yaptığınızı biliyorum.

Hepsini duydum." Yakışıklı bir adamdı ama gözlerinde eksik olan bir şey vardı, akıl sağlığı denebilecek bir şey. Şimdi ağzı bir sırtışa dönüşmüştü. "İkinizi gördüm bile."

"Dediğin gibi," dedi Fiona küçük bir gülümsemeyle. "O zengin. Ben ne yapıyordum

Bana para vermesini sağlayabilirim. Ben parayı hak ediyorum." Sesi alçaldı.

"Senin gibi."

Fiona göz ucuyla Ace'in hareket ettiğini gördü ve bıçağını cebinden çıkardığını anladı. Ama bir silaha karşı dört inçlik bir bıçak ne işe yarardı ki? Artık Acei kahraman olmaya çalışacağını ve sonunda bilecek kadar iyi tanıyordu.

Fiona hızlı bir hareketle kendini Ace ve Russell'ın arasına yerleştirdi.

Arkasında, Ace'in sinirlenerek keskin bir nefes alışını duydu. Aralarına girdiğinde, her iki adamı da aynı anda görebilmek için döndü. "Kardeşimi tanıştırmak istiyorum," dedi Ace'e, sonra Russell'a baktı ve "Yarım mı, bütün mü?" diye sordu.

"Sadece yarısı," dedi. "Ben kötü fahişeyi aldım, sen de iyi olanı aldın."

"Anlıyorum," dedi, bildiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi davranarak.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Ace yüksek sesle; sonra tek bir hareketle altın aslanın arka tarafında, silahlı adama en yakın yere oturdu. Tüm dünyaya arkadaşlarıyla birlikte oturan bir adam gibi görünüyordu. "İçinizden biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?"

"Eğitim alan o, ben değilim," dedi Russell, düşmanlığı açtı.

Fiona kıskanç bir çocuk gibi, "Doğru, ama babamızla vakit geçirmen gerekiyor," dedi.

Ace bir elini kaldırırken yarı bağırarak, "Dur , bence baştan başlasan iyi olur," dedi.

Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyor? Fiona merak etti; sonra küçük bir ses duydu

açık kapının dışındaki gürültü. Birisi merdivenlerden iniyor, sadece odanın içindeki fenerden gelen ışığı kullanarak eski taş basamaklardan aşağıya doğru ilerliyordu. Ama Fiona yarım ton altının

iyi yansıtıcılar yaptı.

"Rose ne biliyordu?" Ace duvarları çınlatacak kadar yüksek sesle sordu.

"Seni gördü, değil mi?" Fiona o kadar yüksek sesle değil ama merdivendeki kişinin çıkardığı küçük sesleri bastıracak kadar yüksek sesle konuştu. "Seni gördü, değil mi?"

Seni tanıdım." Belki Rose'dan söz edilince olmuştu ama Fiona birdenbire merdivenlerde kimin olduğunu ve daha da önemlisi bu kişinin hikâyeye nasıl dahil olduğunu anlamıştı.

"Sana neden bir şey söyleyeyim ki?" Russell huysuzca şöyle dedi. "Neden sana -?"

Başka bir şey söylemedi çünkü biri küçük bir naylon sırt çantasıyla kafasına vurdu ve silah patlayarak herkesi sağır etti.

Sonsöz

"Bir daha anlat Fiona Teyze," dedi küçük çocuk, merak dolu kocaman gözlerle ona bakarak.

"Evet, bize silah ve aslanlarla ilgili kısmı anlat."

Fiona hâlâ kendisine "teyze" denmesine alışkın değildi ve en azından Montgomery'ler ve Taggert'ler kadar büyük bir aileye sahip olmaya alışkın değildi.

Montgomery çocuklarının deyimiyle "altın mağaradaki" o korkunç günden yana dört ay geçmişti.

"Onu bırakın," diye tersledi Cale Taggert, kalçalarında tek yumurta ikizi oğlanları taşıırken.

Fiona isimleri ve kimin kiminle gittiğini hatırlamakta zorlanıyordu ama Cale'in ünlü bir gizem yazarı olduğunu biliyordu ve Fiona onunla konuşmak için can atıyordu. Ona muhteşem kitapları için fikirlerini nereden aldığını sormak istiyordu.

"Sorun değil," dedi Fiona gülümseyerek. "Benim için sorun değil."

Odadaki çok sayıda insanın başlarının arasından bakarken, hepsi de Ace onunla akraba olduğuna yemin etti, Fiona evleneceği adama baktı

ve gülümsedi. Aile her zaman istediği bir şeydi ve tam olarak istediği şekilde olmasa da sahip şey buydu.

"Devam et," diye ısrar etti küçük çocuk.

Fiona ona baktı ve ailesinin kim olduğunu merak etti. İşte orada çok fazla çocuk vardı ve bunların yarısı tek yumurta ikizi gibi görünüyordu. Hatta o kadar çok ikiz vardı ki, taşıdığı bebeğın aslında iki tane olup olmadığını merak etti. Ace'e henüz söylememişti ama bu gece söyleyecekti. Dikkatini tekrar küçük çocuğa çevirdi. "Tamam, bir bakalım, nereden başlayayım?"

"Aslanlarla birlikte!"

"Hayır, bize *Raffles*'ın hikayesini anlat," dedi başka bir çocuk. "Kötü adamlar ve senin kardeşin olan adam hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Raffles, karakterlerden ve dizide temsil edilen ahlaki değerlerden ya da bunların eksikliğinden nefret ediyor gibi görünen ebeveynlerin üzüntüsüne rağmen artık popüler bir TV programıydı. Güzel genç adama şehvetle bakan tombul yaratığın aslında bir kadın olduğu henüz ortaya çıkmamıştı.

Montgomery'nin parası gazetelerin cinayetlerle ilgili tüm gerçeği öğrenmesini engelleyebilmişti, bu yüzden *Raffles*'ın

gerçekte ne olduğu halk tarafından bilinmiyordu. Ve program ulusal çapta yayınlanmadan hemen önce, birisi Roy Hudson'ın orijinal senaryosuna baktı ve "Raffles" ismini *Raphael* olarak değiştirdi. "Bir meleğin adının verileceği bir şov değildi," dediği aktarıldı.

Roy'un vasiyetinde Ace ve Fiona'ya bırakılan gösteriden elde edilen her türlü gelir hayır kurumlarına aktarılacaktı.

Mağaradan ıkarılan aslanlar ise Florida'da Kendrick Park'a çok yakın bir müzenin arka odasıındaydı. *Raffles*ın ikinci TV sezonunun sonunda, hikayenin belli belirsiz doğru olduğu ve dizideki aşağılık karakterlerin aradığı ama asla bulamadığı aslanların müzede yepyeni bir kanatta sergilendiği ortaya çıkacaktı. Yeni kanat, bir aslanın yeniden yaratılmasıydı.

taş duvarları ve aslanların tek başına durduğu bir odaya basamakları olan eski bir mezar hyğ. Odanın inşası için gereken para isimsiz olarak bağışlanmıştı.

Müzenin yeni kanadındaki yeni bahcede, komşu Kendrick Park tarafından hazırlanan muhteşem bir kuş sergisi vardı. Kanat aıldığında, yeni kurulan Burke Oyuncak şirketi tarafından üretilen Octavia adlı bir oyuncak bebek satışa sunulacaktı.

Oyuncak şirketinin yönetim kurulunda Fiona'nın annesi Suzie de vardı.

Suzie'nin o gün kapıdan içeri girip Lisa'nın taşlarla doldurduğu küçük sırt çantasıyla "Russell "ın kafasına vurduğunda söylediği gibi "İyi fahişe".

Gerçek adı Kurt Corbin'di (Smokey hikayede adını televizyonda Jaimie McPheeters'ı canlandıran Kurt Russell'dan almıştır) ve Smokey ile Lavender adlı alkolik bir fahişe arasındaki ilişkinin ürünüydü. Smokey oğlunun bu kadın tarafından yetiştirilme şeklinden iğrenmişti, bu yüzden uzun süreli ikinci bir ilişki küçük bir kız çocuğu doğurduğunda, Smokey onu Lavender'dan daha iyi görmediği bu kadından almak için acımasız davrandı.

"Babanı severdim," dedi Suzie. "Onu gerçekten sevdim. Ama o..."

Fiona'nın yaşayan bir ebeveyni olduğunu anlaması biraz zaman almıştı ve Suzie'yi hayatı boyunca kendisinden uzak tuttuğu için babasını affetmesi de zaman alacaktı.

"Bana seni zengin akrabalarına vereceğini ve her şeyin en iyisine sahip olacağını söyledi," dedi Suzie, burnunu çekerek.

Ağlıyordu. "Binicilik derslerinden ve kendi midilliniz olduğundan bahsetti. Gazetelerde seninle ilgili haberleri okuyana kadar gerçeği bilmiyordum. Ve eğer sosyopatsan, bunun benim hatam olduğunu düşündüm. İşte bu yüzden

o kağıtlarla kahve. Benim hakkımda her şeyi anlattılar ama senin bilmen için çok erkendi."

Ace, Suzie'nin anlattığı hikâyenin sadece yarısına inandığını, çünkü bu hikâyenin kendisini mükemmel, Smokey'yi ise kötü adam olarak gösterdiğini söyledi. "Bence son yıllarda nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu çok yakından ." Fiona başıyla onayladı. Ne de olsa Suzie, kendi küçük yerleşkelerinin dışında görölmek istemeyen insanlarla dolu gibi görünen bir toplulukta yaşıyordu.

Ama Suzie her ne idiye, her neredeyse, sonunda kesinlikle kahraman olmuştu. Yeraltı dünyasındaki bağlantıları sayesinde Ace ve Fiona'nın nerede saklandığını öğrenmiş ve onlara

İhtiyaç duydukları şeyi Mavi Orkide'de bulabileceklerini söyleyen bir mesaj. Ne Ace ne de Fiona ona sahte isimli pasaportları nereden bulduğunu sormamıştı.

Suzie Kurt'e Lisa'nın sırt çantasıyla vurduktan sonra Ace hiç vakit kaybetmeden Kurt'ün ellerine bir kemer geçirerek onu hareketsiz hale getirmişti. Daha elleri bağlıyken Lisa merdivenlerden aşağıya inerek Kurt'ü çağırdı.

sürüsünün dönüşü.

Ace, Kurt'ün baygın bedeninin üzerinden başını kaldırdı ve "Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

Lisa, Gibby'yi işaret ederken hoşnutsuzlukla, "O," dedi.

"Haritanı çaldım," dedi Gibby neşeyle. "Nereye gittiğini bildiğini ve kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşündüm."

"Ben yapmadım," dedi Ace.

Aslanlar karşısında şaşkına dönen Jeremy'ydi.

ellerini onlardan çekti. Dört zümrüt gözden birini okşarken, "Onları müzeye koymak çok yazık olur," fısıldadı.

"Onları her zaman eritebilir ve parayı bölüşebiliriz," dedi Ace yüksek sesle; sonra Jeremy'nin yüzü , Ace alaycı bir homurtu çıkardı. Fiona ise pişmanlık duymadan Jeremy'ye sırtını döndü.

İki saat sonra Ace'in kuzeni Frank Taggert bir helikopterle oraya geldi ve hepsini bataklıktan çıkardı. Daha sonra Frank, Kurt'ün yaptıklarını ortaya çıkarmak için bir müfettiş ordusunu görevlendirdi.

Kurt kendi izini örtbas etme zahmetine girmemişti çünkü

Bu yüzden otel kayıtları, telefon kayıtları ve görgü tanıklarının ifadeleri vardı. Birkaç kişi Kurt'ü Roy Hudson'la birlikte görmüştü ve deniz kenarındaki bir restoranın müşterilerinin çoğu Roy'un öldürüldüğü gece Kurt ve Eric'i birlikte görmüştü. "Ama bu konuda hiçbir şey düşünmedim çünkü gazeteler onu bu ikisinin öldürdüğünü yazıyordu," diye cevap verdi herkes.

Ertesi sabah, Ace ve Fiona polisle karşılaştıklarında

Basın mensuplarını, mahkeme salonunu doldurkadar kâğıtla donanmış altı

avukat takip etti. Yargıcın ne olduğunu anladığından emin olmak için

Frank aslanlardan birini , taşıttı ve yargıç huzurunda yeniden açtırdı.

Sonunda, "yanlış tutuklama" kararı verildi ve Ace ile Fiona gitmekte özgür

oldular.

Tabii ki Frank, aslanları "orijinal" dinlenme yerlerinden çıkardığında

"arkeolojik standartları" ihlal ettiğini söyleyen üç korumacı grup

tarafından dava ediliyordu. Frank, aslanların kaç yaşında söylemeleri ve

aslen Çin'den geldiklerini kanıtlamaları için bazı müze küratörleri tuttu.

Fiona'nın son duyduğuna göre Çin hükümeti iadesi ya da milyarder Frank

Taggert'ın ödemesi için dava açmak üzereydi. Ancak Frank

endişelenmemesini, mahkemelerin aslanların kime ait olduğuna karar

vermesinin çok uzun süreceğini söyledi...

"Hepimiz çoktan ölmüş olacağız," dedi Ace.

Ama Fiona her şeyin sonucundan memnundu. Suzie'de artık bir kan

bağı vardı ve yakında evlilik yoluyla kocaman bir aileye sahip olacaktı.

Ve düğün çok yakında olsa iyi olurdu çünkü

zaten içinde bir bebek büyüyordu. Ama ailelerin büyüklüğüne bakılırsa, düğünden sadece yedi ya da sekiz ay sonra bebek sahibi olmasına kimse şaşırmayacaktı.

"Mutlu musun?" Ace onun yanına gelip kolunu beline dolayarak sordu.

"Hem de çok. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu, endişesini belli eden küçük bir kaş çatmayla. "Eve gitmek istiyorum," dedi usulca.

"Oh." Sesi düzdü. "Dairen. Kirası hiç ödendi mi? Frank'ın-"

Parmak ucunu adamın dudaklarına götürdü. "Florida'ya eve."

Ace daha fazla şaşırmış görünemezdi. "nefret ediyorsun. Sıcaktan, bataklıktan ve-"

"Bunu kendi başına yapmak istediğini ve sana miras kalan parayı kullanmak istemediğini biliyorum ama sence şu kulübeyi buldozerle yıkabilir miyiz? Mavi Orkide'deki evimiz gibi bir şey mi inşa edelim? Kliması ve yüzme havuzu olan bir şey? Ve"-duraksadı, sonra sesini alçalttı-" ve bir çocuk odası."

Ace bir an için gözlerini kaçırdı. Etrafları insanlarla çevriliydi ama o anda gezegende yalnızdılar. Ona tekrar baktı. "Evet,

Sanırım bunu yapabilirim. Çocuk odasının ne zaman biteceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sanırım yaklaşık yedi buçuk ay içinde."

Adam yine gözlerini ondan kaçırırken bir şey söylemedi ama kadın adamın boynundaki büyük damarın attığını görebiliyordu.

"Oğlansa 'Balıkçıl', kızsaa 'İbiş'," dedi sonunda.

"Ben daha çok 'Spoonbill' ve 'Gnatcatcher'ı düşünüyordum. Ama sadece ikiz ," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine Ace o kadar yüksek sesle güldü ki tüm oda durup ona baktı. Ama o sadece gülümsedi, parmakları Fiona'nın parmaklarına dolanmıştı.

[^](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.